

НОРА РОБЪРТС

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА
ХЕРМЕС

*Незабравима история за приятелството, неведомите
пътища на съдбата и загадките на сърцето...*

ТАНИ ВЪВ ВЪЗДУХА

НОРА РОБЪРТС

ТАНЦ ВЪВ ВЪЗДУХА

Превод: Валентина Атанасова

chitanka.info

След като инсценира собствената си смърт, Нел Чанинг търси убежище от богатия си тираничен съпруг на приказния Остров на Трите сестри. С нов външен вид и самоличност тя започва работа в местната кафе-книжарница, собственост на загадъчната Миа Девлин. Тук Нел открива себе си и се сближава с привлекателния шериф Зак Тод. Злокобната сянка на съпруга ѝ помрачава щастието им. Нел трябва да надвие дебнещите я кошмари, за да спаси дома си, любовта си и самата себе си.

Сладостен е танцът, засвирят
ли цигулки,
щом щастие открил си в
любовта,
а танц под звуците на флейти и
на лютни
е с тъй загадъчна и рядка
красота.
Но няма сладост в стъпките на
бързи,
във въздуха танцуващи крака!

Оскар Уайлд

ПРОЛОГ

Салем, Масачузетс, 22 юни 1692 година

Под тъмните сенки на дърветата в гъстата гора, час преди луната да изгрее, се състоя тайната им среща. Скоро най-дългият ден щеше да премине в най-късата нощ на лятното слънцестоене.

На това сбиреще нямаше да има празненство, нито обред на благодарност за светлината и топлината. Беше време на невежество и смърт.

Трите, които се срещнаха, трепереха от страх.

— Имаме ли всичко, от което се нуждаем?

Едната от тях, известна с името Въздух, придърпа качулката си така, че нито кичур от светлорусите ѝ коси да не се види на светлината на угасващия ден.

— Това, което имаме, ще ни свърши работа.

Земя сложи до краката си пакета, който държеше. Онази част от нея, която искаше да ридае и беснее заради стореното и за това, което предстоеше, бе мъртва и погребана. Когато наведе глава, гъстите ѝ кестеняви коси се разпиляха.

— Това ли е единственият изход за нас?

Въздух докосна рамото на Земя и двете погледнаха към третата.

Стоеше изправена и стройното ѝ тяло не помръдваше. В очите ѝ се четеше тъга, но зад нея прозираше ясна цел. Тя, която се наричаше Огън, свали качулката си с предизвикателен жест и по раменете ѝ се спуснаха червени къдрици.

— Заради пътя, който сме избрали, няма друг. Те ще ни преследват като крадци и разбойници, ще ни убият, както вече сториха с една невинна.

— Бриджит Бишъп не беше вещица — каза Земя, докато изправяше гръб.

— Не, тя каза това пред съда и се закле. И все пак я обесиха. Убиха я въз основа на лъжите на няколко млади момичета и

бълнуванията на фанатиците, които доловят мирис на сяра при всяко движение на въздуха.

— Но е имало и неколцина, които са се застъпили за нея. — Въздух преплете пръсти, сякаш се канеше да отправи молитва. Или да се обърне с молба към съда. — Не всички са били съгласни с тази присъда и ужасното преследване.

— Било е недостатъчно — промърмори Земя. — И прекалено късно.

— Няма да свърши само с една смърт. Виждам това. — Огън затвори очи и отново видя ужасите, които предстояха. — Не ще успеем да се предпазим от гоненията. Ще ни открият и ще ни унищожат.

— Нищо не сме направили. — Въздух отпусна ръце. — Не сме причинили вреда.

— А каква вреда причини Бриджит Бишъп? — Възрази Огън. — Каква вреда са причинили на Салем всички останали, които са обвинени и очакват съдебен процес? Сара Озбърн умря в бостънския затвор. Какво престъпление е извършила? — Беше обзета от силен гняв, но решително го прогони. Дори сега нямаше да позволи на яда и омразата да опетнят силата ѝ. — Кръвта на тези пуритани се надига — продължи тя. — Те са фанатици и ще донесат вълна от смърт, преди здравият разум да се завърне.

— Освен ако успеем да им попречим.

— Не можем да ги спрем, сестро.

— Не — Огън кимна на Земя. — Единственото, което можем да направим, е да се погрижим за себе си. Така че ще напуснем това място, домовете, които сме създали тук, живота, който бихме могли да водим, и ще създадем нови. — Нежно обхвана с ръце лицето на Въздух — Нека не скърбим за нещо, което никога няма да имаме, а да се радваме на бъдещето, което ни очаква. Ние сме Трите и няма да бъдем победени.

— Ще бъдем самотни.

— Ще бъдем заедно.

Под последните проблясъци на угасващия ден запалиха огнен кръг. Вятърът издигна пламъците високо. Вътре в магическия кръг образуваха още един, хващайки се за ръце.

Въздух се съсредоточи и вдигни лице към небето.

— Когато нощта сменя деня, ние изпращаме таз светлина, верни на пътя на справедливостта. Кръг първи: Нека бъде истина!

Земя заговори дръзко, със силен глас:

— След час навеки ще напуснем тези места и от нас не ще остане ни следа. Кръг втори: Нека бъде сила, не тъга!

— Никому не сме сторили вреда, но тук не ще живеем, че дебне ни смъртта. Дом що създадем, далече от страха. — Огън вдигна ръце високо. — Кръг трети: Нека бъде свобода!

Вятърът се усили, земята затрепери и магическият огън разкъса мрака. Три гласа едновременно произнесоха думите:

— Свободна от омраза да бъде таз земя — и нека я отминат страховете и смъртта! Дълбай скали, дълбай дървета, хълмове, реки и понеси ни надалече с лунните лъчи. Когато се разцепи този крайбрежен склон и къс от него стане завинаги наш дом, нека този остров сред океанска шир убежище да бъде за търсещите мир.

В гората се разнесе силен рев, изви се вихрушка, издигнаха се огнени езици. Докато тези, които преследваха нещо, което не разбираха, спяха в добродетелните си легла, в небето се издигна остров и лудешки се завъртя над морето.

Застана спокойно сред тихите вълни и вдъхна първата си глътка живот в тази най-къса нощ.

ПЪРВА ГЛАВА

Остров Трий Систърс, Юни 2001

Тя не престана да се взира право пред себе си в хълмистата местност, покрита със зеленина, която постепенно започваше да разкрива тайните си. И, разбира се — във фара. Какво би представлявал един остров по крайбрежието на Нова Англия без своята „бойна кула“? Фарът бе ослепително бял и се издигаше върху острата скала. „Точно такъв си го представях“, помисли си Нел.

Близо до него имаше сива каменна къща, огряна от ярката слънчева светлина. Беше със заострен покрив, фронтони и балкон, навярно заобикалящ целия горен етаж.

Беше виждала снимки на Фара на сестрите и къщата, здраво стъпила в подножието му. Точно една от тях, която бе привлякла вниманието ѝ в малък магазин на сушата, я бе накарала импулсивно да се запъти към ферибота.

Само два месеца след като нейният щателно подготвен план я бе направил свободна, бе започнала шестмесечното си скитане, следвайки инстинкта си. Всеки миг от онези първи два месеца бе живяла в ужас. После ужасът бе преминал в непрестанна тревога и друг страх, мъчителен почти като глад, че ще загуби това, което отново е намерила.

Беше умряла, за да започне нов живот.

Сега бе уморена от бягане, криене и от усещането, че е изгубена сред тълпите в големите градове. Искаше да има дом. Нима не бе искала това цял живот? Дом, корени, семейство, приятели. Близък човек, който да не я съди прекалено сурово.

Може би щеше да намери част от това тук, на този малък къс земя сред морето. Със сигурност не би могла да стигне по-далеч от Лос Анджелис, освен ако напусне страната.

Дори и да не успееше да си намери работа на острова, все пак би могла да прекара няколко дни тук. Кратка почивка от непрестанното скитане би ѝ се отразила добре. Можеше да се наслаждава на

каменистите плажове, на малкото селце, да се катери по скалите и да броди из гъстата гора. Беше се научила да цени всеки миг от живота си и никога нямаше да забрави това.

Пленена от разпръснатите дървени къщички, закътани зад пристанището, тя се облегна на металния парапет на ферибота и остави вятъра да развява косите ѝ. Отново бяха в естествения си светлорус цвят. Докато бягаше, ги бе подстригала късо, като на момче, беше се простила с дългите къдрици и ги бе боядисала в тъмнокафяво. През изминалите месеци периодично бе сменяла цвета — яркочервен, гарваново черен, светлокафяв. Все още бяха доста къси и съвсем прави.

Хрумна ѝ, че тази промяна е била първата стъпка обратно към собствената ѝ същност.

Евън бе харесвал косите ѝ дълги, с буйни къдрици. Понякога я бе влачил за тях по пода и надолу по стълбите, използвайки ги като вериги.

Не, никога нямаше отново да ги пусне дълги!

Побиха я тръпки и хвърли поглед през рамо, оглеждайки колите и хората. Устата ѝ пресъхна и гърлото ѝ пламна, докато търсеше сред тях висок, строен мъж с пригладени коси и светли очи с хладен израз.

Нямаше го, разбира се. Намираще се на хиляда километри оттук. За него тя бе мъртва. Нима не ѝ бе казвал стотици пъти, че единствено смъртта би могла да я избави?

Хелън Ремингтън бе мъртва, а Нел Чанинг можеше да живее.

Разгневена на самата себе си, че макар и за миг мислено се върна назад, Нел се опита да се успокои. Вдъхна бавно от соления влажен въздух и се наслади на свободата си.

Отпусна рамене и на устните и се появи колеблива усмивка. Стоеше до парапета — дребничка, с изсветлели от слънцето коси, които весело танцуваха около гладкото ѝ лице. Устните ѝ бяха бледи и нежни, леко извити нагоре, а на бузите имаше едва забележими трапчинки. Кожата и бе поруменяла от задоволство.

Беше без грим, което също бе съзнателно взето решение. Част от нея все още искаше да се скрие, чувстваше се преследвана и бе направила всичко възможно да остане незабелязана.

Някога бе смятана за красавица и поддържаше външния си вид, както подобава. Обличаше се, както я съветваха, носеше изискани

скъпи дрехи, доста секси, избирани от мъж, който твърдеше, че я обича повече от всичко на света. Знаеше какво е да чувства допира на коприна до кожата си и нехайно да закопчава диамантено колие на врата си — Хелън Ремингтън познаваше всички привилегии, които даваше огромното богатство.

Но три години бе живяла в страх и страдание.

Нел бе облечена със семпла памучна риза и избелели джинси. Краката ѝ се чувстваха удобно в евтините бели маратонки. Единственото ѝ бижу бе старинен медальон — спомен от майка ѝ. Някои неща бяха твърде скъпи за нея, за да ги остави в миналото.

Когато фериботът бавно се приближи към пристанището, тя се върна до колата си. Пристигна на острова с малка чанта с лични вещи, купен на старо ръждясал „Буик“ и 208 долара на свое име.

Не би могла да се чувства по-щастлива.

„Едва ли има място — помисли си тя, когато паркира колата до пристанището, слезе и тръгна пеша, — където разкошните дворци и блясъкът на Бевърли Хилс да са така непознати, както тук“. Осъзна, че никое друго кътче на света не би ѝ се сторило толкова близко до истинската и душевна същност, колкото това малко, живописно селце. Къщите и магазините бяха скромни и спретнати, с избеляла от морската сол и слънцето боя. Чистите калдъръмени улички криволичеха нагоре по хълмистия терен или се спускаха стръмно към пристанището.

Градините бяха поддържани с любов, сякаш плевелите тук се смятаха за нещо незаконно. Зад дървените огради се чуваше кучешки лай, а децата караха червени и електрикови велосипеди.

На пристанището кипеше усилена работа. Виждаха се лодки и мрежи, мъже с червендалести лица и високи гумени ботуши. До ноздрите ѝ достигна миризма на риба и пот.

Изкачи се по хълма и се обърна да погледне назад. Оттам можеше да посъзерцава лодките, които сновяха покрай залива, и малката сърповидна ивица пясък, където бе пълно с хора, излегнали се върху хавлиени кърпи, и други, които енергично размахваха ръце над вълните. Малък червен трамвай, на който с бели букви бе написано: „Обиколка на Острова на Трите сестри“, бързо се пълнеше с туристи, носещи камери.

Нел предположи, че риболовът и туризмът са единствените източници на приходи за острова. Благодарение на предприемаческия си усет, местните жители устояваха на капризите на морето и времето и островът оцеляваше и процъфтяваше със свое собствено темпо. „Това се нарича кураж“, помисли си тя. Доста време ѝ бе нужно да събере своя.

Главната улица пресичаше хълма. От двете страни бяха разположени магазини, ресторанти и офиси — вероятно на местни фирми. Реши, че не е зле да се отбие в някой от ресторантите. Можеше да постъпи на работа като сервитьорка или готвачка за бързи поръчки, поне за летния сезон. Ако си намереше работа, би могла да потърси и квартира. Можеше да остане. След няколко месеца хората щяха да я познават, да ѝ махат с ръка и да я наричат по име. Беше ѝ омръзнало да се чувства чужда, да няма с кого да поговори, никой да не го е грижа за нея.

Спря, за да разгледа хотела. За разлика от другите сгради, той бе от камък, а не от дърво. Беше на три етажа, с железни балкони с парапети от ковано желязо и заострен покрив и не можеше да се отрече, че изглежда романтично. Името напълно му подходеше: „Омагьосаният хан“.

Би било добре да си намери работа тук — като сервитьорка в трапезарията или камериерка. Работата бе на първо място в дневния ред. Но не се реши да влезе вътре и да се заеме с това. Имаше нужда от малко време, преди да пристъпи към действие.

„Вятърничава си — би казал Евън. — Твърде лекомислена си, за да се справяш сама в живота, Хелън. Благодарни на Бога, че ме имаш да се грижа за теб.“

Гласът му звучеше толкова ясно в ушите ѝ, че тези думи ѝ повлияха потискащо и увереността, която бавно бе започнала да си възвръща, едва не я напусна. Обърна се решително и се отправи в противоположната посока.

Щеше да потърси проклетата работа, щом бъде готова за това, но първо искаше да поскита, преструвайки се на туристка, и да разгледа всичко. Когато опознаеше главната улица, щеше да се върне до колата и да обиколи целия остров. Дори нямаше да се отбие в туристическата агенция, за да купи карта.

Следвайки инстинкта си, тя придърпа нагоре раницата и пресече улицата. Мина покрай магазините за ръчно изработени сувенири, спирайки се пред витрините. Наслаждаваше се на хубавите неща и безцелно разглеждаше рафтовете. Някой ден, когато отново се установеше някъде, щеше да създаде свой дом точно както ѝ харесва — пълен с дрънкулки и цветове.

Един магазин, в който продаваха сладолед, я накара да се засмее. Имаше кръгли стъклени масички и бели железни столове. На една от тях седеше семейство от четирима души, които се смееха, загребваха с лъжички сметаната и я разбъркваха с малките захарни пръчици, поръсени отгоре. Момче с бяла шапка и престилка седеше зад тезгяха, а момиче с плътно прилепнали отрязани джинси флиртуваше с него, докато умуваше какво да поръча.

Нел запечата сцената в съзнанието си и продължи.

Щом стигна до книжарницата, тя се спря и въздъхна. Домът ѝ щеше да бъде пълен и с книги, но не колекция от редки оригинални издания, които никога няма да бъдат отворени и прочетени. Щеше да има стари, изподраскани книги, ново евтини романчета с лъскани корици, пълни със заплетени истории. Всъщност с това можеше да започне сега. Един булеварден роман нямаше да натежи много в раницата ѝ.

Вдигна поглед от витрината към изписания с готически букви надпис върху стъклото — „Кафене — книжарница“. Това бе чудесно: би могла да порови из рафтовете, да намери забавно четиво и да го прегледа на чаша кафе.

Влезе вътре, усети аромат на цветя и подправки и чу музика на гайди и арфи. „Не само хотелът е вълшебен“, помисли си Нел в мига, а който прекрачи прага.

По тъмносините лавици имаше книги с най-различни цветово и форми. От тавана над главата ѝ проблясваха малки светли петна, подобни на звезди. Тезгяхът, върху който се намираше касата, представляваше стар дъбов шкаф с издълбани крилати феи и лунни сърпове.

Зад него на висок стол седеше жена с тъмни, късо подстригани коси и лениво прелистваше книга. Тя вдигна поглед и намести очилата си за четене със сребърни рамки.

— Добро утро. Мога ли да ви помогна?

— Просто искам да разгледам, ако не възразявате.

— Приятно разглеждане. Уведомете ме, ако мога да ви помогна да намерите нещо.

Щом продавачката отново се зае с книгата, Нел започна да обикаля. В другия край на помещението, срещу каменната камина, видя два великолепно стола. На масичката между тях имаше лампа с формата на жена с високо вдигнати ръце. По полиците бяха наредени дребни украшения, статуетки от оцветен камък, кристални яйца, дракони. Бавно пристъпи покрай лавица с книги без особена стойност от едната страна, срещу които бяха поставени редица свещи. В задната част имаше стълби, водещи към вториятаж. Изкачи се и откри още книги, дрънкулки, а там беше и кафенето.

Близо до предния прозорец имаше няколко маси от полирано дърво, а на стъклена витрина до вътрешната стена съблазнително бяха подредени внушително количество пасти, сандвичи и димящ супник. Цените бяха поставени на горната страна и ѝ се сториха достъпни. Нел си помисли, че не е зле да хапне и супа преди кафето.

Приблжи се и чу гласове, които идваха от отворената врата зад витрината:

— Джейн, това е нелепо и напълно безразсъдно.

— Не е. То е големият шанс на Тим да се махне от този проклет остров. Ще се възползваме.

— Едно прослушване за пиеса, която вероятно ще бъде представена на Бродуей, не би могло да се нарече „голям шанс“. И двамата ще бъдете без работа. Няма да...

— Ще заминем, Миа. Предупредих те, че днес ще работя до обяд и не те подведох.

— Каза ми го преди по-малко от двадесет и четири часа.

В тона, с който бяха изречени последните думи, се долови раздражение. Плътният глас ѝ се стори приятен. Нел не можа да се въздържа и се приближи още повече.

— Как ще се грижа за кафенето, по дяволите, като няма кой да готви?

— Мислиш само за себе си, нали? Дори не можеш да ни пожелаеш късмет.

— Джейн, пожелавам ви да се случи чудо, защото точно това ще ви бъде нужно. Не, почакай, не си тръгвай обидена!

Нел долови движение зад вратата и се отдръпна, но все още чуваше разговора.

— Пази се и бъди щастлива! О, по дяволите! Бог да те благослови, Джейн!

— Благодаря. — Чу се силно подсмърчане. — Наистина съжалявам, че те оставям в такъв момент, но Тим трябва да направи това, а аз чувствам нужда да бъда с него, така че... Ще ми липсваш, Миа. Ще ти пиша.

Нел успя да се пхне зад лавиците точно в мига, когато ридаещата жена изтича от стаята и се втурна надолу по стълбите.

„Добре дошло за мен, а?“ Погледна към вратата и примигна, обзета от възхищение.

Жената, която стоеше на прага, бе като видение. Нел не можеше да измисли друга дума, с която да я опише. Пищните коси с цвят на есенни листа се спускаха ни червеникавозлатисти вълни върху раменете ѝ. Носеше дълга синя рокля без ръкави и около китките на голите ѝ ръце блестяха гривни. Очите ѝ, в които проблясваше гняв, бяха сиви и се открояваха върху красивото ѝ лице. Изваяни скули, сочни устни с ярко червило. Кожа като... Нел бе чувала да сравняват нечия кожа с алабастр, но за първи път виждаше такава. Жената бе висока, стройна и грациозна и изглеждаше безупречно.

Нел хвърли поглед към масите в кафенето, за да види дали някой друг от клиентите, които се мотаеха тук, изпитва същото възхищение. Но като че ли никой не бе забелязал жената и гнева, който кипеше в нея като вряща вода в чайник.

Придвижи се малко навън, за да вижда по-добре, и непознатата я прониза с поглед.

— Здравейте. Мога ли да ви помота?

— Мислех си... Бих искала чаша капучино и купичка супа, ако обичате.

В очите на Миа се изписа раздразнение и сякаш бе готова да изпрати Нел обратно зад полиците.

— Със супата мога да се справя. Днес имаме крем супа от омари. Боя се, че машината за еспreso е свръх възможностите ми.

Нел погледна към красивата машина, изработена от мед и месинг, и леко потръпна.

— Мога и сама да си го направя.

— Знаеш как се борава с това нещо?

— Да, разбира се.

Миа се замисли, даде знак на Нел и тя бързо се озова зад тезгяха.

— Мога да направя едно и за вас.

— Защо не? — „Малко смело зайче“, помисли си Миа, докато наблюдаваше как Нел се заема с машината. — Какво те води насам? На екскурзия ли си?

— Не, о! — Нел поруменя, сещайки се за раницата си. — Не, просто разужнавам. Търся работа и квартира.

— А!

— Извинете, знам, че звучи невъзпитано, но подслушах... разговора ви. Ако правилно съм разбрала, вие сте в затруднено положение. Мога да готвя.

Миа остана загледана в машината, докато започна да излиза пара и се чу съскане.

— Наистина ли?

— Много добра готвачка съм. — Нел й предложи чаша кафе с пияна. — Занимавала съм се с доставка на храна по домовете, работила съм във фурна за хляб и като сервитьорка. Умея да приготвям храна и да я сервирам.

— На колко години си?

— На двадесет и осем.

— Имаш ли криминално досие?

Нел почти избухна в смях, за миг в очите й се появиха закачливи пламъчета.

— Не, досадно честна съм, надеждна работничка и готвачка с фантазия. — „Недей да бръцолевииш, недей да бръцолевииш!“, заповяда си тя, но като че ли не можеше да спре. — Имам нужда от работа, защото искам да живея на острова. Бих искала да работя тук, защото харесвам книгите и веднага щом влязох в магазина ви, атмосферата ми допадна.

Заинтригувана, Миа леко наклони плава:

— И какво беше усещането?

— Че тук ще ми се удаде възможност.

„Отличен отговор“, помисли си Миа.

— Вярващ ли във възможностите?

Нел се замисли.

— Да, бях принудена да свикна.

— Извинете. — До тезгяха се приближиха мъж и жена. — Бихме искали два мексикански сладкиша с глазура и два еклера.

— Разбира се, момент. — Миа се обърна към Нел: — Наета си. Престилките са отзад. По-късно ще обсъдим подробностите. — Отпи от капучиното. — Браво! — похвали я и ѝ направи път. — О, как се казваш?

— Нел. Нел Чанинг.

— Добре дошла на остров Трий Систърс, Нел Чанинг.

Миа Девлин управляваше кафенето така, както управляваше живота си. С вроден вкус и до голяма степен — за свое собствено удоволствие. Беше хитра бизнес дама, която обичаше да печели. Но винаги сама вземаше решенията си. Отхвърляше всичко, което я отегчава, и преследваше това, което я интересува. В момента Нел Чанинг я бе заинтригувала.

Ако Нел бе преувеличила с уменията си, Миа би могла да я уволни също толкова бързо, колкото я бе наела, и нямаше да съжалява. Би могла да ѝ помогне да си намери работа другаде. Не би отнело много време и не би попретило на бизнеса ѝ.

Беше предприела тази стъпка само защото нещо у Нел я бе привлякло, когато сините ѝ очи бяха срещнали нейните.

„Наранена невинност.“ Това бе предположението на Миа в първия миг, а тя безрезервно се доверяваше на първите си впечатления. „Както и дарба — помисли си тя, — въпреки че самоувереността ѝ е малко разклатена.“

Щом се преоблече и започна работа в кафенето, Нел се ориентира в обстановката.

Миа я наблюдаваше през целия следобед и забеляза, че добре се справя с поръчките, с клиентите, с касата и с мистериозната кафе машина.

Би трябвало да я накара да промени начина си на обличане. Износените джинси бяха нещо обичайно на острова, но според Миа бяха твърде старомодни.

Доволна, Миа влезе в кухнята на кафенето. Направи и впечатление, че плотовете и приборите са чисти. Джейн не умееше да подрежда, въпреки че носеше повечето сладкиши вече приготвени.

— Нел?

Нел, която бе застанала до загорялата фурна и я изстъргваше, се сепна и рязко се обърна. Бузите ѝ поруменияха, когато погледна към Миа и младата жена до нея.

— Да не би да те стреснах? Това е Пег. Тя работи втора смяна — от два до седем.

— О, здравей!

— Здравей! Господи, не мога да повярвам, че Джейн и Тим просто заминават. Ню Йорк! — В гласа на Пег се доловиха нотки на завист. Беше ниска и наперена, с изсветляла от слънцето гъста къдрава коса. — Джейн правеше страхотни кифлички с боровинки.

— Да, но нея и боровинковите ѝ кифлички вече ги няма. Сега трябва да говоря с Нел, така че се налага ти да се грижиш за кафенето.

— Няма проблем. После ще си поговорим, Нел.

— Нека отидем в офиса ми да обсъдим подробностите. Лятно време работим от десет до седем. През зимата съкращаваме работното време и затваряме в пет. Пег предпочита следобедната смяна. Обича да ходи на партита и не може да става рано. Във всеки случай ще имам нужда от теб сутринта, преди да започнем да сервираме в десет.

— Това ме устройва. — Нел последва Миа нагоре по едно друго стълбище. Осъзна, че не е обърнала достатъчно внимание — не бе забелязала, че магазинът има и трети етаж. Преди няколко месеца не би пропуснала такава подробност: би проверила цялата сграда, изходите. „Да се отпуснеш не означава да станеш нехаен“, напомни си тя. Трябваше да бъде готова по всяко време отново да избяга.

Минаха през голям склад с множество полици за книги, задръстен с кашони, и влязоха в офиса на Миа.

„Старото бюро от черешово дърво много ѝ подхожда“, помисли си Нел. Предполагаше, че Миа се движи сред изискано общество. Тук имаше цветя, за които, изглежда, се полагаха доста грижи, малки късчета кристали и полирани камъни, поставени в стъкленици. Наред със стилните мебели имаше последен модел компютър, факс и полици с каталози на издателски къщи. Миа ѝ посочи стол и седна зад бюрото.

— Е, вече прекара няколко часа в кафенето и видя какъв вид храна предлагаме — Всеки ден има сандвич „специалитет на заведението“, супа за деня и скромен избор от други сандвичи, два-три

вида студени предястия, пасти, сладкиши, бишкоти. Преди оставях на готвачката да определя менюто. Съгласна ли си с това?

— Да, госпожо.

— Моля те, аз съм само с година по-голяма от теб. Наричай ме Миа — Преди да се уверя, че работата ще потръгне, бих искала да съставяш менюто за следващия ден с мое одобрение. — Извади бележник от чекмеджето и ѝ го подаде. — Би ли написала какво предлагаш за утре?

Нел почувства, че я обзема паника и пръстите ѝ затрепераха. Пое си дълбоко дъх, изчака умът ѝ да се избистри и започна да пише.

— Мисля, че по това време на годината супите би трябвало да са леки. Зеленчукова „Консоме“, салата с тортелини, зрял фасул и скариди. Бих приготвила плънка от пилешко месо с подправки за сандвича — специалитет и няколко вида зеленчуци, но трябва да видя с какво разполагаме според сезона. Мога да направя плодова пита, но отново зависи от наличните плодове. Еклерите са много популярни, така че предлагам да приготвя двойно повече. Торта на шест пласта с шоколад и сметана. Страхотни кифлички с боровинки, а също така и с орехи. Бишкотите с лешници са на привършване. Бисквити? Шоколадовите винаги са предпочитани. Вместо трети вид бисквити, предлагам неустоимите си тройни шоколадови сладки с орехи.

— Кое от това можеш да приготвиш на място?

— Предполагам, че всичко. Но ако имате намерение пастите и кифличките да се сервират още при отварянето в десет, ще трябва да започна работа около шест.

— А ако имаш своя собствена кухня?

— О, би било истинска фантазия! Ще мога да приготвям част от менюто предната вечер, а сутринта ще бъде прясно изпечено.

— Хм. Колко пари имаш, Нел Чанинг?

— Достатъчно.

— Не се засягай — шеговито я посъветва Миа. — Мога да ти дам сто долара аванс от заплатата, която като начало е седем долара на час. Ще регистрираш ежедневно часовете за пазаруване и готвене. Ще записваш всички покупки на сметката на заведението. Искam разписките ежедневно.

Когато Нел понечи да каже нещо, Миа просто вдигна тънкия си пръст с лакиран в коралов цвят нокът:

— Почакай. Задълженията ти включват да сервираш и почистваш масите, когато има навалица, и да помагаш на клиентите в отделението за книги на твоя етаж, когато има затишие. Ще имаш две почивки по половин час, свободен ден в неделя и 15% отстъпка върху покупките като на служител, но не се включват храната и напитките, които — ако не се окажеш твърде лакома — ще бъдат безплатни. Наясно ли си?

— Да, но...

— Добре. Аз съм тук всеки ден. Ако имаш някакъв въпрос или проблем, с който не можеш да се справиш, обади се. Ако не съм на разположение, обърни се към Лулу. Обикновено е зад тезгяха на приземния етаж и знае всичко. Струва ми се, че схващаш бързо, но ако не знаеш отговора, не се страхувай да попиташ. Доколкото разбрах, търсиш къде да отседнеш.

— Да. — Сякаш внезапно я лъхна бурен вятър. — Надявам се да...

— Ела с мен. — Миа извади връзка ключове от бюрото и запристъпва към вратата. Нел забеляза, че носи елегантни обувки с тънки токчета. Когато слязоха на приземния стаж, тя се запъти право към задната врата и се провикна: — Лулу! Връщам се след десет минути.

Чувствайки се неловко, Нел я последва. Минаха през задния изход и излязоха в малка градина, посипана с речни камъни. Голяма черна котка, която се припичаше на слънце, примигна с блестящото си златисто око към Миа, когато тя пъргаво я прескочи.

— Това е Изис. Няма да те притеснява.

— Много е красива. Градината ваше дело ли е?

— Да. Истинският дом не може без цветя. О, не съм попитала дали имаш транспорт.

— Да, имам кола, но едва ли би могла да се нарече транспорт.

— Ще свърши работа. Няма да ти се наложи да ходиш далече, но би било трудно всеки ден да носиш покупките пеша.

Щом стигнаха до края на градината, Миа зави наляво, мина с бързи стъпки покрай задните врати на магазините и се отправи към няколко спретнати къщи.

— Мисис... Извинете, не знам фамилното ви име.

— Девлин, но ти казах да ме наричаш Миа.

— Миа, благодаря за работата и шанса, който ми даваш. Мога да ти обещавам, че няма да съжалявам. Но... бих ли могла да попитам къде отиваме?

— Трябва да се настаниш някъде. — Зави зад ъгъла, спря и направи жест: — Това би трябвало да свърши работа.

От другата страна на тясната странична уличка се виждаше малка жълта къща, която приличаше на весел слънчев лъч в края на редица ниски дървета. Капаците на прозорците бяха бели, както и парапетът на тясната веранда. Отпред имаше цветя, сред които лятото сякаш танкуваше в разноцветни багри. Беше в края на пътя, сред тревна площ, закътана под шарената сянка на дърветата.

— Твоя ли е? — попита Нел.

— Да, засега. — Подрънквайки с ключовете, Миа закрачи по каменната пътека. — Купих я миналата пролет.

Не знаеше какво я бе накарало да го направи. „Инвестиция“, беше си казала тогава. Въпреки че бе бизнес дама до мозъка на костите, досега не бе правила опит да даде къщата под наем. Изчакваше, но реши, че най-сетне е намерила подходящия човек. Отключи входната врата и отстъпи назад.

— Била е благословена.

— Моля?

Миа само кимна:

— Заповядай.

Мебелировката бе оскъдна. Обикновен диван, който се нуждаеше от нова тапицерна, широк стол, отрупан с възглавници, и няколко разхвърляни маси.

— Спалните са от другата страна, но онази, която е отляво, е по-подходяща за офис или кабинет. Банята е малка, но прелестна, а кухнята е модернизирана и би могла да свърши добра работа. Намира се отзад. Понякога работя в градината, но са нужни повече грижи. Напрежението е слабо, но фурната работи добре. Ще бъдеш много доволна, когато дойде януари и запалиш камината.

— Чудесна е. — Нел не можа да се въздържа и надникна в спалнята, където имаше хубаво легло с бели железни табли. — Прилича на приказна къщичка. Сигурно ти е приятно да живееш тук.

— Аз не живея тук, ти ще живееш.

Нел бавно се обърна. Миа стоеше в средата на малката стая и стискаше в ръце ключовете. Косите ѝ сякаш сияеха на светлината, която проникваше през двата прозореца.

— Не разбирам.

— Имаш нужда от квартира и аз ти я предлагам. Предпочитам да живея на скалите. Засега това е твой дом. Не го ли усещаш?

Нел бе щастлива и същевременно — кълбо от нерви. В момента, в който прекрачи прага на къщата, изпита желание да се изтегне като котката, която се припичаше на слънце.

— Мога да остана тук?

— Животът ти е бил труден, нали? — промърмори Миа. — Трябва да се радваш на възможността за добро бъдеще. Ще плащаш наем, защото човек не може да оцени стойността на нищо, което е безплатно. Срока ще определим според датата за получаване на заплатата. Настани се. Ще трябва да се върнеш да подпишеш документите и да доуточним някои други неща. Но това може да почака до утре сутринта. Пазарът на острова е най-доброто място, откъдето можеш да купиш продукти за утрешното меню. Ще ги уведомя, че ще отидеш, така че може да напазаруваш за сметка на кафенето. Тенджери, тигани и каквито и други разходи да направиш, ще се издължа в края на месеца. Надявам се да видя теб и творенията ти точно в девет и половина. — Спря да говори и сложи ключовете в отпуснатата ръка на Нел. — Някакви въпроси?

— Толкова много, че се чудя откъде да започна. Не знам как да ти благодаря.

— Не си хаби сълзите, сестричке — отвърна Миа. — Твърде скъпоценни са. Ще се наложи здравата да поработиш, за да се устроиш тук.

— Нямам търпение да започна. — Нел подаде ръка. — Благодаря, Миа.

Ръцете им се докоснаха и между тях проблесна искра, която бързо изчезна. Нел се засмя и се пошегува:

— Сигурно във въздуха има натрупано много статично електричество или нещо друго.

— По-скоро — нещо друго. Е, добре дошла у дома, Нел. — Миа се обърна и се запъти към вратата.

— Миа. — От възбуждане гърлото ѝ се сви до болка. — Казах, че къщата сякаш е приказна. Сигурно ти си моята добра кръстница — фея.

Миа ѝ отвърна с ослепителна усмивка.

— Скоро ще откриеш, че съвсем не съм такава. Аз съм най-обикновена вещица. Не забравяй да ми донесеш разписките — добави тя и тихо затвори вратата след себе си.

ВТОРА ГЛАВА

Нел забеляза, че селцето прилича на Бригадуун от произведението на Натаниел Хоторн. Преди да отиде до пазара, бе успяла да го разгледа. От месеци си повтаряше, че е в безопасност и е свободна. Но за първи път, бродейки из красивите улички със старомодни къщи, вдишвайки от морския въздух и слушайки силните гласове на жителите на Нова Англия, наистина се почувства сигурна в свободата си.

Никой не я познаваше, но щяха да я опознаят. Щяха да научат за Нел Чанинг, умната готвачка, която живее в къщичка в гората. Би могла да се установи тук, да намери приятели, да има бъдеще. Нищо от миналото и не можеше да я достигне. Един ден тя щеше да бъде неизменна част от този остров — както тясната пощенска станция с избелели дървени стени или туристическият център, облицован със стари глинени тухли, и дългото солидно пристанище, където рибарите носеха ежедневния улов.

За да отпразнува новото начало, Нел си купи комплект камбанки с формата на звезди, които видя на витрината на един магазин. Това бе първата ѝ покупка за собствено удоволствие от година насам.

Прекара първата си нощ на острова в прекрасното легло, изпълнена с щастие, заслушана в звъна на камбанките и шума на морето.

Стана преди изгрев — слънце, изгаряща от нетърпение да започне. Докато супата къкреше, разточи тестото за сладките. Беше похарчила всичките си пари, включително аванса и значителна част от заплатата за следващия месец, за кухненски принадлежности. Това нямаше значение. Беше готова да вложи всичко, за да направи най-доброто, на което е способна. Миа Девлин — нейната благодетелка — никога нямаше да има причина да съжалява, че я е наела.

Кухнята бе точно такава, за каквато бе мечтала, а не идеална според нечии други представи. Когато ѝ останеше време, щеше да отиде до градинарския център на острова, за да вземе семена. Някои от

тях щеше да засее в сандъчета на перваза на прозореца, всички на едно място, както обичаше да прави с другите неща. Нищо, абсолютно нищо в дома ѝ нямаше да бъде еднообразно, съвършено и помпозно. Нямаше да има мрамор, море от стъкло и внушителни саксии с ужасни екзотични цветя, без топлота и аромат. Нямаше...

„Престани!“, каза си тя. Беше време да спре да си напомня какъв не бива да бъде домът ѝ и да се замисли какъв трябва да бъде. Миналото щеше да я преследва, докато не затвореше плътно вратата след себе си и не пуснеше резето.

Когато слънцето се показа и огря източните прозорци, тя пхна първата партида сладки във фурната. Спомни си за червендалестата жена, която ѝ бе помогнала на пазара. Доркас Бърмингъм. „Какво прекрасно старомодно име!“, помисли си Нел. Продавачката бе изпълнена с добронамереност и любопитство. По-рано Нел се дразнеше от любопитството на хората и това я бе накарало да се затвори в себе си. Но сега бе в състояние да бъбри, да отговаря нехайно на някои въпроси, а други да избягва.

Сладките изстиваха на решетката и бе ред кифличките да отидат във фурната. Когато кухнята се изпълни със светлина, Нел запя, за да посрещне настъпващия ден.

Лулу скръсти ръце пред мършавите си гърди. Миа знаеше, че по този начин се опитва да си придаде заплашителен вид. Тъй като бе висока метър и петдесет и тежеше четиридесет и пет килограма с мокри дрехи, трябваше да се потруди доста, за да изглежда заплашително.

— Не знаеш нищо за нея.

— Знам, че е самотна, търси работа и попадна на подходящото място в подходящото време.

— Не е тукашна. Не можеш просто да наемеш една непозната, да ѝ дадеш пари назаем и квартира, без дори да провериш произхода ѝ. Няма нито една препоръка, Миа. Нито една. Откъде би могла да знаеш, че не е психопатка, бягаща от закона?

— Пак си чела някой криминален роман, нали?

Лулу се намръщи, но на миловидното и лице тази гримаса приличаше по-скоро на горчива усмивка.

— На света има лоши хора.

— Да, има. — Миа отпечата на принтера бланка за поръчка, която свали от компютъра. — Без тях не би имало нито баланс в живота ни, нито предизвикателство. Нел бяга от нещо, Лу, но не от закона. И съдбата я е насочила насам. Тя я доведе при мен.

— Но понякога съдбата забива нож в гърба ти.

— Много добре знам това. — С разпечатките в ръка, Миа се отпрати към офиса си, следвана по петите от Лулу. Само фактът, че Лулу Кабът почти я бе отгледала, възпря Миа да не ѝ каже да си гледа работата. — Би трябвало да ти е известно, че мога да се пазя.

— Щом приемаш съмнителни непознати на работа, явно не си толкова предпазлива.

— Тя не е заблудена, а търсеща. Има разлика. Почувствах нещо — добави Миа, докато слизаше по стълбите, за да попълни поръчките. — Когато се поуспокои, ще я опозная по-отблизо.

— Поне поискай препоръка.

Миа повдигна вежди, щом чу задната врата да се отваря.

— Току-що получих една. Точна е. Не я тормози, Лулу. Изглежда чувствителна. Е, добро утро, Нел.

— Добро утро. — Нел бързо влезе с покрити подноси в ръце. — Паркирах колата си отзад. Нямате нищо против, нали?

— Не, разбира се. Имаш ли нужда от помощ?

— О, не благодаря. Напъхала съм всичко в колата.

— Лулу, това е Нел. Можете да се опознаете по-късно.

— Приятно ми е, Лулу. Ще започна да подреждам.

— Добре, върви. — Миа изчака, докато Нел се качи на горния етаж. — Изглежда опасна, нали?

Лулу стисна зъби:

— Понякога външността заблуждава.

След няколко минути Нел отново изтича надолу по стълбите. Беше облечена със снежнобяла тениска, пъхната в джинсите. Върху нея бе закачила златния си медальон, който приличаше на талисман.

— Включих машината. Следващия път като сляза, ще ви донеса кафе, но не знам как го обичате.

— За мен чисто, с мляко и захар — за Лу. Благодаря.

— Имате ли нещо против да не се качвате в кафенето, преди да свърша с подреждането? Бих искала да погледнете, когато всичко е

готово. Така че само... — Запъти се обратно към вратата с поруменяло лице и каза: — Почакайте. Става ли?

— Старае се да се хареса — изкоментира Миа, докато двете с Лулу попълваха поръчките. — Изгаря от нетърпение за работа. Това определено са наклонности на психопат. Повикай ченгетата.

— Млъкни!

След двадесет минути, задъхана и тръпнеща от вълнение, Нел слезе отново по стълбите.

— Сега можеш ли да се качиш? Все още имам време да разместя нещата, ако не ти харесва подредбата им. О, би ли се качила и ти, Лу? Миа каза, че си запозната с всичко в магазина, така че би могла да споделиш мнението си.

— Хм. — Лулу с неохота спря да маркира поръчките. — Кафенето не е моя територия. — Но сви рамене и последва Миа и Нел нагоре по стълбите.

Витрината бе препълнена с богато украсени пасти, кифлички и сладкиши, поръсени със златисти стафиди. Имаше многоетажна торта с лъскава шоколадова глазура и дантели от разбита сметана, бисквити с големина на мъжка длан. От кухнята се носеше ароматът на къкрещата супа. На дъската за менюто грижливо бяха изписани специалитетите за деня. Чашите бяха излъскани до блясък, кафето ухаеше неустоймо, а бледосиният буркан с канелени пръчици бе сложен на тезгяха.

Миа запристъпва напред-назад пред витрината — като генерал, който инспектира военните части, докато Нел едва се сдържаше да не закърши ръце:

— Още не съм подредила салатите и не съм сложила супата. Помислих си, че е по-добре да изчакам до единадесет часа, защото сутринта хората биха предпочели сладкишите. Отзад, в кухнята, има още от плодовата пита и шоколадови сладки с орехи, но не съм ги подредила, за да не изглежда претрупано. Освен това те са подходящи за обяд и следобед. Изложих тортата сега, защото се надявам клиентите да я забележат и да се отбият по-късно да си вземат по някое парче. Но мога да разместя подредбата, ако предпочитате... — Спря да говори, когато Миа повдигна пръст.

— Да опитаме от плодовата пита.

— О, разбира се. Само почакайте да донеса малко от кухнята. — Втурна се натам и се върна обратно с парче плодова пита върху хартиена салфетка.

Без да каже нищо, Миа го раздели на две и подаде половината на Лулу. Когато отхапа първата хапка, тя се усмихна.

— И това ако не е препоръка! — промърмори, после се обърна към Нел: — Ако не престанеш да трепериш, клиентите ще си помислят, че си нервна, защото с храната нещо не е наред. Няма да си поръчат и ще пропуснат нещо много специално. Имаш дарба, Нел.

— Харесва ли ти? — Нел въздъхна с облекчение. — Опитвах от всичко по малко тази сутрин и сега ми е лошо — добави и прокара ръка по корема си. — Искях всичко да бъде както трябва.

— Наистина е така. Сега се отпусни, защото ако се разнесе мълвата, че имаме гений в кухнята, ще ти се струпа доста работа.

Нел не знаеше дали мълвата вече е тръгнала, но скоро бе твърде заета, за да мисли за страховете си. Преди десет и половина се наложи отново да зареди кафе машината и да допълни подносите. Всеки път, когато касата иззвънеше, я обземаше вълнение. А когато я помолиха за половин дузина кифлички за един клиент, който твърдеше, че никога не е опитвал по-хубави, Нел едва се въздържа да не затанцува.

— Благодаря, пак заповядайте.

Сияеща, тя се обърна към следващия клиент. Първото впечатление на Зак от нея бе, че е хубава блондинка с бяла престилка, широка усмивка и трапчинки. Това доста му допадна и закачливо ѝ се усмихна в отговор:

— Чух за кифличките, но не и за усмивката.

— Тя е безплатна. Ще платите само за кифличките.

— Ще взема една с боровинки. И чисто дълго кафе в пластмасова чашка. Казвам се Зак. Зак Тод.

— Нел.

Тя взе една чашка. Не бе нужно да поглежда крадешком към него. Опитът я бе научил бързо да чете по лицата на хората и да ги запомня. Докато пълнеше чашката, неговото все още бе в съзнанието ѝ.

Беше мургаво, с леки ветрилообразни бръчици около проницателните му зелени очи. Имаше широка долна челюст и диагонален белег на брадичката, който събуди любопитството ѝ. Кестенява, немного дълга коса с малки къдрици, вече леко изсветлели

от юнското слънце. Носът му бе правилен, а когато се усмихнеше, се виждаше леко изкривен преден зъб.

Лицето му ѝ се стори честно. Изглеждаше открит и приветлив човек. Тя сложи кафето на тезгяха и му хвърли още един поглед, докато издърпваше кифличка от подноса.

Имаше широки рамене и силни ръце. Ризата му, избеляла от слънцето, бе с навити ръкави. Ръката, която обхвана чашката с кафе, бе едра и с широка длан. Нел бе склонна да се доверява на мъже с големи ръце. Нежните, с тънки пръсти бяха онези, които можеха да нанасят смъртоносни удари.

— Само една ли? — попита, докато слагаше кифличката в хартиен пакет.

— Засега една ми стига. Говори се, че си пристигнала на острова едва вчера.

— Доста бързо се е разчуло според мен. — Нел маркира поръчката на касата и с удоволствие забеляза как той отвори пакета и помириса кифличката.

— Ще се разчуе из целия остров, ако е толкова вкусна, колкото ухае. Откъде си?

— От Бостън.

Той вдигна глава.

— Не ми прилича на бостънски. Имам предвид акцента — обясни, когато Нел го погледна втренчено.

— О! — Спокойно взе парите му. — Не съм отраснала в Бостън. Родена съм в малко градче в Средния запад, в околностите на Кълъмбъс. Но много съм се местила. — Усмихна се и му подаде рестото и касовия фиш. — Предполагам, че затова акцентът ми не е характерен за определено място.

— Сигурно е така.

— Здравейте, шерифе.

Зак хвърли поглед през рамо и кимна.

— Здравейте, мис Мейси.

— Говорихте ли с Пит Стахр за кучето му?

— Точно там отивам.

— Ако това псе отново влезе в розите ми, ще се търкаля мъртво. Каква работа има да се отърква в прането ми? Трябва отново да го пера. Иначе обичам кучетата не по-малко от съседа си.

— Добре, госпожо.

— Но Пит трябва да го държи вързано.

— Ще говоря с него тази сутрин. Трябва да си вземете една от тези кифлички, мис Мейси.

— Влязох само за книга. — Но погледна към витрината и присви устни. — Наистина изглеждат вкусни. Ти сигурно си новото момиче.

— Да. — Нел усета парене в гърлото. Боеше се, че гласът ѝ ще издаде вълнението и. — Казвам се Нел. Мога ли да ви предложа нещо?

— Ще седна на чаша чай с парче плодова пита. Имам слабост към хубавите сладкиши. Чаят да не бъде от онзи в пакетчетата, а истински портокалов. Кажете на Пит да държи кучето си далеч от прането ми — отново се обърна мис Мейси към шерифа. — Иначе той ще го пере.

— Да, госпожо. — Зак се усмихна на Нел и преднамерено задържа поглед върху лицето ѝ. Забеляза как пребледня, когато Гладис Мейси го нарече шерифе. — Приятно ми е, че се запознахме, Нел.

Тя кимна леко и шерифът забеляза безуспешните ѝ опити да скрие, че ръцете ѝ треперят. Запита се какво ли кара хубаво момиче като нея да се страхува от закона. После, докато слизаше по стълбите, си помисли, че някои хора изпитват инстинктивен страх при среща с полицай.

Зак огледа приземния стаж, забеляза Миа, която зареждаше полиците в секцията за детективски романи, и си помисли, че не е зле да ѝ зададе няколко несприлюдени въпроса.

— Днес тук е много оживено.

— Аха. — Тя продължи да подрежда книгите по местата, но без да се обръща. — Надявам се да стане още по-оживено. Наближава разгарът на сезона, а аз имам тайно оръжие в кафенето.

— Току-що се запознах с нея. Дала си ѝ под наем жълтата къща.

— Да, така е.

— Провери ли трудовата ѝ биография и препоръките?

— Виж какво, Зак. — Миа се завъртя и понеже бе на високи токчета, застана почти очи в очи с него. Потупа го дръзко по бузата. — Приятели сме от доста време. Достатъчно дълго, за да ти кажа да си гледаш работата. Не искам да се качваш в кафенето и да разпитваш служителите ми.

— Добре. Ще я замъкна в полицейския участък и ще извадя гумения маркуч.

Миа се усмихна, после се наклони и леко го целуна по бузата.

— Ах ти, колко си жесток! Не се тревожи за Нел. Тя не търси неприятности.

— Потръпна, когато разбра, че съм шериф.

— Скъпи, толкова си привлекателен, че караш всички момичета да треперят.

— Но това не важи за теб — възрази той.

— Много знаеш. А сега си върви и ме остави да си гледам работата.

— Тръгвам. И аз имам задължения. Трябва да смърря Пит Стахр заради миризливото му куче.

— Шериф Тод, толкова си смел! — Миа примигна. — Какво щяхме да правим ние, хората на острова, без теб и решителната ти сестра? Кой щеше да ни защитава?

— Ха-ха. Рипли трябва да пристигне с обедния ферибот. Ще натоваря нея с кучешкия случай.

— Изтече ли вече седмицата? — Миа направи гримаса и отново се залови с подреждането. — Е, нищо хубаво не трае вечно.

— Няма отново да ви разтървавам. По-скоро бих заел с кучето на Пит.

Тя се засмя, но щом Зак си тръгна, погледна към стълбите и се замисли за Нел.

По-късно сутринта реши да се качи горе. Нел вече бе изложила салатите и супата на барплота, явно очаквайки обедните клиенти. Миа забеляза, че салатите изглеждат пресни и съблазнителни, а уханието на супата можеше да изкуши всеки, влязъл в заведението.

— Как вървят нещата?

— Чудесно. Най-накрая стана малко по-спокойно. — Нел избърса ръце в престилката си. — Тази сутрин търсенето е голямо. Кифличките водят в състезанието, а плодовата пита плътно ги следва.

— Сега си в почивка — каза Миа. — Аз ще се погрижа, ако някой дойде, стига да не поиска нещо от тази дяволска машина. — Влезе в кухнята, отпусна се на един стол и кръстоса крака. — Отбий се в офиса ми, когато свърши смяната ти. Трябва да подпишеш трудовия договор.

— Добре. Помислих върху утрешното меню.

— После ще обсъдим и него. Защо не пийнеш чаша кафе и не се отпуснеш?

— Не, благодаря, и без кафе съм твърде нервна. — Нел отвори хладилника и извади бутилка минерална вода.

— Настани ли се вече в къщата?

— Не беше трудно. Не помня някога да съм спала по-добре и да съм се събуждала по-бодра. През отворените прозорци чувах шума на вълните. Като приспивна песен е. Видя ли изгрева тази сутрин? Беше поразителен.

— Ти ще ми разкажеш. Обикновено го пропускам. Не се будя толкова рано. — Протегна ръка и за изненада на Нел, поиска бутилката с вода, за да отпие глътка. — Чух, че си се запознала със Зак Тод.

— Така ли? — Нел грабна една кърпа и започна да излъсква фурната. — О, шериф Тод ли? Да, поръча си кафе в пластмасова чашка и боровинкова кифличка.

— Фамилия Тод живее на острова от столетия и Закари е един от най-добрите. Много е мил — многозначително вметна Миа. — Грижовен и добър, без да е досаден.

— Той твой... — Думата приятел не ѝ се стори твърде подходяща за жена като Миа. — Имате ли връзка?

— Романтична ли? Не. — Миа подаде обратно бутилката на Нел. — Много е добър за мен. Все пак имах малко увлечение по него, когато бях на петнайсет или шестнайсет години. Готин е, както навярно си забелязала.

— Мъжете не ме интересуват.

— Разбирам. И затова ли бягаш? От някой мъж? — Тъй като Нел не отговори, Миа се изправи. — Е, когато имаш настроение да говориш за това, аз съм отлична слушателка и мога да проявявам съчувствие.

— Оценявам всичко, което правиш за мен, Миа. Просто искам да си върша работата.

— Съгласна съм. — Камбанката звънна, явно някой бе влязъл. — Не, ти си в почивка — напомни и Миа, преди Нел да побърза да излезе от кухнята. — Аз ще поработя в кафенето известно време. И не бъди толкова тъжна, малка сестричке. Сега не си длъжна да отговаряш пред никого, освен пред самата себе си.

Изпитвайки странно облекчение, Нел остана на мястото си и се заслуша в напевния глас на Миа, докато разговаряше с клиентите. В момента в магазина се чуваха звуци на флейта и се долавяха някакви флуиди. Би могла да затвори очи и да си представи, че утре ще бъде тук, на същото място. Дори след година. Спокойна и доволна. Пълноценна и щастлива.

Нямаше причина да бъде тъжна и уплашена и да се безпокои от шерифа. Той нямаше за цел да се рови в миналото ѝ. А ако все пак го направеше, какво щеше да открие? Беше се постарала да заличи следите си. Не, повече нямаше да се крие. Беше избягала тук и щеше да остане.

Допи водата и излезе от кухнята точно в момента, когато Миа се обърна. Часовникът започна да отброява обедните часове с бавен, малко досаден тон.

Подът под краката ѝ сякаш затрепери, а светлината стана по-ярка. В главата и зазвуча музика, като че ли хиляди струни от арфа затрептяха едновременно. Можеше да се закълне, че усети върху лицето си полъха на горещ вятър, който развя косите ѝ. Долови мирис на восък и свежа пръст.

Всичко наоколо затрептя и се завъртя. В следващия миг отново придоби първоначалния си вид, сякаш нищо не е станало.

Нел разтърси глава, за да проясни съзнанието си, и осъзна, че стои срещу Миа и се вира в дълбоките ѝ сиви очи.

— Какво стана? Земетресение ли? — Дори когато каза това, забеляза, че никой друг не е обезпокоен. Хората сновяха насам-натам, някои седяха, разговаряха, отпиваха от питиетата си. — Помислих си... почувствах...

— Да, знам. — Гласът на Миа бе тих, но Нел долови известна острота, която не бе чувала преди. — Е, това обяснява нещата.

— Какво обяснява?

Потресена, Нел сграбчи ръката на Миа и усети, че я прониза някаква сила.

— По-късно ще поговорим за това. Сега пристига обедният ферибот. — „И Рипли се връща“, помисли си. И трите отново бяха на острова. — Ще имаме много работа. Сервирай супата, Нел — тихо каза тя и се отдалечи.

Не се случваше често Миа да бъде изненадана и това не и хареса. Силата на съкровено преживяване, което имаше с Нел, се оказа много по-голяма, отколкото бе очаквала, и я обзе безпокойство. Би трябвало да бъде готова за това. Тя най-добре от всички знаеше, вярваше и разбираше какъв обрат е взела съдбата преди толкова много години. И какъв обрат би настъпил сега.

Все пак да вярва в съдбата не означаваше просто да стои и да се остави да бъде победена. Можеше и трябваше да предприеме някакви действия. Но трябваше да помисли и да намери решение.

Какво, за бога, би могла да направи, когато бе обвързана с една упорита глупачка, която непрекъснато отричаше силата си, и едно уплашено зайче, което не знаеше, че притежава такава?

Затвори се в офиса си и закрачи напред-назад. Рядко пускаше музика тук. Това бе място за бизнес и тя съзнателно го държеше изолирано и без особен лукс. „Но всяко правило има изключение“, каза си. Погълната от тези мисли, взе кристалната сфера от полицата и я постави на бюрото. Стори ѝ се забавно да я види наред с телефона и компютъра. Все пак магьосничеството не отричаше прогреса, а понякога прогресът отричаше магьосничеството.

Постави ръце от двете страни на сферата и се съсредоточи.

— На този остров три сестри чертаят своите съдби. Видение да се яви. Каква е тя ми покажи.

Сферата заблещука и се завъртя. В средата, подобно на фигури във вода, тя съзря себе си, Нел и Рипли. Виждаше се кръгът в сянката на дърветата и горящият огън. Дърветата също изглеждаха като обхванати от пламъци, но това бяха цветовете на есента. Кръглата луна бе обгърната в сияние.

Между дърветата се появи още една сянка. Беше на красив мъж с огнени очи.

Кръгът се разкъса, Нел побягна, но мъжът я настигна и я удари. Тя се разби като стъкло на хиляди парченца. Небето се разтвори, проблесна светкавица и се чу гръм, Миа успя да види в сферата пороен дъжд, гората и острова, който рухваше в морето. Спря и сложи ръце на кръста си.

— Нима винаги не става така? — каза с гняв. — Мъжете развалят всичко. Е, ще видим тази работа. — Сложи сферата обратно върху полицата. — Ще разнищим тази история.

Когато Нел почука на вратата, Миа тъкмо приключваше с канцеларската работа.

— Съвсем навреме — каза тя, докато изключваше компютъра. — Много приятен навик. Трябва да попълниш тези формуляри. — Посочи към малката купчина документи върху бюрото. — Сложих им вчерашна дата. Как е обедната навалица?

— Спокойно е. — Нел седна. Докато попълваше документите, ръцете ѝ вече не се потяха. Име, дата на раждане, номер на осигуровката. Тези основни данни и цифри бяха нейни. Сама се бе погрижила за това. — Пег всеки момент ще се появи. Съставих утрешното меню.

— Мм. — Миа взе сгънатия лист, който Нел извади от джоба си, и го прочете, докато тя попълваше формулярите. — Изглежда добре. Струва ми се, че имаш по-смели идеи от тези на Джейн.

— Твърде смели?

— Не, харесват ми. Е, какво ще правиш до края на деня? — Миа прегледа набързо първия попълнен формуляр. — Нел, без инициал за второ име, Чанинг? Разходи се по брега, поработи в градината. Може да поскиташ из гората около къщата. Има малко поточе, където по това време на годината растат диви кандилки, а на по-дълбоката сянка — папрат. Човек би помислил, че сред тях се крият феи.

— Не ми приличаш на човек, който би търсил срамежливи феи.

Устните на Миа се изкривиха:

— Все още не се познаваме добре. Трите сестри живеят в легендите, а горите крият много тайни. Знаеш ли историята за Трите сестри?

— Не.

— Ще ти я разкажа някой ден, когато имаме време за приказки и предания. Но засега би трябвало да си върн — на светло и на чист въздух.

— Миа, какво се случи преди малко, на обяд?

— Ти ми кажи. Какво мислиш, че се случи?

— Стори ми се, че земята потрепери, но не беше това. Светлината се промени, въздухът — също. Нещо като... енергиен взрив. — Усети, че думите ѝ звучат глупаво, но продължи: — Ти също я почувства, но другите — не. Никой не усети нищо необичайно.

— Повечето хора очакват обикновени неща и получават именно това.

— Ако ми задаваш гатанка, не мога да я отгатна. — Нел нетърпеливо сведе поглед към краката си. — Ти не бе изненадана от това. Малко раздразнена, но не и изненадана.

Миа отново седна. Изглеждаше заинтригувана и повдигна вежди.

— Близко си до истината. Можеш доста добре да четеш по лицата на хората.

— Това е начин за оцеляване.

— Проницателна си — продължи Миа — Какво се случи? Предполагам, че би могло да се нарече съединяване. Какво се случва, когато три положителни заряда се окажат на едно и също място по едно и също време?

Нел поклати глава:

— Нямам представа.

— Нито пък аз. Но съм любопитна да открия. Нещо като разпознаване на себеподобен, не мислиш ли? Аз те познах.

Кръвта на Нел се смрази и кожата ѝ настръхна:

— Не разбирам какво искаш да кажеш.

— Не коя си и откъде си, а каква си — тихо каза Миа. — Можеш да ми се довериш, понеже уважавам правото ти на личен живот. Няма да надничам в миналото ти, Нел. Интересувам се от бъдещето.

Нел отвори уста. Едва съдържа желанието си да сподели цялата истина за себе си. Всичко, от което бе избягала, което я преследваше. За да осъществи замисъла си, бе оставила съдбата си в чужди ръце. Но никога нямаше да го направи отново.

— Утре ще сервирам пролетна зеленчукова супа, пиле, тиквички и сандвичи. Нищо по-сложно.

— Това е добро начало. Следобед си почини. — Миа изчака, докато Нел стигна до вратата. — Нел? Ако продължиш да се страхуваш, той ще те победи.

— Пет пари не давам кой ще победи — отвърна Нел. Излезе бързо и затвори вратата след себе си.

ТРЕТА ГЛАВА

Нел откри потока и кандилките — приличаха на малки късчета от слънцето под зелената сянка на дърветата. Седна на мекия горски килим, заслуша се в бълбукането на потока и чуруликането на птиците и отново възвърна душевния си мир.

Тук бе нейното място. Никога в живота си не се бе чувствала така сигурна в нещо, както сега.

Дори в детството ѝ често ѝ се струваше, че е натрапница. „Родителите ми нямат вина“, помисли си тя и прокара пръсти по медальона. Със сигурност причината не бе в тях. Но домът им бе там, където изпратеха баща ѝ на работа, докато после отново го преместят. Нямаше определено място, което да свързва в спомените си с детството.

Майка ѝ имаше дарбата да създава уют — независимо къде се намират и колко дълго остават. Но усещането бе различно от това да знаеш, че ден след ден, събуждайки се сутрин, през прозореца на спалнята си ще виждаш един и същ изглед. Нел винаги бе носила в себе си този копнеж.

Надеждата ѝ да го задоволи, свързвайки се с Евън, се бе оказала измамна. Би трябвало да знае, че това е нещо, което трябва да открие сама за себе си.

Може би сега го бе постигнала. Тук, на това място.

Ето какво бе искала да каже Миа с думите разпознаване на себеподобен. И двете по някакъв прекрасен начин бяха свързани с острова.

Все пак Миа бе жена със силно развита интуиция и притежаваше странна сила. Умееше да разгадава тайни, Нел можеше само да се надява, че ще удържи на думата си и няма да любопитства. Ако някой започнеше да рови в миналото ѝ, тя трябваше да си тръгне. Независимо колко бе свързана с това място, не би могла да остане. Не биваше да го допуска.

Изправи се на крака, протегна ръце нагоре към слънцето и бавно се завъртя в кръг. Нямаше да позволи това да се случи. Щеше да се довери на Миа. Щеше да работи за нея, да живее в малката жълта къщичка и да се буди всяка сутрин с великолепно чувство, че е свободна.

Връщайки се обратно към къщата, си помисли, че с времето тя и Миа могат да станат истински приятелки. Би било чудесно да има такава жизнена и умна приятелка.

„Какво ли е да бъдеш жена като Миа Девлин? — запита се Нел. — Да притежаваш толкова съвършена красота и изключителна увереност?“ Навярно тя никога не си задаваше въпроса дали е постъпила правилно и не се притесняваше, че може би това, което е направила, не е достатъчно добро.

Прекрасен живот!

Все пак, докато красотата бе по рождение, увереността можеше да се придобие. Да се завоюва. Нима радостта от спечелването на малките битки не бе нещо удивително? Всеки път човек се връщаше към войната, по-добре въоръжен.

„Стига си губила времето си със самоанализи“, напомни си тя и ускори крачка. Беше решила да похарчи остатъка от аванса си в градинарския център. „И това ако не е увереност!“, помисли си.

Откриха ѝ текуща сметка. „Още един дълг към Миа“, помисли си Нел, докато пресичаше острова с колата на път за дома. Тя работеше за Миа Девлин, така че бе посрещната любезно, имаха ѝ доверие и ѝ позволиха да отнесе покупките само срещу подпис.

Нел предположи, че е някаква магия, която съществува само в малките градове. Пребори се с изкушението да се възползва от това предимство и се ограничи само с няколко сандъчета с разсад, саксии и пръст за тях. И глупаво каменно фонтанче с причудливи фигури, които щяха да бъдат като пазачи на градината ѝ.

Изгаряща от нетърпение да започне, тя паркира колата пред къщата и изскочи навън. В момента, когато отвори задната врата, бе погълната от уханието на малката си джунгла. „Ще ни бъде много весело и чудесно ще се грижа за всички вас.“

Здраво стъпила на краката си, тя се протегна вътре, за да извади първото сандъче с разсад.

„Страхотна гледка! — помисли си Зак, когато спря на отсрещната страна на улицата. — Хубаво женско задниче в прилепнали избелели джинси. Ако един мъж не спре да се полюбува няколко минути, значи е жалък нещастник.“ Слезе от патрулната кола, облегна се на вратата и се загледа как Нел изважда сандъче с розови и бели петунии.

— Хубава картинка.

Тя трепна и едва не изпусна сандъчето. Зак забеляза тревога в очите ѝ. С бавни крачки пресече улицата и се отправи към нея.

— Нека да ти помогна.

— Няма нужда, ще се справя сама.

— Ще имаш доста работа. — Пресегна се покрай нея и извади още две сандъчета. — Къде ще ги носиш?

— Засега ще ги оставя зад къщата. Още не съм решила къде да ги засадя. Но наистина няма нужда да...

— Хубаво ухае. Какво имаш тук?

— Подправки. Розмарин, босилек, пелин и други. — Нел реши, че най-бързият начин да го разкара е да му позволи да отнесе сандъчетата. Тръгна през двора. — Имам намерение да засадя леха с подправки пред кухнята. Може да добавя и някои зеленчуци, когато имам време.

— Майка ми винаги казва, че да засадиш цветя означава да пуснеш корени.

— Аз възнамерявам да направя и двете. Сложете сандъчетата на верандата. Благодаря ви, шерифе.

— Има още две на предната седалка.

— Аз мога...

— Ще отида да ги донеса. Сети ли се да вземеш пръст?

— Да, в багажника е.

Той се усмихна и протегна ръка:

— Ще ми трябват ключовете.

— О, разбира се — Нел видя, че няма да може да се измъкне и бръкна в джоба си. — Благодаря.

Когато шерифът се отдалечи, тя стисна юмруци. Всичко бе наред. Просто бе услужлив. Не всеки мъж и не всеки полицай е опасен — много добре знаеше това.

Зак се върна, натоварен. Беше праметнал през рамо голяма торба с пръст, а в едрите си ръце държеше сандъче с розови мушката и бели

импасианси. Гледката я накара да се засмее.

— Купила съм толкова много неща! — Взе сандъчето с цветя от ръцете му. — Имах намерение да взема само подправки и докато се усетя, вече не можех да спра.

— Така казват всички. Ще взема саксиите и инструментите.

— Шериф Тод. — По-рано ѝ се струваше съвсем естествено да отвръща на любезността с любезност. — Искаше ѝ се отново да бъде естествена — Сутринта направих лимонада. Бихте ли приели една чаша?

— Ще ви бъда много благодарен.

Нел се опитваше да се отпусне и да бъде естествена. Сложи лед в две чаши и наля от киселата лимонада. Когато излезе навън, той се бе върнал. Нещо във външния му вид — едър и мъжествен, застанал между пъстрите цветя — я накара да потръпне.

Привличане. Когато разпозна чувството, тя си напомни, че не бива, а и не би искала отново да го изпита.

— Благодаря за хамалската услуга.

— Няма защо. — Проследи движенията му, когато взе чашата и изпи половината, и внезапно я обзе приятно вълнение. Зак разклати чашата. — Превъзходна е. Не мога да си спомня кога за последен път съм пил прясна лимонада. Ти си истинска находка.

— Просто обичам да се суетя в кухнята. — Нел се наведе да вземе новата градинска лопата.

— Не си купила ръкавици.

— Не, не се сетих.

Зак долови желанието ѝ час по-скоро той да изпи лимонадата и да си тръгне, но не го направи, а седна и се настани удобно на площадката пред кухнята.

— Имаш ли нещо против да поседна за минута? Днес имам напрегнат ден. Можеш да започваш. Приятно ми е да наблюдавам жена, която работи в градината.

Нел също искаше да седне на огряната от слънчева светлина площадка и да помисли къде би могла да посади цветята и подправките. Но сега нищо друго не ѝ оставаше, освен да се залови за работа.

Започна със саксиите, като си каза, че ако резултатът не ѝ хареса, винаги може отново да ги пресади.

— Говорихте ли с онзи човек за кучето?

— С Пит ли? — попита Зак и отпи от лимонадата. — Мисля, че се споразумяхме и на нашия малък остров отново се възцари мир. — В думите му се долови насмешка и леко задоволство.

— Сигурно е интересно да бъдеш шериф тук, където всички се познават.

— Има и трудни моменти. — Докато я наблюдаваше как работи, Зак забеляза, че има малки ръце и чевръсти пръсти. Беше навела глава и избягваше погледа му. „Срамежлива — помисли си — и в същото време умела в размяната на остроумни реплики.“ — Често се налага да раздаваме правосъдие или си имаме работа с летовниците, които пристигат на тълпи и се държат предизвикателно. Идват по около три хиляди души, а това е предостатъчно за мен и Рипли.

— Рипли?

— Сестра ми. Тя е заместник-шериф. От пет поколения полицаите на острова са от рода Тод. Наистина изглежда чудесно — каза, посочвайки с чашата в ръка към това, което бе направила.

— Мислите ли? — Нел се облегна назад върху подгънатите си крака. Беше сложила от всичко по малко и се боеше, че може да изглежда твърде пъстро, но явно не бе така. Стори ѝ се доста весело. Такъв бе и изразът на лицето ѝ, когато вдигна глава. — Правя го за първи път.

— Бих казал, че си доста сръчна. Трябва обаче да носиш шапка. Кожата ти е светла и ще изгори, ако стоиш дълго на слънце.

— О! — Нел разтърка носа си. — Може би.

— Предполагам, че в Бостън не си имала градина.

— Не. — Напълни втора саксия с пръст. — Не съм живяла там дълго. Не ми допадаше.

— Знам какво имаш предвид. Прекарал съм известно време на континента, но не можах да се почувствам като у дома си. Родителите ти все още ли са в Средния запад?

— И двамата починаха.

— Съжалявам.

— Аз също. — Нел пхна едно мушкато в новата саксия. — Разговор ли е това, шерифе, или разпит?

— Разговор. — Зак взе едно растение и го задържа в ръка. „Предпазлива е“, реши той. От опит знаеше, че предпазливите хора

обикновено имат причина да бъдат такива. — Има ли за какво да разпитвам?

— Не съм била издирвана за нищо, не са ме арестували и не създавам неприятности.

— Вярвам ти. — Подаде ѝ растението. — Островът е малък, мис Чанинг. Хората са дружелюбни, но и любопитни.

— Предполагам, че е така. — Не можеше да си позволи да го отблъсне. Не биваше да отблъсва, когато и да било. — Вижте, пътувах известно време и съм уморена. Дойдох тук да потърся работа и спокойно място за живеене.

— Изглежда, намерила си и двете. — Зак се изправи на крака. — Благодаря за лимонадата. Довиждане, мис Чанинг.

— Довиждане, шерифе.

Докато крачеше обратно към колата, той мислено си припомни какво бе научил за нея. „Съвсем сама на този свят, предпазлива с полицаите, дразни се от въпроси. Не е претенциозна и е боязлива.“ По необясними причини тази жена го интересуваше.

Хвърли поглед към колата ѝ и огледа регистрационния номер. Обозначението за Масачузетс изглеждаше наскоро поставено. „Не е зле да проверя откъде го е получила — помисли си той. — Само за да успокоя съвестта си.“

Имаше усещането, че макар Нел Чанинг да не търси неприятности, това не изключва вероятността те да се случват.

Нел сервира ябълкови тригуни и млечни шейкове на млада двойка, седнала на маса до прозореца, а след това почисти съседната маса. Три жени ровеха по полиците с книги и тя подозираше, че са тук от доста време.

С няколко чаши в ръце, тя се приближи към прозореца. Фериботът пристигаше, следван от чайки, които кръжаха около него и се гмуркаха във водата. Шамандурите се поклащаха върху морската повърхност, която днес бе зелена и спокойна. По вълните се плъзгаше бяло увеселително корабче с издути от вятъра платна.

Някога бе плавала по друго море, в друг живот. Това бе едно от малкото приятни спомени, които ѝ бяха останали от онова време — усещането, че се носиш по водата и се издигаш върху вълните.

Струваше ѝ се странно, че морето винаги я бе привличало, бе променило живота ѝ и го бе отнело.

Сега това ново море ѝ бе дало нов живот.

Усмивайки се при тази мисъл, тя се обърна и силно се блъсна в Зак. Дори когато я хвана за ръка, за да я успокои, Нел все още трепереше.

— Съжалявам, залях ли ви с нещо? Колко съм непохватна, не гледах къде...

— Нищо не е станало. — Той закачи с пръстите на едната си ръка дръжките на две чаши и внимателно, без отново да я докосва, ги взе от нея. — Препречих пътя ти. Чудесно корабче, а?

— Да. — Нел отстъпи встрани и забърза обратно към бара. Мразеше някой да се появява внезапно зад нея. — Но не ми плащат, за да гледам корабчета. Ще поръчат ли нещо?

— Поеми си дъх, Нел.

— Какво?

— Поеми си дъх — тихо каза той, докато оставяше чашите на плота — и се успокой.

— Добре съм — отвърна тя с раздражение, сграбчи чашите и те иззвънтяха. — Не предполагам, че някой се мотае зад гърба ми.

Устните му леко трепнаха.

— Така е по-добре. Ще взема една от тези тригуни и дълго кафе в пластмасова чашка. Приключи ли със засаждането?

— Почти. — Нямаше желание да разговаря с него, затова се зае с кафето. Не ѝ бе приятно да си бъбри приятелски с шерифа на острова и той да я наблюдава с проникателните си зелени очи.

— Може би това ще ти бъде полезно, когато свършиш работа и се заемеш с цветята си. — Зак сложи една чанта на тезгяха.

— И какво има в нея?

— Градинарски инструмент. — Преброи парите си и ги остави до чантата.

Нел избърса ръце в престилката си и се намръщи. Но любопитството я накара да отвори чантата. Очите ѝ заблестяха и бе доста озадачена, докато разглеждаше сламената шапка с навита периферия и изкуствени цветя.

— Това е най-смешната шапка, която съм виждала!

— О, имаше и по-смешни — увери я той, — но тази ще пази носа ти да не изгори от слънцето.

— Много мило от ваша страна, но не беше нужно.

— Тук на острова, това означава, че си приятелски настроен. — Радиостанцията на колана му даде сигнал — Е, трябва да се връщам на работа.

Нел едва сдържа нетърпението си, докато той слезе до средата на стълбището, грабна шапката и се втурна към кухнята да я премери и да се огледа на металните стени на фурната.

Рипли Тод си наля още една чаша кафе, отпи глътка и погледна през прозореца на полицейския участък. Беше една от онези тихи утрини, които обичаше.

Но нещо витаеше във въздуха. Полагаше усилия да не му обръща внимание, ала все пак го долавяше. По-лесно ѝ бе да си внуши, че това чувство се дължи на напрежението през седмицата, прекарана в Бостън.

Не че бе прекарала скучно, напротив. Симпозиумът за влезлите в сила закони и семинарите бяха интересни и ѝ бяха дали храна за размисъл. Полицейската работа ѝ допадаше — както рутинните задължения, така и подробностите. Но напрежението и хаосът в големия град, макар и за кратко време, я бяха изтощили.

Зак би казал, че се чувства така, защото не обича твърде много хората — и Рипли не би го отрекла.

Видя го да се отправя надолу по улицата и прецени, че ще са му нужни поне десет минути, за да измине половината път. Хората винаги го спираха да поговорят с него.

„Нещо повече — помисли си тя, — просто искат да бъдат около него.“ Притежаваше някаква... Рипли не искаше да употреби думата аура. Това бе в стила на Миа. „Излъчване“, реши тя. Зак имаше излъчване, което предразполагаше хората да му се доверяват. Знаеха, че ако споделят тревогите си с него, той ще намери разрешение.

„Зак е общителен — помисли си Рипли, — внимателен, търпелив и винаги честен.“ Никой не би казал за нея, че притежава някое от тези качества. Може би това ги правеше добър екип!

Щом усети, че Зак пристига, отвори външната врата, за да влезе въздух и шум от улицата, както той обичаше. Беше приготвила прясно

кафе и тъкмо му наливаше в чаша, когато брат ѝ най-сетне се появи.

— Франк и Алис Пардю имат момиченце, три килограма и седемстотин. Родило се е тази сутрин в девет. Кръстили са го Белинда. Малкият Роби паднал от едно дърво и си счупил ръката. Братовчедът на Миси Хечин от Бенгър си е купил чисто нов „Шевролет“.

Докато говореше, Зак пое чашата с кафе, седна зад бюрото, вдигна отгоре краката си и се усмихна. Вентилаторът на тавана отново започна да скърца. Трябваше да провери каква е причината.

— Е, какво ново при теб?

— Един случай на превишена скорост по пътя до северното крайбрежие. Не знам къде си мислят, че ще отидат, та толкова бързат. Обясних, че скалите, фарът и другите забележителности са тук от няколко столетия и не е възможно да се преместят за един следобед. — Рипли извади един от получените факсове. — Ето това пристигна за теб. Коя е Нел Чанинг? Новата готвачка на Миа?

— Аха. — Зак погледна шофьорското ѝ досие. Няма пътнотранспортни нарушения. Книжката ѝ все още е с регистрация от Охайо, но трябва да се смени след малко повече от две години. Колата се води на нейно име. Оказа се прав за новия стикер. Беше сложен преди по-малко от седмица. По-старият бе от Тексас. Интересно!

Рипли се отдръпна към ъгъла на общото им бюро и отпи от кафето му, защото той не го бе докоснал.

— Защо я проверяваш?

— Чисто любопитство. Струва ми се интересна жена.

— Какво ѝ е интересното?

Той понечи да отговори, но само поклати глава:

— Защо не се отбиеш в кафенето на обяд и не я прецениш сама? Интересува ме какво ще бъде впечатлението ти.

— Може би ще го направя. — Рипли се намръщи и хвърли поглед към отворената врата. — Мисля, че се задава буря.

— Навън е съвсем ясно, скъпа.

— Имам лошо предчувствие — промълви на себе си и грабна бейзболната си шапка. — Ще се поразходя, може да се отбия в кафенето и да хвърля един поглед на най-новата ни жителка.

— Както желаш. Аз ще направя следобедната обиколка на плажа.

— Много съм ти благодарна. — Рипли сложи слънчевите си очила и излезе.

Обичаше своето селце, реда в него. Що се отнася до нея, нищо не биваше да променя този ред. Нямаше предвид капризите на морето и времето — там властваха други, естествени сили.

През юни се очакваше свеж приток от туристи и летовници, времето ставаше горещо и пясъкът се нажежаваше. Това означаваше безкрайни дандании, пиянски сбивания, случайно загубени деца и неизбежните кавги между любовници. Но туристите, които празнуваха, напиваха се, скитаха и се караха, през лятото носеха долари на острова, които му помагаша да оцелее през студените, ветровити зими.

С удоволствие — е, не съвсем с удоволствие — би се занимавала няколко месеца с проблемите на придошлите, само за да запази мира на Трий Систърс. Неговите пет квадратни километра скали, пясък и пръст бяха нейният свят.

Изгорели от слънцето хора, залитайки, се движеха от плажа към селото, за да обядват. Не можеше да проумее какво кара човешките същества да се излягат на плажа и да се пекаят като пъстърви на слънцето. Освен неудобството, абсолютната скука от това би я подлудила само след час.

Не че не обичаше плажа. Тичаше покрай вълните всяка сутрин и лете, и зиме. Ако времето позволяваше, завършваше бягането с къпане. Когато това не бе възможно, често отиваше в хотела и използваше предимствата на закрития басейн. Но предпочиташе морето.

Благодарение на това имаше стегнато атлетично тяло, което най-често бе облечено с жълтеникави шорти и тениска. Цветът на кожата ѝ бе като на брат ѝ, а очите — също така яркозелени. Имаше дълга кестенява коса, която най-често промушваше през отвора над каишките на бейзболната си шапка.

Чертите на лицето ѝ бяха странна смесица — широка уста с леко издута горна устна, малък нос и тъмни извити вежди. Когато бе дете, външният ѝ вид я караше да се чувства неловко, но с годините Рипли бе свикнала да живее с това лице и вече не се тревожеше заради него.

Влезе в кафенето, махна с ръка на Лулу и се отправя към стълбите. Ако имаше късмет, щеше да види що за птица е Нел Чанинг

и да избегне срещата с Миа. Беше на три стъпала от нивото на кафенето, когато разбра, че този път късметът ѝ няма да проработи.

Зад барплота бе Миа, както винаги — чудесна в ефирната си рокля на цветя. Косата ѝ бе вързана на тила и все пак около лицето и се виеха безброй огнени къдрици. Жената, която работеше до нея, изглеждаше скромна и прекалено порядъчна. Рипли мигом изпита повече симпатия към Нел. Пъхна палци в задните си джобове и с наперена походка се отправи към бара.

— Заместник-шериф Тод — наклони глава Миа и погледна надолу, — какво ви води насам?

Рипли не ѝ обърна внимание, а започна изпитателно да оглежда Нел.

— Ще поръчам от специалната супа за деня и един сандвич.

— Нел, това е Рипли, нещастната сестра на Зак. Щом тя дойде на обяд, със сигурност можем да смятаме, че адът е замръзнал.

— Затваряй си устата, Миа! Приятно ми е да се запознаем, Нел. Искам и една лимонада.

— Да, разбира се. — Нел погледна лицето на едната, после на другата. — Веднага — промърмори тя и се шмугна в кухнята да вземе сандвич.

— Чух, че си я грабнала направо от ферибота — продължи Рипли.

— Може и така да се каже. — Миа загреба от супата. — Недей да я измъчваш с въпроси, Рипли.

— Защо мислиш, че бих се държала така?

— Защото много добре те познавам. — Миа сложи купичката със супа на барплота. — Забеляза ли нещо странно, когато слезе от ферибота вчера?

— Не — бързо отвърна Рипли.

— Лъжкиня — тихо каза Миа, тъй като Нел се върна със сандвича.

— Да занеса ли това на масата, заместник-шериф Тод?

— Да, благодаря. — Рипли измъкна парите от джоба си. — Защо не ми позвъни, Миа? — Седна точно когато Нел поставяше храната на масата. — Изглежда чудесно.

— Надявам се, че ще ви хареса.

— Сигурна съм. Къде си се учила да готвиш?

— На много места. Да ви донеса ли нещо друго?

— Не. Наистина е чудесно. Хей, ти ли си направила всичките тези сладкиши?

— Да.

— Много труд си положила.

— За това ми плащат.

— Правилно. Не се оставяй Миа да те товари с много работа. Тя е истински тиранин.

— Напротив — възрази Нел с хладен глас. — Миа е невероятно щедра и мила. Приятен обяд.

„Лоялна е, не може да се отрече — реши Рипли, докато се хранеше. — Любезна е, но малко скована. Като че ли не е свикнала да общува с хора — помисли си тя. — Нервна е.“ Притеснението ѝ от незначителната словесна схватка между нея и Миа бе очевидно. „Е — реши Рипли и сви рамене, — някои хора не могат да търпят конфликти, дори и да не са свързани с тях.“

Заклучението ѝ бе, че Нел Чанинг не е опасна. Освен това бе адски добра готвачка. Храната толкова подобри настроението на Рипли, че на тръгване тя постоя малко до бара. Нямаше от какво да се смущава, защото Миа бе заета някъде другаде.

— Е, успя да ме впечатлиш.

Нел застина на мястото си, но запази хладнокръвие и отпусна ръце.

— Моля?

— Сега ще трябва да започна редовно да идвам тук. Нещо, което избягвах от години. Обядът беше чудесен.

— О, много добре.

— Може би си забелязала, че с Миа не сме големи приятели.

— Това не е моя работа.

— Живееш на острова и би трябвало да се интересуваш от останалите. Но не се тревожи, стараем се пътищата ни да не се кръстосват. Няма да се чувстваш притисната между нас двете. Ще взема две шоколадови бисквити за после.

— Имате сметка да вземете три.

— Това е изнудване. Добре, тогава ще взема три. Едната ще дам на Зак и ще стана герой.

Нел се поуспокои, сложи бисквитите в торбичка и маркира сумата на касата. Но когато взе парите от Рипли и ръцете им се докоснаха, преживя истински шок и дъхът ѝ спря.

Рипли дълго задържа върху нея гневния си поглед, в който се долавяше разочарование. Сграбчи торбичката с бисквитите и се отправи към стълбите.

— Заместник... — Нел стисна здраво ръката си и извика след нея: — Забравихте си рестото.

— Задръж го! — гневно отвърна Рипли и се втурна надолу по стълбите. Там бе застанала Миа със скръстени ръце и повдигнати вежди. Рипли само ѝ се озъби и продължи.

Струваше ѝ се, че приближава буря, въпреки че небето бе ясно, а морето — спокойно. Това усещане с все сила връхлиташе в сънищата на Нел и тя безпомощно се връщаше в мислите си към миналото.

Огромна бяла къща, разположена върху килим от свежа зелена трева. Отвътре имаше остри ръбове и хладни твърди повърхности. Цветовете бяха бледи — пясъчен, сиво-кафяв, сив. Но розите, които той винаги ѝ купуваше имаха яркия цвят на кръвта.

Къщата бе празна, но като че ли застинала в очакване.

В съня си Нел извърна глава, сякаш за да устои на изкушението. Не искаше отново да влиза там. Никога вече.

Но вратата се отвори. Високата бяла врата, която водеше към просторно фойе. Бял мрамор, бяло дърво и студен блясък на кристал и хром.

Видя себе си да влиза в нея. Косите ѝ бяха светли, дълги и разпилени по раменете. Беше облечена с лъскава бяла рокля, която хвърляше ледени отблясъци. Устните ѝ бяха червени като розите.

Той влезе с нея, следвайки я плътно. Винаги вървеше неотлъчно зад нея. Ръката му леко докосваше кръста ѝ. Струваше ѝ се, че все още чувства този допир, макар и да полагаше усилия да го забрави.

Беше висок и строен. Приличаше на принц в черния си вечерен костюм, с коси, подобни на златен шлем. Беше се влюбила в него заради приказната му хубост и бе повярвала на обещанията му за вечно щастие. А нима не бе я завел в тази къща, в тази фантастична страна и не бе ѝ дал всичко, за което една жена мечтае? Колко ли пъти ѝ бе напомнял това?

Помнеше случилото се след това. Спомняше си великолепната бяла рокля и колко уморена, но спокойна се чувстваше, че вечерта бе минала без упреци от негова страна заради някоя нейна постъпка. Или поне така мислеше.

Когато се бе обърнала да каже колко прекрасна е била вечерта, бе видяла израза на лицето му.

Беше изчакал да се приберат у дома, да останат насаме, за да се преобрази. Правеше това много умело.

Все още не можеше да заличи от съзнанието си страха, който я бе обзел, докато се мъчеше да си спомни какво се е случило.

— Забавлява ли се, Хелън?

— Да, партито бе чудесно, но продължи дълго. Искаш ли да ти наля едно бренди, преди да си легнем?

— Хареса ли ти музиката?

Нима бе казала нещо неуместно относно музиката? Би било глупаво от нейна страна. Едва се сдържа да не потръпне, когато той протегна ръка да си поиграе с косата ѝ.

— Чудесно бе, че можеше да се танцува навън, близо до градината.

Отстъпи назад, надявайки се да се обърне към стълбите, но той я сграбчи за косата и я накара да спре.

— Да, забелязах колко ти беше приятно да танцуваш, особено с Мичъл Роулингс, да флиртуваш с него и да се перчиш, унижавайки ме пред приятелите и клиентите ми.

— Евън, не съм флиртувала с никого, просто...

Последва плесница и Нел падна на земята, почти заслепена от болка. Сви се на топка, за да се предпази, но той я повлече за косите по мраморния пол. Колко ли пъти усети ударите на ръцете му?

Тя отричаше и ридаеше, Евън я обвиняваше. Когато му омръзна, остави я да допълзи, хлипайки, до ъгъла.

Но сега, в съня си, Нел се добра до сенчеста гора, където въздухът бе лек, а земята — топла. И тук, до блъбукация поток, заспа.

По-късно се събуди от силна светкавица, която раздра небето, последвана от оглушителен гръм. Беше ужасена. Сега тичаше през гората и бялата ѝ рокля проблясваше в мрака. Кръвта ѝ кипеше като на преследвано животно по време на лов. Дърветата след нея с трясък се

сгромолясваха, а земята под краката ѝ се надигаше и клокочеше като димяща лава.

Въпреки това тя тичаше, почти останала без дъх, и от гърдите ѝ се изтръгваха ридания. Чуваха се писъци, носени от вятъра, но не всичките бяха нейни. Движеше я единствено страхът и дълбоко в себе си не знаеше причината за това бягство, не чувстваше нищо, нямаше отговор.

Вятърът я блъскаше с все сила и разкъсваше роклята и на парцали.

Започна да се катери като гущер по някаква скала. Лъчът на фара раздираше тъмнината като сребристо острие, а долу бушуваше морето.

Нел риташе, крещеше и продължаваше да се катери. Не поглеждаше назад, защото не смееше да застане лице в лице с това, което я преследва. Избирайки бягството пред битката, скочи от скалите, завъртя се във въздуха и полетя към водата. Брегът, светлините и дърветата сякаш се сляха и целият склон зад нея рухна.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

През първия си почивен ден Нел размести оскъдната мебелировка в къщата. Поля цветята и подправките, изпра и опече типов хляб. Още преди девет часа отрязва първата филия за закуска.

Евън мразеше навика ѝ да става рано и мърмореше, че това е причината да бъде мрачна на партитата. Сега, в малката ѝ къщичка край морето, нямаше кой да я критикува, не бе нужно да се промъква дебнешком. Беше отворила широко прозорците и целият ден ѝ принадлежеше.

Все още дъвчейки филията и пхнала крайшник от хляба в джоба на шортите си, тя се отправи на дълга разходка по брега. По водната повърхност се носеха лодки. Морето бе синьо и спокойно, с игриви вълни, които се плискаха по пясъка. Над тях прелитаха чайки, грациозно танцуващи във въздуха. Пронизителните им писъци се смесваха с непрестанния плясък на разбиващите се вълни.

Нел също затанцува. После извади хляба от джоба си, натроши го и хвърли нагоре трохите, гледайки как чайките кръжат и се спускат към водата.

„Сама съм — помисли си и вдигна поглед към небето. — Но не самотна.“ Не мислеше, че някога отново ще почувства самота.

Чу камбанен звън и се обърна да погледне към бялата островърха камбанария. Сведе поглед към шортите си с разръфан подгъв и към пълните с пясък маратонки. Реши, че облеклото ѝ едва ли е подходящо за църковна служба. Но би могла да отдаде почит на Бога по свой собствен начин и да отправи благодарствена молитва.

Докато се чуваше ехото от камбания звън, Нел седна близо до водата. „Тук цари спокойствие и радост“, помисли си тя. Някога не би си въобразила, че тези неща ѝ принадлежат, без да са нужни усилия, за да ги заслужи. Щеше да помни, че всеки ден трябва да дава нещо в замяна. Дори да е само троха хляб за чайките. Щеше да се грижи за растенията, които бе посадила, да се държи любезно с всички и винаги да бъде готова да се притече на помощ.

Щеше да спази обещанията си и да не очаква нищо — освен шанса да води скромен живот, така че да не вреди на никого. Щеше да заработва парите си и да ги цени. Отсега нататък щеше да се радва на простите неща.

Стана, започна да събира мидени черупки, които пъхаше в джобовете си. Когато те се напълниха, събу обувките си, за да използва и тях. Стигна до най-отдалечения край на плажа, където над пясъка стърчаха скали, и залитайки, се приближи към водата. Тук-там имаше гладки, заоблени камъни колкото човешка длан. Нел взе един после още един, чудейки се дали не би могла да ограда с тях малката си лека с подправки.

Усети движение от лявата си страна, което я накара да стисне поздраво камъка и бързо да се обърне. Сърцето ѝ продължи да бие лудо, когато съзря Зак, който слизаше на зигзаг по дървените стълби.

— Здравей!

— Добро утро.

Като инстинктивна самозащита Нел хвърли поглед назад, опитвайки се да прецени колко се е отдалечила от селото. Плажът вече не беше пуст, но хората, които се мяркаха, не бяха много близо.

— Чудесно време за дълга разходка — отбеляза той, накланяйки се към парапета, за да я погледне отблизо. — Ти със сигурност си се възползвала.

Беше я наблюдавал, включително и танца ѝ с чайките. „Жалко“, помисли си Зак. Сияещият допреди миг израз на лицето ѝ бе изчезнал и жената бе станала предпазлива.

— Не съм усетила, че съм се отдалечила толкова.

— На остров с такива размери не може да става въпрос за далечно разстояние. Днес ще бъде горещо — спокойно каза Зак. — До обяд плажът ще се препълни. Приятно е човек да се разходи, преди да се появят безброй хавлиени кърпи и тела.

— Да, но...

— Хайде ела.

— Какво?

— Да отидем до къщата. Ще ти дам торбичка за мидените черупки и камъните.

— О, няма защо. Наистина нямам нужда...

— Нел, от всички полицаи ли се притесняваш, от всички мъже или само от мен?

— Не съм притеснена.

— Докажи го — Зак остана на мястото си, но ѝ подаде ръка. Нел се вгледа в очите му. Имаха благ израз. Издаваха проникателност, но и търпение. Пристъпи бавно напред и пое ръката му. — Какво мислиш да правиш с мидените черупки?

— Нищо. — Пулсът и бе учестен, но положи усилие да се изкачи по пясъчните стълби заедно със Зак. — Просто ще ги разхвърлям из градината.

Ръката му стискаше нейната съвсем леко, но въпреки това би могла да каже, че е здрава и силна. Не носеше пръстени, нито часовник.

„Не обича да се перчи — помисли си Нел. — Не носи украшения.“

Също като нея, той бе бос и джинсите му бяха скъсани на коленете, с разръфан подгъв. Косите му бяха с изсветлели от слънцето кичури, кожата му имаше златистокафяв тен и приличаше по-скоро на скитник по плажа, отколкото на шериф, което накара Нел да се почувства по-спокойна. Щом стигнаха до площадката, завиха и се спуснаха по лекия наклон. Долу, отвъд скалите, имаше слънчево заливче, където до разнебитения кей лениво се полюшваше малка червена лодка.

— Като картина — каза тихо Нел.

— Плавала ли си някога с лодка?

— Да, малко — бързо отвърна тя. — Твоя ли е?

— Моя е.

Внезапно във водата се чу силен плясък и иззад скалите се показва едра тъмна глава. Нел погледна втренчено и видя огромно черно куче, което изскочи на брега и изтръска козината си.

— Тя също — каза Зак. — Обичаш ли кучета? Кажи ми. Мога да я задържа, за да имаш преднина.

— Няма нужда, обичам кучета. — Нел примигна и отново го погледна. — Какво имате предвид под „преднина“?

Зак не си направи труда да отговори, а само се усмихна, когато кучето заподскача по склона. То се хвърли към него, весело завъртя опашка, пръскайки около себе си капки вода, и започна да го ближе по

лицето. Излая два пъти, стегна мускули и щеше да направи същото и с Нел, ако Зак не го бе спрял.

— Това е Люси. Много е дружелюбна, но ѝ липсват маниери.

Люси стъпи долу, цялото ѝ тяло трепереше. След това, очевидно неспособна да контролира радостта и вълнението си, отново се втурна към Зак.

— На две години е — продължи той, решително отблъсна кучето и му даде знак да седне на земята. — Черен лабрадор. Казаха ми, че стават по-спокойни, когато пораснат.

— Красива е. — Нел я погали по главата и още при първото докосване кучето се търкулна по гръб на земята.

— Няма и гордост — допълни Зак и с изненада видя как Нел приклекна и започна да разтърква с две ръце корема ѝ, доставяйки ѝ огромна наслада.

— Нямаш нужда от гордост, когато си красива, нали, Люси? О, няма нищо по-хубаво от голямо красиво куче. Аз винаги... ох!

Преливаща от блаженство, Люси се търкулна, блъсна се в Нел и я събори по гръб на земята. Зак се спусна, но не бе достатъчно бърз, за да я предпази от облизване.

— За бога, Люси, не! Ей, съжалявам! — Той посочи към кучето и с една ръка помогна на Нел да се изправи. — Добре ли си? Нарани ли те?

— Не, добре съм.

Беше останала почти без дъх, но не само по тази причина. Зак я поизтупа, докато кучето седна на земята с наведена глава, плахо удряйки с опашка. Нел забеляза, че е разочарован и загрижен, но не и ядосан.

— Не си си ударила главата, нали? Проклетото куче тежи почти колкото теб! Лакътят ти е леко наранен — добави Зак, после забеляза, че тя се смее. — Какво смешно има?

— Всъщност нищо. Много е сладка, като се преструва на засрамена. Очевидно се страхува от вас.

— Да, налагам я с бухалка по два пъти седмично, независимо дали заслужава или не. — Той леко прокара дланта си нагоре-надолу по ръката на Нел. — Сигурна ли си, че си добре?

— Да. — Нел забеляза, че стоят много близо един до друг, почти прегърнати. Кожата ѝ настръхна при допира на ръцете му. — Да —

повтори и предпазливо отстъпи назад. — Не съм наранена.

— По-силна си, отколкото изглеждаш. — Зак забеляза дългите, добре оформени мускули на ръцете ѝ. Вече се бе възхитил от краката. — Влез вътре — каза. — Не се отнася за теб, ти си наказана. — Посочи към кучето. Взе обувките на Нел от земята и се отправи към площадката. Любопитна и неспособна да измисли извинение, Нел мина през вратата и влезе в просторна разхвърляна кухня. — Прислужницата е в отпуск за цели десет години. — Без да изпитва смущение от безпорядъка, Зак сложи обувките ѝ на пода и се запъти към хладилника. — Не мога да ти предложа домашна лимонада, но имаме чай с лед.

— Чудесно, благодаря. Кухнята е прекрасна.

— Ние я използваме предимно за затопляне на готова храна.

— Жалко.

Имаше многобройни плотове с цвят на гранит, прекрасни дървени шкафове със стъклени вратички. Мивката бе двойна и през прозореца над нея се виждаха заливчето и морето.

„Мястото за съхранение на продукти и работното пространство е предостатъчно — помисли си тя. — С малко повече организация и въображение би била чудесна... Ние? — Беше казал «ние», осъзна Нел. — Дали с женен?“ Не бе предвидила тази възможност. Не че имаше някакво значение, но...

Той флиртуваше с нея. Нел нямаше много опит в това отношение, но усещаше кога един мъж флиртува.

— Много мисли ти минават през главата. — Зак ѝ подаде чаша. — Защо не споделиш някоя от тях?

— Не, просто си мислех колко прекрасна с тази стая.

— Беше много по-представителна, когато майка ми се грижеше за нея. Сега, когато сме само с Рипли, не ѝ обръщаме особено внимание.

— Рипли. О, разбирам.

— Чудеше се дали съм женен, или живея с някоя, която не ми е сестра. Това е чудесно.

— Не ме засяга.

— Не съм казал нищо подобно. Казах само, че е чудесно. Бих те развел из къщата, но сигурно е в още по-лошо състояние от кухнята. А

ти явно обичаш реда. Ще минем оттук. — Зак отново я хвана за ръка и я задърпа навън.

— Къде отиваме? Наистина трябва да се връщам.

— Неделя е и ще прекараме почивния си ден заедно. Имам нещо, което ще ти хареса — продължи той и я поведе през верандата, която опасваше цялата къща и свършваше до буренясала градина с няколко криви дървета. Изтъркани стълби водеха към верандата на втория етаж, която гледаше към морето.

Зак все още я държеше за ръка и я поведе нагоре. Вдишвайки морския въздух, галена от слънчевите лъчи, Нел си помисли колко приятно би било да се изтегне тук на шезлонг, оставяйки зад гърба си ежедневните проблеми. До железния парапет имаше телескоп и увивно растение, което чакаше да бъде посадено.

— Прав сте. — Тя се приближи до парапета, наведе се напред и дълбоко си пое дъх. — Наистина ми харесва.

— Погледнеш ли на запад, при ясно време можеш да видиш крайбрежието.

— Телескопът не е насочен на запад.

В момента цялото му внимание бе съсредоточено върху стройните ѝ крака.

— Мисля, че не е.

— Какво наблюдаваш?

— Всичко, което привлече вниманието ми.

Нел хвърли бегъл поглед нагоре и се отмести встрани. Зак не откъсваше очи от нея. И двамата разбираха какво означават подобни дълги, замислени погледи.

— Бих се изкушила да остана тук цял ден — каза тя, поглеждайки към селото. — Да следя кой идва и си отива.

— Наблюдавах те тази сутрин как храниш чайките. — Зак се облегна на парапета, явно свършено спокоен, докато пиеше чай с лед в дома си. — Събудих се с мисълта: „Непременно трябва да намеря причина да се отбия в жълтата къщичка и още веднъж да видя Нел Чанинг.“ После дойдох тук със сутрешното си кафе и те съзрях на плажа. Така че нямаше нужда да измислям причина да те видя отново.

— Шерифе...

— Днес е почивният ми ден — напомни ѝ той. Понечи да докосне косата ѝ, но когато тя се обърна, бързо пхна ръка в джоба си.

— Защо не прекараме няколко часа с лодката в морето?

— Не мога. Трябва да...

— Недей да търсиш извинение. Просто кажи: „Някой друг път.“

— Да. — Усети, че стомахът ѝ, който се бе свил на топка, се отпусна. — Някой друг път. Наистина трябва да вървя. Благодаря за чая и за прекрасния изглед.

— Нел... — Зак отново я хвана за ръка и леко стисна треперещите ѝ пръсти. — Има граница между това да накараш една жена да се почувства малко нервна и да я изплашиш. Не искам да я прекрача. Когато ме опознаеш малко по-добре, ще ми повярваш.

— Точно сега се опитвам да опозная самата себе си.

— Радвам се, че си откровена. Ще ти донеса торбичка за мидите и камъчетата.

Зак реши да ходи всяка сутрин в кафенето. Да вземе чаша кафе с кифличка, да размени някоя дума. Нел щеше да свикне да го вижда и следващия път, когато останат насаме заедно, нямаше да бъде принудена да търси повод да избяга.

Ясно осъзнаваше, че не само Нел забелязва новия му навик, но не обръщаше внимание на закачливите коментари, многозначителните намигвания и подсмихвания. Животът на острова имаше свой собствен ритъм и когато се случеше нещо необичайно, всички го долавяха.

Зак бе застанал на кея и отпиваше от наистина превъзходното кафе на Нел, докато изслушваше Карл Мейси, които се оплакваше от браконьерите на омари.

— Три божии дни тази седмица капанът беше празен и дори не са си направили труда да го затворят след себе си. Подозирам, че са колежанчетата, които са на квартира в „Боуинг плейс“ — сподели той и се изплю. — Ето кой върши това. Само да ги хвана, ще ме запомнят.

— Е, Карл, фактите сочат, че е работа на летовници и в дъното стоят някакви хлапета. Защо не ме оставиш да поговоря с тях?

— Нали по закон нямаш право да смущаваш почивката им без доказателства?

— Не, но може би няма да се сетят за това.

— Някои трябва да ги сплаши. — Загрубялото му лице се намръщи. — Ходих при Миа Девлин и я помолих да направи магия на капаните ми.

Зак потръпна:

— Стига, Карл...

— По-добре е, отколкото да надупча мършавите им задници със сачми, нали? Мисля, че това ще е следващото, което ще направя.

— Нека аз се заема със случая.

— Казах ти за подозренията си, нали? — Карл се намръщи и поклати глава. — Няма да е зле да се охраняват всичките ми бази. Между другото хвърлих един поглед на новопристигналата, докато бях в кафенето. — Грозноватото, сбръчкано лице на Карл се изкриви в усмивка. — Да видя защо тези дни си толкова редовен клиент. Сигурно е много приятно за един мъж да започва деня, виждайки онези големи сини очи.

— Не се опитвай да се саморазправяш с момчетата. Дръж пушката си в шкафа, Карл. Аз ще се погрижа.

Зак се отправи към полицейския участък — първо, за да провери списъка с летовниците. До „Боуинг плейс“ можеше да се стигне лесно пеша, но реши да отиде с патрулната кола — за по-голям авторитет.

Сградата с квартири под наем за летовници се намираше на една пресечка зад плажа. Отпред имаше голяма преградена веранда, където висяха прострени плажни кърпи и бански костюми. Виждаше се малка масичка, отрупана с празни кутии от бира и остатъци от снощната вечеря.

„Не са се сетили да изхвърлят доказателствата“, помисли си Зак и поклати глава. Изстъргани черупки от омари лежах, разхвърляни по масата, подобно на гигантски насекоми. Той извади шерифската си значка от джоба и я закачи. Може би щяха да се стреснат при вида и.

Започна да чука на вратата и не престана, докато не му отвори. Момчето, което се показва, бе на около двадесет години. Присви очи от силното слънце. Косата му бе разрошена, носеше боксерки на ярки райета, а кожата му имаше златист загар.

— Уф! — промърмори то.

— Шериф Тод, местна полиция. Може ли да вляза?

— За к'во? Колко е часът?

„Пиян фукльо“, реши Зак и спокойно обясни:

— За да разговарям с теб. Около десет и половина е. Приятелите ти наблизо ли са?

— Някъде тук. Проблем ли има? Боже!

Момчето преглътна, залитна и тръгна, препъвайки се, през трапезарията. Мина покрай плота и стигна до мивката. Пусна силна струя вода и пхна главата си отдолу.

— Купон ли сте си правили снощи? — попита Зак, когато момчето се обърна с лице. От косата му капеше вода.

— Нещо такова — Грабна хартиена салфетка и се избърса. — Много шум ли вдигахме?

— Няма оплаквания. Как ти е името, синко?

— Джош. Джош Танър.

— Е, хайде, Джош, събуди приятелите си. Не искам да губя много от времето ти.

— Да, добре.

Докато чакаше, Зак се послуша. Чуха се няколко ругатни, тропане, пускане на вода в тоалетната.

Тримата младежи, които се появиха заедно с Джош, бяха полуголи. Единият се строполи на стола и самодоволно се захили:

— Какво има?

„Това е поза“, досети се Зак.

— Как ти е името?

— Стив Хикмън.

„Бостънски акцент — заключи Зак. — Говори почти като Кенеди. Явно е синче на важни клечки“.

— Добре, Стив, ето за какво става въпрос. За браконьерство на омари се плаща хиляда долара глоба. Причината е в това, че докато едни за удоволствие се промъкват и опразват капаните, други хора разчитат на улова, за да се изхранват. Едно ваше нощно развлечение за тях означава загуба на пари. — Докато ги мъмреше, Зак забеляза, че момчетата смутено подсмърчат. Онова, което отвори вратата, виновно се изчерви и погледна встрани. — Това, което сте изяли на верандата снощи, би ви струвало около четиридесет долара на пазара. Така че потърсете на пристанището човек на име Карл Мейси, дайте му парите и случаят ще приключи.

— Не знам за какво говорите. Да не би този Мейси да е белязал омарите си? — Стив отново се захили самодоволно и се почеса по корема. — Нямате доказателства, че сме откраднали нещо.

— Така е. — Зак обходи с поглед стаята, смутените и леко засрамени лица на момчетата. — Тази сграда се дава под наем за

хиляда и двеста на седмица в разгара на сезона и още двеста и петдесет за лодката. Като прибавим забавления, храна, бира, вие, момчета, плащате доста пари на седмица тук.

— И с това помпим икономиката на острова — каза Стив и едва забележимо се усмихна. — Много е глупаво от ваша страна да ни се карате за няколко омара, които предполагате, че сме откраднали.

— Може би. И все пак не е чак толкова глупаво в сравнение с това да не се съгласите всеки да даде по десет долара и нещата да се уредят мирно и кротко. Помислете си. Островът е малък — каза Зак и тръгна към вратата. — Мълвата се разнася бързо.

— Това заплаха ли е? Заплашването на цивилни е противозаконно.

Зак се обърна и поклати глава:

— Обзалагам се, че следваш право.

Излезе и се върна в патрулната кола. Не му отне много време да обиколи острова и да се погрижи момчетата да си получат заслуженото.

Рипли слезе надолу по главната улица и срещна Зак пред хотел „Омагьосаният хан“.

— Младежите с омарите са имали проблем с кредитните си карти в пицарията — започна тя. — Апаратът се повредил и трябвало да платят в брой за обяда.

— Така ли?

— Да. Освен това всеки филм, който поискали да вземат на видеокасата, бил вече зает.

— Ужасно.

— Нямало и свободни водни ски.

— Колко жалко!

— И като продължение на серията неприятни стечения на обстоятелствата — климатикът им се повредил.

— А днес е горещ ден. Сигурно през нощта ще бъде задушно и няма да е много приятно за спане.

— Закари, ти си долен негодник. — Рипли се повдигна на пръсти и шумно го целуна по устните. — Ето защо те обичам.

— Имам намерение да стана още по-долен. Този Хикмън е костелив орех. Другите трима ще се огънат по-бързо, но него трябва

по-дълго да го убеждавам. — Зак обви с ръка раменете на Рипли. — Е, ще ходиш ли в кафенето на обяд?

— Може би. Защо?

— Помислих си, че би могла да ми направиш една малка услуга, понеже ме обичаш.

Рипли извърна глава да го погледне и конската ѝ опашка силно се разлюля:

— Ако искаш да ти уредя среща с Нел, просто забрави!

— И сам мога да го постигна, благодаря.

— Досега удряш на камък.

— Не съм се отказал. Надявах се да кажеш на Миа, че се справихме с момчетата, така че да не прави нищо...

— Какво искаш да кажеш с това „да не прави нищо“? Какво общо има тя? — Рипли замълча, после гневно добави: — По дяволите!

— Недей да се дразниш. Просто Карл ми каза, че е говорил с нея. Не е необходимо да се разчува, че местната ни вещица спретва магии. Или каквото и да било. — За да успокои Рипли, Зак стисна по-силно раменете ѝ. — Мога и сам да вляза и да поговоря с нея, но момчетата би трябвало да се появят след няколко минути. Искам да остана тук, да изглеждам самодоволен и да вдъхвам респект.

— Аз ще говоря с нея.

— Много си мила, Рип. И помни: Карл е ходил при нея.

— Да, да, да — Рипли се освободи от ръката му и пресече улицата.

„Вещици и магии. Това са пълни врели-некипели — мислеше си тя, докато се придвижваше бързо и леко по тротоара. — Човек като Карл Мейси не бива да вярва на подобни небивалици.“ Обяснимо бе туристите да проявяват интерес към историите за Трите сестри. Това бе едно от нещата, които ги довеждаха на острова. Но мисълта, че и един от местните жители им отдава значение, бе непоносима.

Миа насърчаваше хората да се поддават на тази заблуда — само за да бъде вярна на себе си.

Рипли бързо влезе в книжарницата и погледна навъсено към Лулу, която маркираше на касата покупката на поредния клиент.

— Къде е тя?

— На горния стаж. Днес е много заета.

— Да, тя е работлива пчеличка — промърмори Рипли и се отправи нагоре по стълбите.

Забеляза Миа, която обслужваше клиентка в отделението за готварски книги, и ѝ се озъби. Миа леко примигна. Изгаряща от нетърпение, Рипли се отправи към кафенето, изчака реда си и нервно поръча кафе.

— Няма ли да обядвате?

Зачервена от обедното оживление, Нел наля от прясно приготвеното кафе.

— Загубих апетит.

— Това е много лошо — изчурулика Миа зад гърба на Рипли. — Салатата от омари днес е превъзходна.

Рипли само размахва пръст, а после мина зад барплота, влезе в кухнята и когато Миа я последва, тя сложи ръце на кръста си:

— Двамата със Зак ще се справим с проблема. Искам да стоиш настрана от това.

Миа отвърна с възможно най-нежния глас:

— Дори не ми е хрумвало да се месея в работата на силите на реда.

— Извинете — колебливо каза Нел и леко се покашля! — Трябва да направя сандвичи.

— Продължавай. — Миа и даде знак отново да се заеме с работата си. — Ние с госпожица заместник-шерифката почти свършихме.

— Спести си остроумните коментари.

— Ще ги запазя специално за теб.

— Не искам да предприемаш каквото и да било и искам да кажеш на Карл, че не си направила нищо.

— Твърде късно е. — На устните на Миа се появи ослепителна усмивка. Тя явно се забавляваше. — Вече е сторено. Много проста магия. Дори някой с твоите ограничени способности би могъл да се справи.

— Развали я!

— Няма. Теб какво те засяга? Нали твърдиш, че не вярваш в магьосничеството?

— Не вярвам, но знам, че се носят слухове. Ако нещо се случи с тези момчета...

— Не ме обиждай. — Гласът на Миа прозвуча сериозно. — Много добре знаеш, че не бих направила нищо, което да нарани тях или когото и да било. Дълбоко в душата си го знаеш и се боиш. Страхуваш се, че ако се отвориш отново за онова, което носиш в себе си, не би могла да го контролираш.

— Не се страхувам от нищо. И няма да ме привлечеш по този начин. — Рипли посочи към Нел, която се опитваше да изглежда много заета с приготвянето на сандвичи. — Нямах право да въвличаш и нея.

— Не аз съм създала тази дарба, Рипли. Просто не края, че я имам. Ти също я притежаваш.

— Само си губя времето да разговарям с теб — Рипли гневно излезе от кухнята.

Миа леко въздъхна. Това бе единственият знак, че е разстроена.

— Невинаги има полза от разговорите с Рипли. Не трябва да й позволяваш да те притеснява, Нел.

— Това няма нищо общо с мен.

— Чувствам безпокойството ти през цялото време, откакто си тук. Хората спорят — често ожесточено, но не всички разрешават конфликтите с юмруци. — Застана зад Нел и разтри раменете ѝ. — Освободи се от тревогата. Напрежението е лошо за храносмилането.

При допира на дланите ѝ Нел усети как бавна струя топлина разтопи леда, който бе смразил кръвта ѝ.

— Мисля, че харесвам и двете ви. Не ми е приятно да долавям неприязън помежду ви.

— Аз не мразя Рипли. Тя ме дразни, разстройва ме, но не я мразя. Чудиш се за какво говорехме, но няма да попиташ, нали, малка сестричке?

— Няма. Не обичам въпросите.

— А аз ги обожавам. Двете с теб трябва да поговорим. — Миа отстъпи назад, изчака Нел да вземе готовата поръчка и се обърна. — Тази вечер се налага да свърша някои неща. Утре също. Ще те черпя едно питие. Нека се срещнем рано, в пет часа, в „Омагьосаният хан“. В салона. Наричат го „Ковън“^[1]. Можеш да оставиш въпросите у дома, ако така желаеш — каза Миа, преди да излезе. — Все пак аз ще донеса отговорите.

[1] Сборище на вещици — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Нещата се развиха, както Зак бе очаквал — Хикмън все още се опитваше да докаже колко е велик. Другите трима се бяха огънали и той очакваше Карл да получи парите си от тях на следващата сутрин. Но Хикмън искаше на всяка цена да покаже, че превъзхожда местния шериф по ум и смелост.

От мястото, на което бе застанал на кея, Зак наблюдаваше лодката, която се приближаваше към капаните с омари. „Вече е в нарушение — помисли си, чоплейки слънчогледови семки. — Каране на лодка нощем без запалени светлини. Ще си плати.“

Едва ли глобата щеше да се отрази значително на финансовото състояние на баща му. Зак очакваше хлапето да му създаде неприятности, когато го откара в полицейския участък. Тази нощ щяха да прекарат там няколко часа заедно, единият от тях — зад решетки.

„Е, най-сетне ще му дам урок“, каза си Зак, свали бинокъла и посегна към джобното си фенерче, когато момчето започна да издърпва кошчето за ловене на омари.

Последва силен вик, който стресна Зак. Той щракна фенерчето и насочи светлинния лъч към водата. Над повърхността се стелеше лека мъгла и лодката изглеждаше обгърната от дим. Момчето стоеше изправено и здраво стискаше капана с двете си ръце. Изразът на лицето му издаваше истински ужас.

Преди Зак да успее да извика, момчето хвърли капана нагоре и когато водата се разплиска, залитна и падна в нея.

— Дявол да го вземе! — промърмори Зак, ядосан от перспективата да завърши работния ден, мокър до кости.

Придвижи се до края на кея и грабна спасителен пояс. Момчето повече пицеше, отколкото плуваше, но все пак напредваше към брега. — Ето, Стив. — Зак хвърли пояса.

— Насам, не искам да се хвърлям във водата заради теб.

— Помогнете ми! — момчето махаше с ръце, гълташе вода и се задавяше, но успя да хване спасителния пояс.

— Хапят ме по лицето.

— Почти стигна. — Зак коленичи и подаде ръка. — Хайде излизай, още си цял.

— Главата ми! Главата ми! — Стив се плъзна на кея и треперейки, легна по корем. — Видях главата си в капана. Те ме хапеха по лицето.

— Главата ти все още е на раменете, синко. — Зак приклезна. — Поеми си дъх. Имал си халюцинации — това е. Пийнал си, нали? И се чувстваш малко виновен.

— Аз видях... видях... — Стив седна, с треперещи ръце докосна лицето си, за да се увери, че всичко си е на мястото, и си отдъхна с огромно облекчение.

— Мъгла, мрак, вода. Нищо чудно да ти се привидят подобни неща, особено ако си на няколко бири. Ще се почувстваш много по-добре, когато дадеш на Карл четиридесетте долара. Всъщност какво ще кажеш да отидем да се измиеш, да вземеш портфейла си и да отскочим до дома му? След това ще спиш по-спокойно.

— Да, разбира се — Добре.

— Чудесно. — Зак му помогна да се изправи. — Ще се погрижа да върна лодката обратно. Не се тревожи.

„Това е работа на Миа — помисли си Зак, докато водеше покорното момче далеч от водата. — Трябва да ѝ се признае, че е много изобретателна.“

Беше нужно известно време, докато момчето се успокои, после — докато се успокоят и останалите, когато Зак го заведе обратно в квартирата. След това уреди въпроса с Карл и върна лодката. Ето защо в три сутринта дремеше в полицейския участък.

Събуди се два часа по-късно, схванат и ядосан на самия себе си. „Рипли ще поеме първата смяна“, реши той, докато, препъвайки се, отиваше към полицейската кола.

Имаше намерение да се прибере направо у дома, но му бе станало навик да завива покрай жълтата къщичка след края на смяната само за да се увери, че всичко е наред.

Неусетно направи завой и видя, че прозорците ѝ светят. Загриженост и любопитство го накараха да спре и да слезе от колата.

Понеже лампата в кухнята светеше, той се запъти към задната врата. Тъкмо вдигаше ръката си, за да почука, когато съзря Нел, застанала до прозореца, с дълъг остър нож в ръце.

— Ако кажа, че се отбих, защото ми беше на път, няма да ме изкормиш с това, нали?

Ръцете ѝ започнаха да треперят и изпуснаха ножа, които издрънча върху масата.

— Извинявай, изплаших те. Видях, че свети и... Хей, хей! — Когато тя се олюля, Зак се спусна, хвана я за ръцете и ѝ помогна да седне на стола. — Поеми си дъх, наведи глава. Господи, Нел, съжалявам!

Погали я по косата, потупа я по гърба и се запита дали няма да падне на пода, ако се втурне да ѝ донесе чаша вода.

— Всичко е наред, добре съм. Чух стъпки в мрака. Толкова е тихо тук. Усетих, че някой идва към къщата.

Искаше ѝ се да побегне като заек и да не спира. Не си спомняше кога е взела ножа и дори бе учудена, че е способна на това.

— Ще отида да ти донеса вода.

— Не, добре съм. — Чувстваше се засрамена, но все пак успя да се опомни. — Просто не очаквах някой да дойде до вратата.

— Обяснимо е. Още няма пет и половина. — Нел отново вдигна глава. Зак с облекчение забеляза, че лицето и започна да възвръща цвета си. — Какво правиш толкова рано?

— Обикновено съм на крак преди... — Нел подскочи като пружина, когато сигналният часовник на фурната звънна. — Господи! — Засмя се и се тупна с юмрук по гърдите. — Ще бъда късметлийка, ако оцелея по изгрев — слънце при това темпо. Кифличките ми! — викна и бързо стана да ги извади от фурната, за да сложи следващата партида.

— Не предполагам, че започваш работа толкова рано.

Сега, когато се огледа наоколо, Зак се убеди, че тя е на крак от доста време. Нещо къкреше на печката и ухаеше апетитно. На плота имаше голяма купа с тесто. Друга, покрита с кърпа, бе сложена до фурната. Още една бе оставена на масата и очевидно Нел бе разбърквала нещо, преди той да я изплаши до смърт. Продуктите бяха подредени като отряд войници.

— Не предполагах, че работите до толкова късно. — Нел започна да сипва масло в брашното за понички и постепенно се успокои.

— Обикновено не оставам до толкова късно. Снощи имах работа за довършване, а после съм задрямал на стола в офиса. Нел, ако не ми дадеш чаша кафе, ще се разплача, а това ще постави и двама ни в неудобно положение.

— О, извинявайте.

— Ти продължавай да си вършиш работата. Къде са чашите?

— В шкафа отдясно до мивката.

— Искаш ли да наля и на теб?

— Може.

Зак си наля кафе, напълни и нейната чаша и седна до мивката.

— Знаеш ли, тези кифлички не ми изглеждат много добре.

Обгърнала с ръка купата, Нел се обърна. На лицето и се изписа тревога и обида.

— Какво искате да кажете?

— Просто не изглеждат много сполучливи. Защо не ми позволиш да опитам една вместо теб?

Усмихна ѝ се като малко момче и устните на Нел трепнаха.

— О, за бога! Защо просто не помолихте да ви дам?

— Така е по-забавно. Не, не се притеснявай. Мога да си взема и сам. — Избра си кифличка от тавата и опари върховете на пръстите си. Докато я прехвърляше от ръка в ръка, за да изстине, ароматът ѝ му подсказа, че си заслужава. — Със сигурност започвам да изпитвам слабост към твоите боровинкови кифлички, Нел.

— Мистър Байглоу предпочита еклерите със сметана. Каза, че ако му ги правя всеки ден, ще се ожени за мен и ще се преместим в Бимини.

Все още усмихвайки се, Зак разчупи кифличката на две, вдъхна от аромата и каза:

— Силна конкуренция.

Лансфърт Байглоу бе деветдесетгодишен заклет ерген.

Зак наблюдаваше как Нел замесва тестото и го оформя на топка. После извади кифличките от тавата, нареди ги върху решетка да изстинат и отново напълни чашите. Когато сигналният часовник на фурната иззвъня, тя смени тавите и отново се зае да меси тесто за сладки.

— Изработила си добра система — отбеляза той. — Къде си се научила да правиш сладкиши?

— Майка ми... — Нел замълча за миг, за да събере мислите си. Обстановката в тихата кухня, ухаеща на домашен уют, я предразполагаше към откровеност. — Майка ми обичаше да прави сладкиши — каза тя. — А аз събирах рецепти и се учех на техники винаги когато имах възможност.

Зак не искаше да я притеснява и престана да я разпитва за това.

— Можеш ли да правиш от онези рула с канела? Нали се сещаш — с бяла глазура от белтъци и захар?

— Мм.

— И аз понякога ги правя.

— Наистина ли? — Нел започна да реже тестото за крем питите и му хвърли бегъл поглед. „Изглежда толкова... мъжествен“, помисли си. Беше облегнат на плота, кръстосал крака, с чаша кафе в ръка. — Не знаех, че можете да готвите.

— Разбира се, от време на време. Купуваш полуготови рула от пазара, носиш ги у дома, печеш ги, после шприцоваш отгоре глазурата. Нищо работа.

Нел се засмя:

— Трябва да пробвам някой път. — Отиде до хладилника и извади купата с пълнежа.

— Ще ти дам някои напътствия. — Зак допи чашата си и я сложи в мивката. — Мисля, че е по-добре да тръгвам и да не ти се пречкам. Благодаря за кафето.

— Няма защо.

— И за кифличката. Беше превъзходна.

— Радвам се да го чуя.

Нел застана до масата и старателно започна да слага с лъжица от пълнежа в средата на кръгчетата тесто. Когато Зак се приближи към нея, почувства се леко напрегната, но продължи да работи.

— Нел?

Вдигна поглед и пълнежът се изсипа от лъжицата, когато Зак я докосна по бузата.

— Надявам се, че това няма да те забави много — каза той и долепи устните си до нейните.

Тя дори не трепна. Стоеше като вцепенена. Очите ѝ бяха широко отворени и гледаха в неговите уплашено, като на сърна, притисната в засада. Нел забеляза, че устните му са топли и по-меки, отколкото изглеждат. Не я докосна. Краката ѝ биха се подкосили, ако усетеше допира на ръцете му. Но чувстваше само устните му върху своите.

Зак бе готов да срещне гняв или безразличие от нейна страна. Не бе очаквал да изглежда уплашена, а долови скованост и тревога, които всеки момент биха могли да прераснат в страх. Затова не я докосна дори леко по ръката, въпреки че изпитваше силно желание.

Ако тя се отдръпнеше, нямаше да направи нищо, за да я спре. Но абсолютната ѝ неподвижност го озадачи. Зак отстъпи назад и се опита да разсее напрежението с шега, въпреки че стомахът му се сви от възбуда и от гняв към онзи, който я бе наранил.

— Изглежда, проявявам слабост не само към кифличките ти. — Пъхна палците си в предните джобове. — До скоро!

Излезе навън, надявайки се, че целувката и облекчението от това, че си тръгва, ще я накарат да се замисли.

Зак нямаше да може да заспи, но се примири с това и реши да изведе Люси за ранно утринно плуване в заливчето. Безкрайната ѝ енергия и игривост му помогнаха да се отърси от тревогите си.

Наблюдаваше Рипли, която свърши с бягането по плажа и се гмурна във водата — „Уверена е — като изгрева на слънцето“, помисли си Зак, докато тя се носеше по вълните. Невинаги знаеше какво се върти в главата ѝ и каква е причината за него, но рядко се безпокоеше за Рипли Тод. Можеше да се справя сама с живота.

Люси се затича да я посрещне, когато тя заплува обратно. И двете мокри, започнаха да се боричкат и да се състезават. После се качиха при него на горната веранда. Люси — за да си легне, изтощена от тичането, а Рипли — да изпие бутилка вода.

— Снощи се обади мама. — Рипли се отпусна на един шезлонг. — Намират се до Големия каньон. Изпращат ни толкова много снимки, които татко е направил с дигиталния фотоапарат, че се боя да започна да ги свалям от Интернет.

— Съжалявам, че изпуснах обаждането.

— Казах им, че преследваш заподозрени — каза тя, след като отпи глътка вода. — Какво стана с крадците на омари? Нещо ново?

— О, да. — Зак седна на люлеещия се стол и ѝ разказа всичко с подробности.

Рипли вдигна лице към небето и се развика:

— Знаех си, че трябва да дойда с теб. Брътвежи на някакъв пиян идиот. За браконiera говоря, не за теб.

— Само си го помислих. Не беше толкова пиян, Рип.

Тя енергично завъртя глава срещу Зак.

— Не започвай. В чудесно настроение съм. Моля те, не го разваляй с приказки за Миа и налудничавите ѝ занимания.

— Както желает.

— Отивам да взема душ. Аз ще поема първата смяна. Сигурно си преуморен.

— Добре съм. Слушай... — Но Зак замълча, опитвайки се да намери точните думи.

— Слушам те.

— На път към дома минах покрай жълтата къща. Лампите на Нел светеха и се отбих.

— Аха — с насмешка промълви Рипли.

— Някакъв напредък. Пих чаша кафе с кифличка.

— Горкият Зак. Съжалявам да чуя това.

Друг път той би се засмял, но сега се изчерви и се приближи към парапета.

— Отбиваш се да я видиш почти всеки ден. Приятелки сте, нали?

— Мисля, че доста се сприятелихме. Трудно е човек да не я хареса.

— Жените са склонни да споделят някои неща с приятелките си, нали?

— Вероятно. Искаш да я попитам дали те харесва достатъчно, за да отиде на танци с теб? — Рипли избухна в смях, но спря, когато се обърна и видя израза на лицето му. — Ей, съжалявам! Не знаех, че е сериозно. Какво става?

— Мисля, че ѝ е било причинено зло.

— От мъж ли? — Тя погледна надолу към бутилката с вода. — Това е ужасно.

— Някой кучи син се е отнесъл грубо с нея. Сигурен съм. Не знам дали е потърсила помощ от психоаналитик, но ми се струва, че би

се доверила... нали разбираш... на приятелка, Рип. Жена, с която може да разговаря откровенно.

— Зак, нали знаеш, че не ме бива за това?

— Аз не съм подходящ да ѝ бъда „приятелка“, Рип. Само опитай... да прекараш известно време с нея. Да излезете с лодката или да отидете да пазарувате, или... — Направи неразбираем жест. — Да си лакирате една на друга ноктите.

— Моля?

— Стига де, не знам какво правите в мистериозните си убежища, когато наоколо няма мъже.

— Бием се с възглавници, само по бельо. — Думите ѝ го развеселиха, както бе очаквала.

— Наистина ли? Боях се, че това са измислици. Е, бъди ѝ приятелка, става ли?

— Струва ми се, че вече си хлътнал.

— Да. Е?

— Добре, ще опитам да се сприятеля с нея.

Нел влезе в „Ковън“ точно в пет. Не се оказа мрачно и неприветливо място, на каквото се бе страхувала, че ще попадне. Напротив, беше доста приятно. Светлината бе бледосиня и придаваше лек оттенък на белите цветя в средата на всяка маса.

Масите бяха кръгли, заобиколени от дълбоки кресла и малки дивани. Чашите искряха на лъскавия барплот. Нел току-що бе избрала маса, когато млада сервитьорка с черен костюм сложи пред нея сребърна купа с хрупкави лакомства.

— Да ви донеса ли нещо за пиене?

— Очаквам някого. Само минерална вода засега. Благодаря.

Единствените други клиенти бяха мъж и жена, които внимателно разглеждаха туристическа брошура на „Айлънд турс“, докато пиеха бяло вино и хапваха сирене. Музиката беше тиха и много приличаше на тази, която Миа пускаше в кафенето. Нел се опита да се отпусне на стола, съжалявайки, че не бе взела със себе си книга.

Няколко минути по-късно Миа влезе грациозно, облечена с дълга пола, която се спускаше на дипли около стройните ѝ крака. Носеше книга и махна към бара със свободната си ръка:

— Чаша каберне, Бетси.

— Първата е от Карл Мейси. — Бетси ѝ намигна. — Той я поръча за теб.

— Кажи му, че с удоволствие ще я приема. — Миа седна срещу Нел. — С колата ли дойде?

— Не, пеша.

— Пиеш ли алкохол?

— Понякога.

— Ще пийнеш ли нещо сега? Какво предпочиташ?

— Каберне би било чудесно, благодаря.

— Две чаши, Бетси. Господи, обичам такива неща! — Посегна към купата с лакомства. — Особено онези със сиренето, които приличат на китайски йероглифи. Донесох ти една книга. Подарявам ти я. — Подаде книгата на Нел. — Предполагам, че искаш да прочетеш къде си избрала да живееш.

— Да, разбира се. „Трите сестри: легенди и история“ — прочете тя на корицата. — Благодаря.

— Можеш да се настаниш удобно, да подвиеш крака. Първо, държа да ти кажа, че съм изключително доволна от работата ти.

— Радвам се да го чуя. Приятно ми е да работя в кафенето и книжарницата. Не бих могла да си намеря по-подходяща работа.

— О, значи ти си Нел. — Дочула думите ѝ, докато сервираше виното, Бетси засия. — Не сме се виждали досега, защото когато идвам в кафенето, смяната ти вече е свършила. Ще се опитам да се отбия някога, преди да отворя бара. Сладкишите ти са чудесни.

— Благодаря.

— Имаш ли вест от Джейн, Миа?

— Днес се обади. Тим се е явил на прослушването и са обнадеедени. Ще работят в хлебарница в Челси, за да си плащат наема.

— Надявам се, че са щастливи.

— Аз — също.

— Оставям ви на спокойствие. Ако имате нужда от нещо, обадете се.

— И така. — Миа вдигна чашата и я допря до тази на Нел. — Slainte!

— Моля?

— Галски тост. Наздраве! — Миа поднесе чашата към устните си, поглеждайки към Нел. — Какво знаеш за вещиците?

— Какви вещици? Като Елизабет Монтгомъри от „Омагьосаната“ или онези, които носят кристали, палят свещи и продават малки шишенца с любовен еликсир?

Миа се засмя и кръстоса крака.

— Всъщност не мислех за Холивуд или за самозванките, които се правят на вещици.

— Не исках да прозвучи обидно. Знам, че има хора, които се отнасят към тези неща много сериозно — като към вид религия, която би трябвало да се уважава.

— Дори и да звучи налудничаво? — попита Миа с лека усмивка.

— Не, нещата, които говориш, не ми се струват налудничави. Разбирам... Спомена за това още първия ден, а после при разговора си с Рипли вчера.

— Добре, значи вече сме наясно, че аз съм вещица. — Миа отново отпи от виното. — Голяма сладурана си, Нел. Упорито се опитваш да обсъждаш това интелигентно, трезво, докато в същото време мислиш, че съм... нека да кажем... ексцентрична. Ще го отложим за момент и ще се върнем назад в историята, за да ти кажа някои основни неща. Нали знаеш за процесите срещу вещиците в Салем?

— Разбира се. Няколко истерични млади момичета, фанатизирани пуритани, тълпата крещи: „Изгорете вещицата!“

— Обесвали са ги — поправи я Миа. — Деветнадесет души — всичките невинни, били обесени през 1692. Един бил премазан, когато отказал да заяви дали е невинен или виновен. Други умрели в затвора. По всяко време е имало преследване на вещици — в Европа, тук, по всички кътчета на света. Дори когато повечето хора престанали да вярват или отказвали да повярват в магьосничеството, имало гонения. Нацизъм, маккартизъм, Ку-клукс-клан и т.н. Това са фанатици с власт, преследващи свои цели, които примамват хора с достатъчно податливо съзнание, за да вършат мръсната работа. — „Само не ме карай да се впускам в подробности“, помисли си. — Днес ще се занимаем с малък отрязък от историята. — Облегна се назад и леко потупа с пръсти по книгата. — Пуританите дошли тук, според техните думи, да търсят религиозна свобода. Разбира се, много от тях само търсели място да

утвърдят собственото си влияние, като всяват страх у останалите. В Салем преследвали и убивали слепешката. Нито една от деветнадесетте, чийто живот отнели, не била вещица.

— Хората, които се поддават на предразсъдъци и страх, никога нямат ясен поглед върху нещата.

— Добре казано. Между тях имало три жени, които избрали този остров, за да изживеят живота си и да упражняват уменията си. Силни жени, които помагали на болните и покаяните се. И трите знаели, че не могат дълго да останат там, където живеели. Рано или късно щели да бъдат обвинени и осъдени. И така създали Острова на Трите сестри.

— Създали?

— Говори се, че се срещнали тайно и направили магия. Част от сушата се отцепила. Сега живеем върху онзи къс земя, който те успели да отделят от крайбрежието. Светилище. Убежище. Нали и ти дойде тук, търсейки именно това, Нел?

— Дойдох да си намеря работа.

— И я намери. Трите били известни с имената Въздух, Земя и Огън. Няколко години живели сами, спокойно и в мир. — Самотата ги направила по-слаби. Тази, която се наричала Въздух, пожелала любов.

— Всички желаем това — тихо каза Нел.

— Може би. Мечтаела за красив принц, целият в злато, които да я отведе на някое прекрасно място, където биха могли да живеят щастливо и да имат деца. Била непредпазлива в желанието си, както повечето жени, когато копнеят за нещо. Принцът дошъл и тя видяла само това, че е красив и целият в злато. Заминала с него и напуснала своя рай. Опитала се да бъде добра и покорна съпруга, родила деца и ги обичала. Но не му било достатъчно. Под златното покритие се криел мрак. Започнала да се страхува от него и той подхранвал страха ѝ. Една нощ се вбесил и я убил — само заради това, че е такава, каквато е.

— Тъжна история. — Гърлото на Нел беше пресъхнало, но тя не вдиша чашата си.

— Има и още, но това е достатъчно засега. Всяка от тях има тъжна история с трагичен край. И всяка от трите е оставила потомство. Дете, което да роди дете и т.н. Говори се, че ще дойде време, когато наследничките на сестрите ще се съберат на острова. Всяка от тях трябвало да намери начин да поправи грешката си и да унищожи

модела, създаден преди триста години. Ако не успеят, островът щял да потъне в морето. Да изчезне като Атлантида.

— Островите не потъват в морето.

— И обикновено не се създават от три жени — възрази Миа. — Ако повярваш в първото, и второто би ти се сторило правдоподобно.

— Ти вярваш в това. — Нел кимна. — И че си една от наследниците.

— Да, както и ти.

— Аз съм никоя.

— Той го казва, а не ти. Извинявай. — Изведнъж Миа се разкая и сграбчи ръката на Нел, преди тя да успее да се изправи. — Казах, че няма да любопитствам и ще изпълня обещанието си. — Но се безпокоя, като те чувам да казваш, че си никоя. Забрави всичко останало, което ти се е случило досега, но не забравяй коя си и каква си. Ти си интелигентна жена, достатъчно силна, за да се справяш сама с живота. Имаш дарба. Истинска магьосница си в кухнята. Възхищавам ти се.

— Съжалявам. — Нел направи усилие да се успокои и посегна към чашата с вино. — Изумена съм.

— Имала си смелостта да бъдеш самостоятелна. Да дойдеш на непознато място и да станеш част от него.

— Това няма нищо общо със смелост.

— Греша. Той не е успял да те пречупи.

— Успя. — Въпреки че не искаше това очите на Нел се напълниха със сълзи. — Просто събрах парчетата и избягах.

— Имала си воля да събереш парчетата, да избягаш и отново да се възстановиш. Не се ли гордееш?

— Не мога да обясня какво преживях.

— Не си длъжна да го правиш. Но рано или късно трябва да осъзнаеш собствената си сила. Няма да се почувстваш пълноценна, докато не го направиш.

— Търся само нормален живот.

— Не можеш да загърбиш възможностите. — Миа й подаде ръка с дланта нагоре и зачака.

Неспособна да устои, Нел също посегна и сложи дланта си върху нейната. Усети топлина и изгаряща сила, но не почувства болка.

— Дарбата е в теб. Ще те науча да я използваш — каза Миа, докато Нел, смаяна, гледаше светлината, която блещукаше между дланите им. — Когато си готова.

Рипли огледа плажната ивица и не забеляза нищо нередно. Някакво малко дете внезапно изкрещя:

— Не! Не! Не!

Пронизителният звук раздра въздуха.

„Сигурно прекъсна нечия дрямка“, помисли си тя.

Летовниците бяха налягали върху пясъка, очертавайки територията си с хавлиени кърпи, одеяла, чадъри, сакове, хладилни чанти и портативни касетофони. „Никой вече не идва на плаж ей така — помисли си Рипли. — За един ден на брега вземат багаж, колкото е необходим за пътуване до Европа.“

Това й струваше забавно. Всеки ден отделни двойки и групи измъкваха цялата си собственост от квартирите и хотелските стаи и си правеха временни гнезда на брега. И всеки ден връщаха обратно всички неща, пълни с пясък. Номади на почивка. Бедуините на лятото.

Рипли се отправи към селото. Не носеше нищо друго, освен полицейската си значка, палка, нож и няколко долара. Така животът бе по-лесен.

Зави по главната улица, надявайки се да вечеря нещо набързо. Не бе дежурна, въпреки че едва ли би могло да се каже, че някога тя и Зак са напълно свободни от задължения. С нетърпение очакваше да пийне студена бара и да хапне пица.

Когато забеляза Нел, която стоеше пред хотела и изглеждаше замаяна, тя се поколеба. Моментът бе подходящ да направи опит за сприятеляване.

— Здравей, Нел.

— Какво? О, здравей, Рипли.

— Изглеждаш ми малко не на себе си.

— Добре съм. — „Тя знае къде съм била“, помисли си Нел. Беше абсолютно сигурна в това. — Просто се чувствам малко объркана.

— Дълъг ден, а? Виж, каня се да вечерям някъде. Малко е рано, но умирам от глад. Защо не си разделим една пица? Аз черпя.

— О! — Нел продължи да примигва, като че ли току-що се бе събудила от сън.

— В „Сърфсайд“ правят най-хубавите пици на острова. Е, всъщност това е единственото място, където правят пици, но все пак... Как върви работата в кафенето?

— Добре. — Не ѝ оставаше нищо друго, освен да приеме поканата. Мислите ѝ бяха объркани и би могла да се закълне, че пръстите ѝ все още са изтръпнали. — Харесва ми да работя тук.

— Ти превърна кафенето в заведение от класа — отбеляза Рипли и погледна към книгата в ръцете на Нел. — Четиво за „Вуду“ — ритуалите на острова?

— „Вуду“ О! — Нел смутено се засмя и пхна книгата под мишница. — Помислих си, че щом живея тук, трябва да знам... как стоят нещата.

— Разбира се. — Рипли отвори вратата на пицарията. — Туристите обичат всички тези мистични измишльотини. Когато настъпи слънцестоенето, тук ще заприиждат манияци на тема магии. Здравей, Бърт! — Поздрави мъжа зад бара и веднага зае едно празно сепаре.

Все още бе рано, но заведението беше пълно. Джубоксът свиреше с все сила и двата автомата за електронни игри, напъхани в тясната ниша отзад, присветваха и вдигаха невъобразим шум.

— Бърт и съпругата му държат това заведение. — Рипли се раздвижи и протегна краката си на пейката. — Имат пица „Калцоне“, макарони и какви ли не други неща — продължи и побутна менюто към Нел. — Но специалитетът са пиците. Готова ли си да поръчаме?

— Разбира се.

— Чудесно. Има ли нещо от пълнежа, което не обичаш?

Нел прегледа менюто. Защо не можеше да мисли?

— Не.

— Много добре. Ще си вземем една голяма, с много неща отгоре. Това, което не можем да изядем, ще го занеса вкъщи за Зак. Той ще махне гъбите и лука и ще бъде благодарен. Искаш ли бира?

— Не, благодаря, само вода.

— Ей сега ще донеса.

Рипли видя, че няма смисъл да чака да им сервират и сама отиде да даде поръчката. Нел я наблюдаваше как флиртува с високия слаб мъж зад бар плота, как закачи дръжката на слънчевите си очила за яката на ризата си и протегна приятно загорелите си от слънцето ръце,

за да вземе питиетата. Тъмните ѝ коси се разлюляха, докато се връщаше към сепарето.

Шумът сякаш изчезна като в сън, подобно на затихващия грохот на морски вълни. Когато Рипли отново седна срещу нея, Нел виждаше как устните ѝ се движат, но не чуваше нищо. Никакъв звук.

После изведнъж всичко стана, както преди.

— ... след празника на труда — довърши Рипли и посегна към бирата си.

— Ти си третата. — Нел притисна изтръпналите си ръце една към друга.

— Моля?

— Третата. Ти си третата сестра.

Рипли отвори широко уста, а после стисна устни.

— Това е работа на Миа — каза тя и изпи наведнъж половината от бирата си. — Мен не ме закачайте.

— Не разбирам.

— Няма нищо за разбиране. Просто се откажи! — Рипли сложи чашата обратно на масата и се наведе напред. — Виж какво, Миа може да вярва, в каквото си ще. Може да прави каквото пожелае, стига да не нарушава закона. Не съм длъжна да вярвам в тези неща. Ако ти искаш — твоя работа. Но аз съм тук да хапна пица и да пийна бира.

— Не знам в какво да вярвам. Това те ядосва, а мен само ме обърква.

— Слушай, струва ми се, че си разумна жена. Разумните хора не твърдят наляво и надясно, че са вещици, наследници на други три вещици, които откъснали парче земя от Масачузетс и го превърнали в остров.

— Да, но...

— Никакво „но“. Реалността е реалност, фантазиите са си фантазии. Нека да останем в реалността, защото иначе трябва да се откажа от пицата си. Е, ще се съгласиш ли да излезеш с брат ми?

— Да изляза... — Объркана, Нел прокара ръка през косата си. — Би ли повторила въпроса?

— Зак възнамерява да те покани да излезете. Интересува ли те? Преди да отговориш, нека да ти кажа, че досега е имал доста завоевания, поддържа добра лична хигиена и въпреки че има някои

неприятни навици, е доста свестен. И така, добре си помисли. Аз ще взема пицата.

Нел въздъхна и се облегна назад. Бяха й се събрали твърде много неща, върху които да размишлява в тази кратка вечер.

ШЕСТА ГЛАВА

Рипли се оказа права за слънцестоеенето. Кафе — книжарницата бе толкова препълнена, че Миа бе наела две помощнички за долния етаж и още една — за горния. Търсенето на вегетариански ястия през последните два дни държеше Нел под непрекъснато напрежение.

— Патладжаните свършват — каза тя, когато Пег застъпи смяната си. — Мислех, че съм пресметнала правилно. По дяволите! — Свали престилката си. — Ще изтичам до пазара да видя какво мога да купя. Може би трябва да намеря подходящи заместители, да променя менюто за останалата част от деня.

— Ей, какво от това? Не е нужно да се престараваш.

„Лесно ти е да го кажеш“, помисли си Нел, докато тичаше надолу по стълбите. Бадемовите кифлички бяха свършили до обяд и нямаше начин шоколадовите бисквити да стигнат до вечерта, като се имаше предвид колко бързо се разграбваха. Миа й бе възложила задължението да организира всичко в кафенето. Ако направеше грешка...

В бързината да стигне до задната врата Нел едва не прегази Лулу.

— Извинявай, каква идиотка съм! Добре ли си?

— Ще оживея. — Лулу тревожно прокара ръка по ризата си. Момичето здравата се бе трудило три седмици, но Лулу все още му нямаше пълно доверие. — Успокой темпото. Това, че смяната ти свършва, не означава, че трябва да тичаш, като че ли има пожар.

— Не, съжалявам. Дали Миа... Би ли казала на Миа, че съжалявам? Връщам се веднага.

Втурна се през вратата и не спря да тича, докато не стигна до пазара. Беше обзета от паника. Как можеше да бъде толкова глупава? Купуването на продукти бе основната част от работата й. Нима не й бяха казали, че по време на слънцестоеенето се очаква голяма навалица? Дори някой слабоумен би се справил по-добре.

Усещаше стягане в гърдите, но напрегна ума си да помисли какъв избор да направи. Бързо напълни кошницата и нетърпеливо

изчака опашката на касата, виждайки как бързо текат минутите. Доркас я заговори и Нел едва успяваше да отговаря, докато умът ѝ крещеше: „Побързай!“

Напълни три тежки чанти и упреквайки се, че не взе колата си, забърза с тях към кафенето.

— Нел! Нел, почакай една минута. — След като не получи отговор, Зак поклати глава и бързо пресече улицата. — Нека ти помогна.

Нел се учуди на самата себе си, че не подскочи от радост, когато той я настигна и взе две от торбите.

— Мога да ги нося. Много бързам.

— Ще се движиш по-бързо, ако не си претоварена. Продуктите за кафенето ли са?

— Да, да.

Тя почти тичаше. Би могла да направи набързо още една салата. Бяха ѝ нужни десет минути, най-много петнадесет. И да приготви съставките за сандвичите. После би могла да се заеме със сладкишите. Ако започнеше веднага, може би никой нямаше да бъде принуден да чака.

— Предполагам, че си много заета.

Не му хареса изразът на лицето ѝ. Изглеждаше мрачна, със застинал поглед. Сякаш бе тръгнала на война.

— Би трябвало да го предвидя, нямам извинение.

Мина през задната врата на книжарницата и се втурна по стълбите. Когато Зак стигна до кухнята, тя вече изваждаше нещата от чантата.

— Благодаря. Мога да се погрижа за това. Знам какво да правя.

„Движи се като сянка — помисли си Зак. — Очите ѝ са уморени и е ужасно бледа.“

— Мислех, че смяната ти свършва в два, Нел.

— Два? — Без да вдигне поглед, тя продължи да реже, стърже и смесва. — Не, направих грешка. Трябва да я поправам. Всичко ще бъде наред. Няма да създам неудобство на никого. Би трябвало по-добре да организирам нещата. Следващия път непременно ще го направя. Обещавам.

— Трябват ми два специални сандвича и един вегетариански... Нел, какво има, за бога? — промърмори Пег, когато застана на прага.

Зак сложи ръката си върху нейната.

— Повикай Миа — тихо каза той.

— Два специални и един вегетариански. Добре, добре. — Нел отмести салатата от фасул и краставици настрана и извади продуктите за сандвичите. — Купих още малко патладжани, така че всичко ще бъде наред.

— Никой не е притеснен, Нел. Няма нужда да се тревожиш. Защо не поседнеш за минута?

— Трябва ми само половин час. Не, двадесет минути. Никой от клиентите няма да бъде принуден да чака дълго. — Нел взе поръчката, завъртя се и рязко спря, когато влезе Миа. — Всичко е наред. Наистина всичко е наред. Ще имаме достатъчно храна.

— Ще взема тези. — Пег се приближи и взе поръчките от ръцете на Нел. — Изглеждат чудесно.

— Веднага ще приготвя нова салата. — Сякаш около гърдите и главата ѝ се затягаха обръчи. — Няма да отнеме много време. После ще се погрижа за останалото. Не се ядосвай.

— Никой не се ядосва, Нел. Мисля, че би трябвало да си починеш.

— Няма нужда. Вече свършвам. — Отчаяно грабна пакетче с орехи. — Знам, че трябваше да организирам нещата по-добре и ужасно съжалявам, но ще направя така, че всичко да върви гладко.

Зак не издържаше да я гледа как стои разтреперана, с преbledняло лице.

— По дяволите! — скара ѝ се той и се приближи.

— Недей! — Препъвайки се, Нел отстъпи назад, изпусна пакетчето и вдигна ръце, като че ли за да предпази лицето си от удар. В момента, когато го направи, изпита срам.

— За бога, момиче, успокой се — гласът на Зак беше изпълнен със съчувствие.

Нел се отдръпна.

— Искам да дойдеш с мен веднага. — Миа се приближи и я хвана за ръка. — Нали нямаш нищо против? Хайде ела!

Трепереща от напрежение и срам, Нел покорно я последва. Зак пхна ръце в джобовете си, чувствайки се напълно безсилен.

— Не знам какво ме прихвана. Последният час бе минал почти като насън.

— Бих казала, че те е обхванала голяма паника. А сега седни. — Миа прекоси офиса, отвори едно шкафче, където Нел предполагаше, че се съхраняват документи. Вместо това, видя малък хладилник, зареден с бутилки вода и сокове. — Не си длъжна да разговаряш с мен — каза Миа, пристъпи напред и й подаде отворена бутилка вода. — Но би трябвало да поговориш с някого.

— Знам. — Вместо да отпие от водата, Нел разтърка лицето си с хладната бутилка. „Това беше повече от глупаво — помисли си. — Да се притеснявам, че патладжаните са свършили.“ — Мислех, че съм го преодоляла. Не ми се беше случвало от дълго време. Може би месеци. Бяхме толкова заети и продуктите бяха на привършване. Въобразих си, че ако не купя още патладжани, светът ще свърши. — Отпи глътка вода. — Наистина е глупаво.

— Не е глупаво, ако в миналото си била наказвана за нещо също толкова незначително.

Нел остави бутилката.

— Той не е тук. Не може да ме нарани.

— Не може ли? Малка сестричке, той все още не е престанал да те наранява.

— Ако това е истина, проблемът си е мой. Повече няма да бъда изтривалка, нито боксова круша.

— Радвам се да го чуя.

Нел притисна с пръсти слепоочията си. Осъзна, че трябва да се освободи от това, което таи в себе си, иначе отново щеше да я обземе паника.

— Веднъж имавме парти и свършиха маслините за мартинито. Тогава ме удари за първи път.

Лицето на Миа не издаде нито изненада, нито укор.

— Колко време живя с него?

Във въпроса й не се долови неодобрение, съжаление или самодоволство. Понеже бе зададен със спокоен, хладен тон, Нел отвърна по същия начин:

— Три години. Ако ме открие, ще ме убие. Знаех това, когато го напуснах. Влиятелна личност е. Богат е и има връзки навсякъде.

— Търси ли те?

— Не. Мисли, че съм мъртва. Вече близо девет месеца. По-добре да умра, отколкото да живея така, както докато бях с него. Звучи мелодраматично, но...

— Не, не говори такива неща. А данните в трудовия договор, който попълни, представляват ли някаква опасност?

— Не, това е моминското име на баба ми. Направих някои нарушения на закона. Компютърно хакерство, фалшиви данни, подправени документи, за да добия нова самоличност, да ми издадат шофьорска книжка и осигурителен номер.

— Компютърно хакерство? — Миа повдигна вежди и се усмихна. — Нел, изненадваш ме.

— Разбирам от компютри. Някога...

— Не си длъжна да ми казваш.

— Мога да обясня. Помагах на майка си в бизнеса. Доставки на храна. Беше много отдавна. Използвах компютър за регистриране, издаване на фактури и други подобни неща. Завършила съм курсове. Когато започнах да съставям план за бягство, направих много проучвания. Знаех, че имам само един шанс. Господи! Досега не се решавах да говоря с никого за това. Мислех, че не бих могла.

— Искаш ли да ми разкажеш останалото?

— Не съм сигурна. Заседнало е ето тук. — Допря юмрук до гърдите си.

— Ако решиш, че искаш, ела у дома довечера. Ще ти покажа градината си, скалите. Междувременно си отдъхни, поспи малко и се разходи.

— Миа, искам да свърша работата си в кафенето. Не защото съм разстроена, а просто защото държа да го направя.

— Добре.

Шофирането нагоре по брега бе вълнуващо. Пътят бе криволичещ, с неочаквани завои. Чувахе се непрестанният рев на морето и воят на вятъра. Спомените, които изплуваха, би трябвало да разстроят Нел и да я накарат да трепери. Вместо това, докато форсираше жалката си таратайка, за да се движи по-бързо, тя се почувства ободрена. Сякаш с изкачването по виещия се път ставаше все по-лека.

Накрая пред очите ѝ се разкри гледката на висока бяла кула, издигаща се към лятното небе, и мрачна каменна къща в подножието ѝ. Като че ли бяха слезли от страниците на детска книжка с приказки, стари и здраво стъпили върху скалите, и криеха необикновена тайна.

Картината, която бе видяла на сушата, не бе нарисувана достоверно. Маслените бои и платното не можеха да пресъздадат полъха на вятъра, структурата на скалите и възлестите стъбла на дърветата. „На картината я нямаше и Миа, застанала между две цветни лехи, със синя рокля и развети от вятъра огненочервени коси“ помисли си Нел, докато вземаше последния завои.

Паркира невзрачната си кола зад лъскавото сребристо кабрио на Миа.

— Не искам да изтълкуваш думите ми погрешно... — провикна се тя.

— Винаги тълкувам нещата правилно.

— Само си помислих, че ако бях мъж, щях да ти обещаю всичко, което пожелаеш.

Миа се засмя в отговор, а Нел наклони глава назад и се опита с един поглед да обхване цялата къща. Сивите камъни, причудливите фронтони, романтичните прозорци.

— Чудесна е. Напълно ти подхожда.

— И аз мисля така.

— Но толкова далеч от всичко и от всички, не се ли чувстваш самотна тук?

— Наслаждавам се на собствената си компания. Страхуваш ли се от височината?

— Не — отвърна Нел. — Не се боя.

— Погледни към носа.

Нел я последва, минаха между къщата и кулата и стигнаха до назъбените скали, които стърчаха над водата. Дори тук имаше цветя. Макар и малки, те си пробиваха път през пукнатините или цъфтяха заедно с оскъдните туфи трева.

Долу вълните се разбиваха яростно в основата на скалите и се отдръпваха, готови отново да врхлетят. По-навътре водата ставаше тъмносиня и се простираше до безкрая.

— Когато бях малко момиче, сядах тук и се възхищавах на всичко това. Понякога все още го правя.

Нел се обърна и погледна профила на Миа.

— Тук ли си израснала?

— Да, в тази къща — Винаги е била моя. Родителите ми обичаха морето и все още го обичат. В момента са в Южния Пасифик, поне така мисля. Винаги сме били по-скоро брачна двойка и дете, отколкото семейство. Никога не сме се чувствали особено близки. Въпреки това се разбирахме доста добре. — Сви леко рамене и се обърна встрани. — Фарът е тук от триста години и изпраща лъчите си, за да насочва корабите и моряците. Все пак имало е и корабокрушения и се говори, че когато задуха силен вятър, могат да се чуят отчаяните викове на удавниците.

— Не е много приятна история преди заспиване.

— Не. Морето невинаги е приветливо — Все пак то я привличаше. Караше я да стои и да наблюдава капризите, чара и силата му. Огън, привлечен от Вода. — Къщата била построена покъсно — добави Миа. — Била първата, появила се на острова.

— Създадена чрез магия на лунна светлина — допълни Нел. — Прочетох книгата.

— Е, с магия или с хоросан — все пак я има. Градината е моята радост. Любимото ми занимание е да се грижа за нея.

Нел погледна отново към къщата и примигна. Зад нея имаше истинска фантазия от цветове, форми, беседки и пътечки. Контрастът между суровите скали и това приказно кътче, пълно с растения, почти я зашемети.

— Боже мой, Миа! Поразително е. Като картина! Сама ли си направила всичко?

— Е, от време на време наемам по някой силен работник, но в повечето случаи се справям без чужда помощ. Това ме успокоява — отвърна тя, докато вървяха към множеството живи плетове. — И ми доставя удоволствие.

Навярно там имаше безброй тайни места и изненадващи завои. Около метални рамки се виеха глицинии. Водопад от снежнобели цветове се спускаше на спирали, подобно на сатенена панделка. Имаше малко езеро с водни лилии и тръстики, които растяха около статуя на богиня.

Открояваха се каменни феи, ароматна лавандула, мраморни дракони и пълзящи латинки. Натезали от цвят билки растяха между

камъните и стигаха до килим от мъх, покрит със звездовидни цветчета.

— Нищо чудно, че не се чувстваш самотна тук.

— Точно така.

Миа поведе Нел надолу по криволичеща пътека към малко каменно островче с масичка, която стоеше в основата на фонтан с причудливи крилати фигури.

— Ще пийнем шампанско, за да отпразнуваме слънцестоенето.

— Никога не съм срещала човек като теб.

Миа извади бутилката от лъскава медна кофа.

— Надявам се да е така, държа да бъде единствена и неповторима. — Наля две чаши, седна и раздвижи пръстите на босите си крака с лакирани нокти. — Разкажи ми как си умряла, Нел.

— Хвърлих се с колата си от една скала. — Взе чашата си и отпи голяма глътка. — Живеехме в Калифорния. Бевърли Хилс и Монтерей. В началото се чувствах като принцеса в замък. Мислех си, че съм на седмото небе. — Нел не можеше да стои седнала, затова се разходи из островчето и вдъхна от аромата на цветята. Чу звън на камбанки и забеляза, че Миа има същите с форма на звездички — като онези, които тя си бе купила първия ден на острова. — Баща ми служеше в армията. Често се местехме, а това беше много трудно. Но той беше чудесен. Толкова красив, смел и силен! Беше строг, но никога груб. Обичах да бъда с него. Не можеше винаги да бъде с нас и ни липсваше. Приятно ми бе да го наблюдавам, докато върви към дома, облечен с униформа, да виждам как лицето му засиява, когато мама и аз излезем да го посрещнем. Загина във войната в Залива. Все още ми липсва. — Пое си дълбоко дъх. — Не беше лесно за майка ми, но се справи. Тогава започна да се занимава с доставки на храна. Беше нарекла фирмата „Подвижно пиршество“. Хемингуей.

— Умно — отбеляза Миа. — Изискано.

— Майка ми притежаваше и ум, и класа. Беше страхотна готвачка и обичаше да забавлява околните. Тя ме учеше... беше приятно и за двете ни.

— Тава е създало връзка помежду ви — отбеляза Миа.

— Прекрасна и силна.

— Да. Преместихме се в Чикаго и тя си изгради отлична репутация, докато аз посещавах колежа, учех уроците си и ѝ помагах винаги когато можех между занятията. На двадесет и една години

започнах да работя заедно с нея. Създадохме си списък от елитни клиенти. Така се запознах с Евън. На едно парти в Чикаго, където сервирахме. Много важно парти, за много влиятелни хора. Тогава бях на двадесет и четири. Той беше с десет години по-голям и притежаваше всичко, което аз няхах. Беше изискан и интелигентен.

Миа вдигна пръст.

— Защо казваш това? Ти си образована жена, много си пътувала и притежаваш завидни умения.

— Преди да го срещна, няхах никакво самочувствие — Нел въздъхна. — Не се движех в същата среда. Готвех за богатите, влиятелните и обаятелни хора, но не сядах на една маса с тях. Евън ме накара да изпитвам... благодарност, че ми обръща внимание. Бях поласкана. Като че ли ми бе оказана невероятна чест. — Поклати глава. — Флиртуваше с мен и това ми се струваше вълнуващо. На следващия ден ми изпрати голям букет рози. При всяка среща ми подаряваше червени рози. Канеше ме да излизаме, водеше ме на театър, на партита, на скъпи ресторанти. Остана в Чикаго две седмици. Промени програмата си, отклони клиентите си, изостави работата си и се посвети на мен. Аз означавах нещо за него — прошепна младата жена и разтри ръцете си, които внезапно бяха изстинали. — Твърдеше, че сме създадени един за друг. Когато ми каза това, беше вълнуващо. Не след дълго стана ужасяващо. Отначало ми говореше романтични неща. „Винаги ще бъдем заедно, никога няма да се разделим и няма да те пусна да си отидеш“. Бях заслепена и когато ми предложи да се омъжа за него, не се подвоумих. Майка ми беше скептично настроена, помоли ме да почакам, но аз не я послушах. Избягах и заминах с него за Калифорния. Във вестниците писаха, че това е любовната история на десетилетието.

— А, да — кимна Миа, когато Нел се обърна. — Сещам се. Тогава си изглеждаше по-различно. Приличала си на глезено котенце.

— Изглеждах така, както той искаше, и се държах, както той искаше. В началото не виждах нищо нередно. Беше по-зрял, по-мъдър, а аз бях новачка в неговия свят.

Винаги успяваше да ме убеди, че е прав и... че се държи така с мен за мое добро, когато ми казваше, че съм мудна и скучна. Нареждаше ми да сменя роклята си с друга, преди да ми разреши да изляза, като твърдеше, че се грижи за интересите ми и за нашия

имидж. Първоначално тези намеци бяха деликатни и винаги когато му угодах, получавах малка награда. Също като кученце, което дресират. „Ето, държа се добре снощи на партито, заслужаваш диамантена гривна.“ Господи. Срамувам се от себе си при мисълта колко лесно съм се оставяла да бъда манипулирана.

— Била си влюбена.

— Наистина го обичах. Такъв, какъвто мислех, че е. Беше толкова умен, упорит. Когато за първи път ме удари, бях шокирана, но дори не ми мина през ум, че не съм го заслужила. Бях толкова заслепена. След това стана още по-лошо, но не изведнъж, а постепенно. Майка ми загина само година след като заминах. Блъсна я пиян шофьор — с мъка промълви Нел.

— Значи си останала съвсем сама. Съжалявам.

— Той беше толкова мил, отзивчив. Отмени всичките си ангажименти само за да ме заведе за седмица до Чикаго. Държеше се като любящ съпруг. Но още щом се върнахме у дома, направо побесня. Отпрати прислужниците, а после ме събори на пода и изля гнева си върху мен. Не ме удряше с юмруци, а с цяла длан. Мисля, че това бе още по-унизително. Обвини ме, че имам връзка с един от опечалените. Мил и скромнен човек, приятел на родителите ми. — Изненада се, че чашата и е празна, върна се до масичката и отново я напълни. Между цветята се чуваше веселото чуруликане на птиците. — Не е нужно да ти разказвам всичко с подробности. Малтретираше ме, а аз търпях. — Вдигна чашата си, отпи глътка и отново се успокои. — Веднъж отидох в полицията, но той имаше голямо влияние там и много приятели. Не обърнаха внимание на оплакването ми. Имах няколко синини, но те не застрашаваха живота ми. Разбра за това и ме заплаши, че ако още веднъж го унижа по този начин, ще ме убие. Осмелих се да избягам, но ме намери. Каза, че му принадлежа и никога няма да ме пусне да си отида. Докато произнасяше тези думи, притискаше гърлото ми. Недвусмислено ми показва, че ако някога се опитам да го напусна, ще ме убие и никой няма да разбере. Знаех, че е способен на това.

— Но все пак си го напуснала.

— Планирах това цели шест месеца. Стъпка по стъпка. Внимавах да не го дразня, да не му давам повод за подозрение. Ходехме на приеми, пътувахме, спяхме заедно. Създавахме впечатление на щастлива брачна двойка. И все пак продължавате да ме бие. Винаги

намираше нещо, което не съм направила както трябва, но преглъщах и се извинявах. Когато ми се удадеше възможност, скривах дребни суми в една кутия за тампони. Предполагах, че никога няма да погледне там. Сдобих се с фалшива шофьорска книжка и също я скрих. Вече бях готова. Имаше сестра в Биг Сър. Беше организирила разточително женско парти. Бях длъжна да отида. Сутринта се оплаках от главоболие, което, разбира се, го вбеси. Каза, че много от клиентките му ще бъдат там и ме обвини, че целя да го изложам, като не присъствам. Казах, че ще отида. „Ще взема аспирин и всичко ще бъде наред.“ Знаех, че съпротивата ми ще го направи още по-настойчив. — Нел си спомни, че тя също бе поумняла. Беше се научила да хитрува и да се преструва. — Тогавя дори не се страхувах. Той отиде да играе голф и скрих всичко необходимо в багажника на колата. Спрях по пътя и се снабдих с черна перука. Измъкнах едно колело, което бях купила на старо седмица преди това, и го пъхнах в багажника. На път за партито спрях и скрих всичко. — Седна и продължи да говори спокойно, докато Миа мълчаливо слушаше. — Направих така, че много хора да забележат, че не се чувствам добре. Сестра му Барбара дори предложи да полегна за малко. Изчаках, докато повечето от гостите си тръгнат, после ѝ благодарих за чудесното парти. Бях бледа и тя бе разтревожена за мен. Успокоих я и се качих в колата. — Гласът и беше спокоен, почти глух. Говореше като жена, която равнодушно разказва неприятна история — все едно се е случила на друг човек. Опита да си внуши, че наистина описва чужди преживявания. — Вече беше тъмно, но това бе добре дошло за мен. Обадох се на Евън по мобилния телефон и му казах, че се прибирам. Винаги настояваше за това. Стигнах до разклонението на пътя, където бях скрила колелото. Нямаше други коли. Знаех, че трябва да го направя. Свалих предпазния колан, без да се колебая. Хиляди пъти мислено бях тренирала. Отворих вратата в движение, отклоних се и увеличих скоростта. Стигнах до ръба на пътя. Ако не успея, нямаше какво да губя. После скочих. Колата полетя като птица и с ужасен трясък се удари в скалите. Прекатури се и падна във водата. Изтичах до мястото, където бях скрила колелото и чантата. Свалих елегантния си костюм, сложих стари джинси, пуловер и перуката. Все още не изпитвах страх. — Тогавя наистина не бе уплашена. Но сега, докато разказваше, гласът ѝ затрепери. Все пак не се бе случило на някой друг, а именно на нея. —

Започвах да се изкачвам с колелото по пътя, после се спуснах надолу и пак поех нагоре. Стигнах до Кармел, отидох на автогарата и си купих еднопосочен билет до Лас Вегас. Когато се качих на автобуса и потеглих, изпитах страх. Боях се, че той ще дойде и ще го спре — и с мен е свършено. Но не се появи. Във Вегас се прехвърлих на автобус за Албакърк. Там си купих вестник и прочетох за трагичната смърт на Хелън Ремингтън.

— Нел. — Миа я хвана за ръката. Съмняваше се дали Нел е забелязала, че от очите ѝ се стичат сълзи. — Аз също не съм срещала друга като теб.

Нел взе чашата си и през сълзи вдигна тост:

— Благодаря.

По настояване на Миа прекара нощта при нея. Благоразумно бе след няколко чаши шампанско и емоционално пречистване да приеме поканата да преспи в голямото легло с балдахин. Без да възрази, облече копринената нощница, която ѝ даде Миа, пъкна се под меките ленени чаршафи и веднага заспа.

Събуди се, огряна от лунната светлина. Беше ѝ нужно време, за да се ориентира, да си спомни къде се намира и какво я е събудило. Лежеше в стаята за гости на Миа и чуваше песни. Не, не бяха обикновени песни, а псалми. Мелодията бе прекрасна и звучеше съвсем тихо. Привлечена от това, тя се изправи и все още сънена, тръгна направо към вратите на терасата. Отвори ги, усети топлия, брулещ вятър и излезе навън под призрачната светлина на луната. Усети аромата на цветята, който сякаш я обгърна при полъха на вятъра.

Морето бе бурно, почти яростно, а сърцето ѝ сякаш биеше в унисон с него.

Тогава забеляза Миа, облечена в широка сребриста нощница, която блестеше под лунните лъчи. Движеше се между дърветата, които се полюшваха, сякаш в танц.

Пристъпи към скалите. Сребристата нощница и пламтящите ѝ коси се развяха от вятъра. Там, застанала високо на склона, с лице към морето, тя вдигна ръце нагоре към луната и звездите.

Въздухът бе изпълнен с радостни гласове. Със замъглени от удивление очи, парещи от сълзи, Нел наблюдаваше как блещукащите лъчи светлина се спускат от небето, докосват върховете на пръстите на Миа и краищата на разветите ѝ коси. В този миг тя напомняше за свещ.

Изправена, стройна и обсипана с блясък, излъчваше сияние, което сякаш достигаше до края на света.

След малко отново звучеше само плясъкът на вълните, луната светеше с бледите си призрачни лъчи, а на скалите стоеше самотна жена.

Миа се обърна и се запъти към къщата. Вдигна глава и очите ѝ срещнаха тези на Нел. Дълго останаха загледани една в друга.

Миа се усмихна, скри се в сянката на къщата и изчезна.

СЕДМА ГЛАВА

Все още бе тъмно, когато Нел слезе на пръсти в кухнята на Миа. Къщата бе огромна и с добро разпределение. Въпреки че не знаеше кога става Миа, тя приготви кафе за домакинята и преди да си тръгне, написа благодарствена бележка.

„Би трябвало да поговорим — помисли си, докато шофираше към дома в ранната утрин преди изгрев. — За много неща.“ Час по-скоро трябваше да реши откъде да започнат.

Опитваше се да си внуши, че това, което е видяла на лунната светлина, не е нищо друго, освен сън, предизвикан от шампанското. Почти бе успяла, но гледката се бе запечатала толкова ясно в съзнанието ѝ, че не можеше да я нарече сън. Светлината струеше от звездите като течено сребро. Полъхът на вятъра изпълваше въздуха със звуци. Една жена светеше като факел.

Мнозина биха казали, че тези неща са плод на фантазията ѝ, но не бе така. Ако те действително съществуваха и тя бе участник в тях, изгаряше от желание да узнае какво означават.

За пръв път от четири години се почувства абсолютно спокойна. Засега това ѝ бе достатъчно.

До обяд Нел беше толкова заета, че не можеше да мисли за друго, освен за работата си. Чекът за заплатата бе в джоба ѝ, а ѝ предстоеше почивен ден.

— Лешниково капучино с пяна, голямо.

Мъжът, който поръча, се облегна на барплота, а Нел започна работа. Прецени, че е около тридесет и пет годишен, в добра физическа форма и е от континента. Беше доволна, че вече може да познае кой е местен и кой не. Испита задоволство при мисълта, че започва да се държи и да разсъждава като жителка на острова.

— Е, колко афродизиак слагаш в тези бисквити? — попита той.

Нел го погледна:

— Моля?

— Откакто опитах от овесените сладки със стафиди, не ми излизаш от ума.

— Наистина ли? Мога да се закълна, че слагам всички афродизиак в ореховките.

— Тогава ще си взема три — каза той. — Името ми е Джим и ти ме съблазни със сладкишите си.

— Тогава стойте настрана от салатата с три вида боб. Няма и да помислите за друга жена.

— Ако изкупя всичката салата, ще се омъжиш ли за мен и ще ми родиш ли деца?

— Да, бих го направила, Джим, но съм дала свещен обет да остана необвързана и да правя сладкиши за целия свят. — Тя сложи капаче на чашата с кафето му и го затвори здраво. — Наистина ли желаете от сладкишите?

— Искате ли питане? Какво ще кажеш за една разходка край морето? С неколцина приятели сме наели къща. Довечера ще си направим пикник на плажа.

— Довечера разходка край морето, утре къща в предградията и кокер шпаньол. — Нел маркира поръчката на касата и с усмивка взе парите му. — По-добре е човек да бъде предпазлив, отколкото после да съжалява. Но все пак благодаря.

— Разбиваш сърцето ми — каза той, въздъхна дълбоко и си тръгна.

— Господи, колко е сладък! — Пег изпъна шия, за да го погледа, докато слиза по стълбите. — Наистина ли не те интересува?

— Не. — Нел свали престилката си и разкърши рамене.

— Тогава ще имаш ли нещо против, ако го сваля?

— Преотстъпвам ти го. Благодаря, че прояви разбиране за вчера.

— Е, всички понякога се държим странно. До понеделник.

„До понеделник“, помисли си Нел, Беше толкова просто! Тя бе част от този екип, имаше приятели. Беше отклонила поканата на един привлекателен мъж, без да се поколебае.

Всъщност това ѝ хареса. Може би щеше да дойде ден, когато нямаше да бъде принудена да отказва. Може би някой ден щеше да излезе на разходка край морето с мъж и приятелите му. Да поговорят, да се посмеят, да се порадва на компанията им. Неангажиращо приятелство. Би могла да има това, но не и сериозна връзка, дори ако

свикнеше да владее емоциите си. В края на краищата тя все още бе законно омъжена.

Но точно сега този факт бе само удобно оправдание, а не спомен за някогашния кошмар. Можеше да бъде каквато иска, но не бе достатъчно свободна, за да се обвърже отново с мъж.

Реши да се почерпи с фунийка сладолед и да се разходи по плажа. Хората я наричаха по име и това я караше да се чувства щастлива.

Когато пресече пясъчната ивица, съзря Пит Стахр и прословутото му куче. И двамата гледаха сънено, докато Зак стоеше до тях с ръце на хълбоците.

Беше я посъветвал да носи шапка, когато работи в градината, а самият той не носеше. Косата му бе изсветляла и винаги изглеждаше разрошена от морския бриз. Нел бе забелязала, че рядко носи и шерифската си значка, но кобурът с пистолета винаги бе окачен на колана му. Помисли си, че ако той се бе отбил в кафенето и я бе поканил на разходка по брега, навярно нямаше да му откаже.

Когато кучето вдигна лапата си в очакване, Зак поклати глава и посочи към каишката, която Пит държеше. Той я закопча и стопанинът и кучето тръгнаха с наведени глави.

Зак се обърна и слънчевите лъчи се отразиха в тъмните му очила. Нел инстинктивно усети, че я наблюдава. Събра сили и се приближи към него.

— Шериф Тод.

— Нел. Пит отново бе свалил каишката на кучето си. Песът смърди от километри. Виж, сладоледът ти капе.

— Горещо е. — Тя облиза фунийката и реши да побърза с нея. — Що се отнася до вчера...

— По-добре ли си?

— Да.

— Радвам се. Ще ми дадеш ли да си близна от това?

— Какво? О, разбира се. — Подаде му фунийката и усети как кръвта и закипя, когато Зак прокара езика си почти до върховете на пръстите ѝ. „Странно“, помисли си. Когато симпатичното момче я бе поканило, не бе почувствала нищо подобно. — Няма ли да ме разпитваш?

— Не, защото ми се струва, че не го желаяш. — Беше я погледнал и бе видял как леко повдига рамене, преди да се запъти към него. — Какво ще кажеш да повървим заедно? Полъхва приятно.

— Чудех се... какво ли прави Люси по цял ден, когато си навън и се грижиш за спазването на закона?

— Това-онова. Кучешки работи.

Думите му разсмяха Нел.

— Кучешки работи ли?

— Разбира се. Понякога се мотае около къщата, търкаля се в тревата или дълбоко размишлява. Друг път, когато е в настроение, идва в участъка с мен. Плува, гризе ми обувките. Мисля да ѝ купя брат или сестра.

— Аз мисля да си взема котка. Не съм сигурна дали ще мога да дресирам куче. С котката ще бъде по-лесно. Видях в магазина бележка, че някой подарява котенца.

— Котката на дъщерята на семейство Стабънс. Дочух, че са им останали едно-две. Къщата им е над залива. На два етажа, със сини капаци на прозорците.

Нел кимна и спря. Напомни си, че досега инстинктът ѝ не я е подвеждал. Защо бе престанала да го следва?

— Зак, решила съм да изпробвам една нова рецепта тази вечер. Риба тон и морски език със сушени домати и сирене. Трябва ми опитно зайче.

Той вдигна ръката ѝ и близна още веднъж от почти разтопения сладолед.

— Е, случайно нямам належащи планове за вечерта, а като шериф съм длъжен да правя всичко, което мога, за да бъда в услуга на обществото. В колко часа?

— Седем устройва ли те?

— Да, удобно е.

— Чудесно. Ще се видим тогава. Донеси си апетита — каза тя и бързо се отдалечи.

— Разчитай на това — отвърна Зак и свали очилата ниско над върха на носа си, за да я погледа как се отправя обратно към селото.

В седем часа мезето беше готово, а виното се охлаждаше. Нел бе купила на старо една маса и имаше намерение да отдели част от

почивния си ден, за да я изстърже и боядиса. Но засега бе покрила издрасканото дърво и олющената зелена боя с покривка. Беше я поставила в задната градина върху тревата, заедно с два стола, купени също на старо. В момента не бяха много представителни, но щеше да ги разкраси. Все пак бяха нейни.

Беше сложила две чинии, две купички и чаши за вино. Всичко това бе купила от магазина за стоки с намалени цени на острова. Нещата не си подхождаха, но ѝ хрумна, че резултатът може да бъде приятен. Бяха пълна противоположност на свършения китайски порцелан и сребърните прибори от недалечното ѝ минало.

Градината ѝ се развиваше добре, а доматиите, чушките, тиквите и малките тиквички щяха да бъдат посадени още на другата сутрин. Отново щеше да остане без пари, но бе довольна.

— Всичко изглежда чудесно. — Нел се обърна и видя Гладис Мейси, която стоеше на края на своята поляна, стискайки огромна бяла чанта. — Също като на картина.

— Мисис Мейси, здравейте.

— Надявам се, че нямаш нищо против да намина. Щях да се обадя, но ти нямаш телефон.

— Да, наистина нямам. Искате ли да пийнете нещо?

— Не, не си прави труда. Идвам по делови въпрос.

— Делови?

— Да. — Гладис кимна енергично и черната ѝ коса леко се полюшна. — С Карл имаме тридесетгодишнина от сватбата в края на юли.

— Поздравления.

— Можеш да го кажеш още веднъж. Двама души са издържали заедно три десетилетия. Все пак това е сериозен повод. Искам да организирам парти. Преди малко разговарях с Карл. Ще се наложи да облече костюм по този случай. Хрумна ми да те помоля да се погрижиш за храната и напитките.

— О, добре.

— Искам всичко да бъде доставено на място — категорично заяви Гладис. — Когато дъщеря ми се омъжи миналия април, наехме доставчик от континента. Храната бе твърде пикантна за моя вкус и твърде скъпа за Карл, но няхаме голям избор. Предполагам, че няма да смъкнеш кожата от гърба ми за купичка студени скариди.

— Мисис Мейси, благодаря, че сте се сетили за мен, но не съм подготвена за доставка на храна.

— Е, имаш време, нали? Мога да ти дам списък колко хора ще поканим и каква работа трябва да се свърши. — Извади една папка от огромната си чанта и я пхна в ръката на Нел. — Искам това да бъде доставено направо в дома ми. Имам чудесен порцеланов сервиз от мама и всякакви други съдове. Погледни какво съм написала тук и утре ще поговорим. Ела у дома следобед.

— Наистина бих искала да ви помота. Може би ще успея... — Нел погледна към папката, видя, че Гладис е написала „Тридесета годишнина от сватбата“ и е нарисувала сърце със своите инициали и тези на Карл в средата. Трогната, тя пхна папката под мишница. — Ще видя какво мога да направя.

— Ти си чудесно момиче, Нел. — Гладис погледни през рамо, привлечена от бръмчене на мотор, и повдигна вежди, когато разпозна патрулната кола на Зак. — Имаш добър вкус. Когато дойдеш утре, ще поговорим и за това. А сега — приятна вечеря!

Гладис се запъти към колата си и спря да размени няколко думи със Зак. Потупа го по бузата, когато видя, че държи в ръка букет цветя. Щом седна зад волана, се замисли на кого по-напред да съобщи новината, че Закари Тод е хлътнал по Нел Чанинг.

— Малко закъснях, извинявай. В селото имахме една изкривена броня на кола.

— Не се безпокой.

— Помислих си, че може би ще харесаш тези цветя за градината си.

Нел погледна към саксията с маргаритки.

— Прекрасни са. Благодаря. — Взе саксията и я сложи на площадката пред кухнята. — Ще донеса мезето и виното.

Зак влезе в кухнята след нея.

— Чудесно ухае.

— Щом веднъж започнах, не можах да спра. Изпробвах няколко рецепти. Можеш да се заловиш със своята част от работата.

— Готов съм. А сега ми кажи какво е това. — Приклезна, докосна с пръсти сиво коте, свито на топка върху малка възглавница в ъгъла.

— Това е Диего. Живеем заедно.

Котето измяука и започна да си играе с връзките на обувките му.

— Била си доста заета. Да сготвиш, да купиш мебели и да си намериш съквартирант. — Взе в ръцете си Диего и се обърна към Нел: — Не си даваш дори минута почивка.

Беше се изправил, висок и красив, с малкото сиво коте, притиснало муцунка към рамото му. Беше и донесъл бели маргаритки в пластмасова саксия.

— О, по дяволите! — Нел остави подноса с мезето и си пое дъх — Крайно време е да изясним един въпрос. Не искам да си създаваш погрешно впечатление относно вечерята и... другите неща. Много ми харесваш, но положението, в което се намирам, не ми позволява да постъпвам според чувствата си. Честно е да ти го кажа предварително. Имам основателни причини за това, но нямам желание да навлизам в подробности за тях. Така че ако предпочетеш да си тръгнеш веднага, няма да те спра.

Той слушаше спокойно, галейки с пръст котето между меките ушички.

— Благодарен съм ти, че си откровена с мен. Би било жалко да се похаби всичката тази храна. — Взе една пълнена маслина от подноса и я пхна в устата си. — Просто ще се помотая наоколо, ако нямаш нищо против. Да занеса ли виното навън? — Взе бутилката и все още с Диего в ръка, блъсна вратата с хълбока си. — За да бъдем напълно честни един към друг, ще ти кажа, че възнамерявам да те измъкна от положението, в което се намиращ. — След тези думи задържа вратата отворена. — Искаш ли да отнесеш това навън?

— Няма да ти бъде лесно да ме измъкнеш.

— Скъпа, с теб нищо не е лесно.

Нел повдигна подноса и излезе навън заедно със Зак.

— Приемам това като комплимент.

— Точно това имах предвид. А сега какво ще кажеш да пийнем вино, да се отпуснем и да ми разкажеш какво искаше Гладис Мейси?

Когато седнаха, той наля вино и сложи котето в скута си.

— Мислех си, че щом си шериф, би трябвало да знаеш всичко, което става тук.

— Е? — Зак се наведе над подноса и взе още една маслина. — Като опитен наблюдател мога да направя някои заключения. На плота в кухнята има папка, надписана с почерка на Гладис, което ме навежда

на мисълта, че тя планира парти за годишнината от сватбата си. Докато си седя тук и това, което хапвам, ме кара да се чувствам като в рая, имайки предвид, че Гладис е умна жена, стигам до извода, че е решила да ти възложи осигуряването на храна и напитки за тържеството. Познах ли?

— Прав си.

— Ще го направиш ли?

— Ще си помисля.

— Страхотна си! — Зак си избра още нещо от подноса и го огледа подозрително. — Има ли вътре гъби? Мразя гъби.

— Не. Тази вечер не съм използвала гъби. Какво каза за мен?

— Казах, че си страхотна. — Лапна това, което си бе взел: сирене крема с подправки, увито в маслено тесто. — Защото готвиш като вълшебница, изглеждаш като ангел и си организирана като компютър. Вършиш всичко със стил. Но защо не си вземаш нищо за ядене?

— Искам първо да видя дали ще оживееш. — Зак само се усмихна и продължи да се храни. Нел се облегна и отпи от виното. — Аз съм добра готвачка. В кухнята ли съм, мога да управлявам целия свят. Не изглеждам зле, но не приличам на ангел.

— Според мен приличаш.

— Организирана съм — продължи тя, — защото водя скромен живот.

— Иначе казано, не искаш да го усложняваш с мен.

— Отново си прав. Отивам да взема салатата.

Зак изчака, докато тя се отдалечи, и дяволито се усмихна.

— Не е трудно човек да я впечатли — обърна се той към Диего, — стига да знае по какво си пада. Нека ти кажа нещо: доста съм научил за жените през годините. Непрекъснато се променяй — и те никога няма да знаят какво да очакват.

Когато Нел се върна, Зак започна да разказва за някакъв педиатър от Вашингтон и брокер от Ню Йорк, които блъснали броните на колите си пред аптеката на главната улица.

Историята развесели Нел и я накара да се почувства по-спокойна. Неусетно се впусна да му разказва за враждите в кухните на различните ресторанти, където бе работила.

— Своенравни жени с остри прибори в ръце — каза тя — Опасна комбинация. Веднъж една главна готвачка ме заплаши с

електрическа бъркалка за яйца.

Понеже започна да се здрачава, Зак запали тумбестата червена свещ, която Нел бе сложила на масата.

— Нямах представа, че на такова място може да се крият опасности и интриги.

— И сексуално напрежение — добави Нел и набодде парче морски език. — Погледи, разменени крадешком над къкрещи тенджери с бульон, и любовни разочарования, придаващи горчив вкус на разбитата сметана. Наистина бушуват горещи страсти.

— Нещата, които приготвяш, са заредени със страст. Вкусът, съставките и ароматът им. Рибата тон ме възбужда.

— Значи съм издържала изпита.

— Готвиш страхотно. — „Светлината на свещта я прави още по-хубава — помисли си Зак. — Теменужените й очи добиват неустоим блясък.“ — Сама ли измисляш тези неща или събираш рецепти?

— И двете. Обичам да експериментирам. Когато майка ми... — Гласът й постепенно затихна, а Зак взе бутилката вино и напълни чашите догоре. — Тя обичаше да готви — каза Нел. — И да забавлява околните.

— Моята майка... е, нека просто да кажем, че кухнята не е любимата й стая. Едва на двадесет години разбрах, че свинската пържола не би трябвало да подскача нагоре, ако я изпуснеш. Прекарала е по-голямата част от живота си на остров, а си въобразява, че рибата тон живее в консервена кутия. Но страхотно се оправя с числата.

— Числата?

— Дипломирана счетоводителка. Сега е пенсионерка. С баща ми си купиха една от онези тенекиени къщи на коледа и от година насам обикалят по магистралите на Америка. Прекарват си страхотно.

— Това с чудесно. — В гласа й се долови нежност. Липсват ли ти?

— Да. Не готвенето на майка ми естествено, а присъствието им. Баща ми обичаше да седи на задната веранда и да свири на банджо. Това също ми липсва.

— Банджо? Звучи чудесно. Ти свириш ли?

— Не, не се научих да координирам пръстите си.

— Моят баща свиреше на пиано. Той... — Нел замълча, за да събере мислите си. — Аз също не можех да координирам пръстите си.

Ще се справиш ли с парче ягодов сладкиш за десерт?

— Може би ще ми дойде много, но от любезност ще опитам. Нека ти помогна.

— Не. — Нел махна с ръка, преди Зак да успее да се изправи. — Готов е. Ще ми отнеме само... — Погледна към Диего, който се бе изтегнал блажено в скута му с коремчето нагоре. — Давал си му тайно храна от масата?

— Аз ли? — Преструвайки се на невинен, Зак взе чашата с вино. — Не знам какво те кара да мислиш така.

— Ще го разглезиш и ще му стане лошо. — Тя посегна да вземе котето, но имайки предвид мястото, където се намираше то, жестът би бил твърде интимен. — Пусни го да потича наоколо, за да смели рибата, преди да го прибера.

— Да, госпожо.

Нел свари кафе и тъкмо нарязваше кейка, когато Зак влезе с купата за сервиране в ръка.

— Благодаря, но гостите не разчистват масата.

— В моята къща го правят. — Зак погледна към сладкиша, целият червен, покрит отгоре с пухкав бял крем, а после извърна глава към Нел. — Скъпа, трябва да ти кажа, че това е произведение на изкуството.

— Видът, в който се поднася едно ястие, е също толкова важен, колкото и вкусът му — отвърна тя, явно доволна. Зак сложи ръка върху нейната и Нел остана неподвижна, но се отпусна, когато той просто я побутна, за да отреже по-дебело парче.

— Голям почитател на изкуството съм.

— В такъв случай няма само Диего да е преял. — Отрязва му двойно по-дебело парче от своето. — Ще донеса кафе.

— Нека ти кажа и друго — заговори той, докато вземаше чиниите. Задържа вратата отворена и й стори път да мине. — Отново ще те докосвам. Много пъти. Опитай се да свикнеш с това.

— Дразня се от допир.

— Нямам намерение да бъда твърде дързък. — Зак се приближи до масата, остави чиниите със сладкиша на масата и седна. — Въпреки че ако е със съгласието на двете страни, би било доста приятно. Аз не оставям белези, Нел. Не използвам ръцете си по този начин.

— Не желая да говоря за това — рязко отвърна тя.

— Не те моля да го правиш. Става дума за теб и мен и за това как стоят нещата в момента.

— В момента между нас няма нищо.

— Ще има. — Зак опита от сладкиша. — Господи, ако продаваш това на пазара, за шест месеца ще станеш милионерка.

— Не изпитвам нужда да бъда богата.

— Пак се ядоса — отбеляза той и продължи да яде. — Нямах такова намерение. Някои мъже си падат по кротки жени, които се примиряват с всичко, но не и аз. — Зак сви рамене и набодне с вилицата голяма ягода. — Мисля, че скоро би станало скучно и за двете страни. Няма да има искра, ако разбираш какво искам да кажа.

— Аз също не искам искри.

— Всички ги искат. Изтощително е непрекъснато да ги отбягваш. — Нещо ѝ подсказа, че той няма да се откаже лесно. — Ако човек не запалва искра от време на време — продължи Зак, — би пропуснал трепета, който идва с нея. Ако готвиш без подправки, ще се получи нещо за ядене, но няма да бъде вкусно.

— Умно казано. Но има хора, за които е по-здравословно да минат на диета.

— Чичо ми Франк. — Зак размаха вилицата, преди да я забодне отново в сладкиша — Имаше язва. Някои казват, че се получава от чиста проклетия и мисля, че са прави. Той беше твърдоглав, стиснат янки. Никога не се е женил. Предпочиташе да се търкаля в леглото със счетоводните си книги, вместо с жена. Живя до деветдесет и осем години.

— И каква е поуката от историята?

— О, не мислех за поуки. Само за чичо Франк. Когато бях момче, всяка трета неделя от месеца ходехме на вечеря у баба ми. Тя правеше страхотно печено в гювеч. Нали се сещаш, с гарнитура от картофи и моркови. Майка ми не е наследила таланта ѝ да приготвя това ястие. Между другото чичо Франк идваше и ядеше оризов пудинг, докато останалите се наяхдахме до насита. Направо ме убиваше. Аз не можех дори да погледна в купичката с пудинг, без да ме побият тръпки.

Може би имаше някаква магия в това, че близо до Зак Нел се чувстваше толкова спокойна.

— Мисля, че малко преувеличаваш.

— Напротив. Можеш да го намериш в регистрите на Методическата църква на острова: Франсис Морган Байглоу, баба ми, по мъж Рипли, но по рождение Байглоу и по-голяма сестра на Франк. Самата тя доживя до сто години. В нашето семейство сме склонни към дълголетие, затова повечето от нас не се женят, преди да навършат тридесет.

— Разбирам. — Зак бе изял сладкиша си и Нел му побутна своя. Не бе изненадана, когато той набоде голямо парче. — Винаги съм мислила, че янките от Нова Англия по природа са необщителни. Явно съм се заблуждавала.

— В нашето семейство обичаме да говорим. Рипли може би е изключение, защото не е много привързана към хората като биологичен вид. Не бях ял нищо толкова вкусно от неделните вечери при баба ми.

— Това е откровен комплимент.

— За да завършим вечерта както трябва, нека отидем на разходка по плажа.

Нел не намери причина да откаже. Може би защото не желаше.

Светлината бавно гаснеше, проблясвайки леко на хоризонта, а на запад небето розовееше. Отливът бе оставил широка ивица тъмен мокър пясък, по който тя плахо запристъпва с босите си крака. Вълните се плискаха и се разбиваха на пяна, а птици с крака, подобни на кокили, ровеха с човките си в търсене на храна.

И други се разхождаха по плажа. Нел забеляза, че почти всички са по двойки, хванати за ръка или прегърнати. Като предпазна мярка пяхна ръцете си в джобовете, след като свали обувките и нави крачолите на джинсите си. Тук-там имаше натрупани дървета, довлечени от водата, от които щяха да бъдат запалени огньове, когато настъпеше пълен мрак. Тя си помисли какво ли би било да седне до пламъците с група приятели. Да се посмеят, да поговорят за нещо обикновено.

— Все още не съм те виждал да влизаш вътре.

— Вътре?

— Във водата — поясни Зак.

Тя нямаше бански костюм, но не видя причина да му го казва.

— Газила съм няколко пъти.

— Не плуваш ли?

— Разбира се, че мога да плувам.

— Хайде тогава.

Той я сграбчи толкова бързо, че сърцето ѝ се качи в гърлото. Едва успя да си поеме дъх, но не и да извика. Преди паниката да я обземе напълно, се озова във водата.

Той избухна в смях, издърпа я настрана от една връхлитаща вълна и пое удара върху себе си. Нел се подхлъзваше, търкаляше се, бореше се да стъпи на краката си, когато Зак просто я сграбчи през кръста и я изправи.

— Не можеш да живееш на Трий Систърс без бойно кръщение.

— Отметна мократа си коса назад и продължи да я дърпа навън.

— Студено е.

— Само малко хладно — поправи я Зак. — Все още не си свикнала. Идва една по-голяма. По-добре се дръж за мен.

— Не искам да... — Но каквото и да искаше или да не искаше, морето имаше свои закони. Вълната връхлетя, събори я и краката им се преплетоха.

— Ах ти, негоднико! — Но когато се показва на повърхността, Нел се смееше. Щом въздухът докосна кожата ѝ, тя отново се потопи до шията. — Предполага се, че един шериф би трябвало да проявява здрав разум, вместо да скача в морето с дрехите.

— Бих се съблякъл, но с теб все още не се познаваме достатъчно добре. — Преобърна се по гръб и спокойно се понесе по повърхността. — Показват се първите звезди. Няма нищо по-хубаво на света от това. Хайде ела!

Морето я разлюля, накара я да се почувства като в безтегловност, когато видя как небето смени цвета си. Ставаше все по-тъмно и по-тъмно и звездите започваха да блещукат, сякаш оживели.

— Прав си, не съм виждала по-прекрасна гледка. Но все пак е студено.

— Трябва да презимуваш на острова, за да свикнеш. — Хвана я за ръка и спокойно продължиха да плуват заедно. — Не съм прекарвал повече от три месеца наведнъж далеч от острова, и то само заради колежа. Оттогава изминаха три години и не бих могъл отново да го понеса. Между другото знаех какво искам. И го получих.

Над тях бе небесният простор, а тихият глас на Зак, който идваше от мрака, се сливаше с шума на вълните.

— Като някаква магия е, нали? — Нел въздъхна, когато хладният влажен бриз погали лицето ѝ. — Да знаеш какво искаш и да го получиш.

— Магията просто не вреди. Само работата помага. Както и търпението и много други неща.

— Аз знам какво искам и в момента го получавам. Това е магия за мен.

— Магиите не са нещо непознато на острова. Говори се, че е създаден от вещици.

— Вярваш ли в такива неща?

В гласа на Нел се долови нотка на изненада.

— Защо да не вярвам? Нещата съществуват, независимо дали хората вярват в тях или не. Снощи в небето имаше светлина, която не беше от звездите. Човек би могъл да си внуши, че така му се е сторило, но все пак имаше.

Зак отново стъпи на крака, повдигна Нел, докато тя застана с лице към него, заобиколена от морска пяна. Нощта се спускаше и светлините на звездите започваха да се отразяват във водната повърхност.

— Би могла да си внушиш, че и това е илюзия. — Зак леко отмести мократа коса от лицето ѝ и задържа ръцете си там. — Но него все пак ще го има.

Нел сложи ръка на рамото му, когато той леко приближи устни към нейните. Каза си, че трябва да извърне глава и да се озове там, където всичко е безопасно, подредено и просто. Но искрата, за която Зак бе споменал, проблесна в нея, топла и ярка. Обви около пръстите си края на мократа му риза и се отдаде на чувствата си.

Беше жива. Чувстваше хлад там, където въздухът галеше кожата ѝ, а в тялото ѝ се надигаше горещо желание. Приближи се към него и разтвори устни, за да срещне неговите.

Зак не бързаше — колкото заради себе си, толкова и заради нея. Наслади се на опияняващия мирис на солена вода и за миг сякаш потъна в дълбините на обсипаната със звезден блясък морска шир.

Наведе се назад, прокара ръце по раменете и надолу по ръцете ѝ, докато преплете пръстите си с нейните.

— Не е толкова трудно. — Отново я целуна, съвсем леко, въпреки че едва успя да сдържи порива си. — Ще те изпратя.

ОСМА ГЛАВА

— Миа, може ли да поговоря с теб?

Десет минути преди отварянето Нел бързо слезе долу. Лулу вече бе регистрирала поръчките по пощата и ѝ хвърли типичния си подозрителен поглед, докато Миа оглеждаше етажерка с нови книги.

— Разбира се. Какво ти хрумна?

— Ами аз... — Магазинът бе малък и почти празен, така че Лулу би чула всяка дума. — Може ли да се качим за минута в твоя офис?

— И тук е добре. Не се оставяй Лулу да те смущава с киселото си лице. — Миа подреди на пирамида няколко новопристигнали летни издания. — Тя се притеснява, че ще ме молиш за заем, и естествено, понеже съм лекомислена и с добро сърце, ще ти позволя да ме ограбиш и ще умра в мизерия и самота. Нали така, Лу?

Лулу само подсмръкна и тръсна ключовете върху счетоводната книга.

— О, не става въпрос за пари. Никога не бих... след като си толкова... По дяволите!

Нел зарови юмруци в косата си, дръпна я, докато болката премина в гръбначния ѝ стълб, а после решително се обърна към Лулу:

— Разбирам, че си загрижена за Миа и нямаш причина да ми се довериш. Идвам неизвестно откъде, нямам нищо и съм тук едва от месец. Но аз не съм крадла и използвачка. Нося отговорността си тук и ще продължавам да я нося. И ако Миа ме помоли да сервирам сандвичи, стъпила на един крак, пеейки „Янки Дудъл“ бих направила всичко възможно да го изпълня. Защото дойдох от никъде, без нищо, а тя ми даде шанс.

Лулу отново подсмръкна.

— Самата аз виждам това. Вярно е, че откакто си тук, бизнесът потръгна. Не съм казала, че не носиш отговорността си — изрече тя. — Все пак ще те държа под око.

— Чудесно. Разбрахме се.

— Стига сантименталности! — Миа леко докосна миглите си. — Ще ми се размаже гримът. — Отдръпна се от екрана на компютъра и одобрително кимна. — А сега кажи за какво искаш да разговаряме, Нел.

— Мисис Мейси ще организира парти по случай годишнината от сватбата си следващия месец. Иска да ѝ бъде доставена качествена храна.

— Да, знам. Ще те подлуди с прищевките и въпросите си, но ще се справиш.

— Не се съгласих да... Само го обсъдихме вчера. Не знаех, че вече си чула, че ме е помолила. Исках първо да поговоря с теб.

— Островът е малък, мълвата се разнася. Не е необходимо да разговаряш с мен за странична работа, Нел. — Помисли си, че трябва да поръча повече ритуални свещи. По време на слънцестоенето се предлагаха в изобилие, но не и сега, в навечерието на църковни празници. Очевидно бе кое събужда по-голям интерес у хората. — Можеш да разполагаш със свободното си време — добави тя.

— Просто исках да ти кажа, че ако се заема с това ще, се отрази на работата ми тук.

— Не ми се вярва, особено след като повиша заплатата ти. — Миа погледна часовника си. — Време е за отваряне, Лу.

— Ще повишиш заплатата ми?

— Заслужила си го. Наех те на изпитателен срок, но той свърши. — Отвори вратата, качи се да пусне музикалната уредба. — Как мина вечерята ти със Зак снощи? — шеговито попита Миа. — Както ти казах, островът е малък.

— Чудесно. Беше само приятелска вечеря.

— Хубаво момче — каза Лулу. — И много свястно.

— Нямам намерение да го съблазнявам.

— Тогава значи нещо с теб не е наред. — Лулу побутна сребърните рамки на очилата си надолу и погледна над тях. Този поглед бе нейна запазена марка. — Ако бях с няколко години по-млада, щях да си поставя за цел да го съблазня. Има прекрасни ръце и навярно знае как да ги използва.

— Не се и съмнявам — спокойно каза Миа. — Но не карай Нел да се изчервява. Докъде бях стигнала? Попитах за годишнината на Гладис и за вечерята със Зак, споменах за увеличението на заплатата.

— Замълча за миг и потърка устни. — О, да. Нел, исках да те попитам дали имаш религиозни или политически предубеждения относно козметиката и бижутата.

Нел не знаеше как да реагира на този въпрос и само намусено отвърна:

— Не.

— Това е успокоение. Ето виж. — Миа свали висящите сребърни обеци от ушите си и ѝ ги подаде. — Носи тези. Ако някой те попита откъде си ги взела, кажи, че са от магазин „Всичко, което блести“, през две врати надолу по улицата. Често правим реклама на други фирми от острова. Ще ми ги върнеш в края на смяната. Утре може да сложиш малко руж, а може би червило и очна линия.

— Нямам.

— Съжалявам. — Миа повдигна ръка към гърдите си, залитна и се подпря на бар плота. — Ще припадна. Искаш да кажеш, че нямаш никакво червило?

Нел леко се усмихна и от двете страни на устните ѝ се образуваха едва забележими трапчинки.

— Така е, за съжаление.

— Лулу, трябва да помогнем на тази жена. Наш дълг е. Спешна доставка, побързай!

Лулу изкриви устни в кисела усмивка и измъкна изпод барплота голяма козметична чанта.

— Тя има хубава кожа.

— Няма смисъл да го обсъждаме, Лу. Ела с мен! — нареди тя на Нел.

— А кафенето? Редовните клиенти ще дойдат всеки момент.

— Аз действам бързо и съм много добра. Хайде да вървим! — Миа сграбчи ръката на Нел и я повлече към тоалетната.

След десет минути Нел вече обслужваше първите клиенти: със сребърни обици на ушите, червило с цвят на праскова върху устните и умело нанесена сива очна линия.

Приятно бе отново да се чувства женствена.

Прие да осигури доставката на храна и стисна палци. Когато Зак я покани да излязат на нощно плаване с лодката, тя се съгласи и почувства прилив на сили.

Един клиент я попита дали може да направи торта с форма на балерина за рожден ден и Нел отвърна, че за нея би било удоволствие. Похарчи хонорара си за деня за чифт обици.

Когато мълвата се разнесе, получи поръчка да достави храна в стил пикник на тържество за двадесет души по случай Четвърти юли и десет кутии пакетирани сандвичи за кратко плаване с лодка.

Нел разхвърля по масата бележници, папки и менюта. Малко по малко бе започнала в дома си малък бизнес. Огледа се наоколо и реши, че мястото е напълно подходящо.

Хвърли поглед към вратата, където се чу припряно почукване, и с удоволствие покани Рипли да влезе.

— Можеш ли да ми отделиш една минута?

— Разбира се, сядай. Да те почерпя нещо?

— Не се притеснявай. — Рипли седна и повдигна Диего, който душеше обувките ѝ. — Меню ли съставяш?

— Трябва да организирам доставките на храна. Ако имах компютър... Бих продала душата си за професионален миксер и двата крака — за кухненски робот. Но засега се справям с това, с което разполагам.

— Защо не използваш компютъра в книжарницата?

— Миа вече прави достатъчно за мен.

— Както и да е. Слушай, на Четвърти юли имам среща. Инцидентна, защото двамата със Зак така или иначе ще бъдем дежурни през цялата нощ. Фойерверките и бирата понякога доста развеселяват хората.

— Нямам търпение да видя тези фойерверки. Всички казват, че са много ефектни.

— Да, подготовката им отнема доста време. Мъжът, с когото имам среща, е консултант по сигурността на континента. От доста време ме сваля и реших да приема поканата.

— Рипли, това е толкова романтично! Нямам думи.

— Той изглежда доста добре — продължи Рипли и почеса Диего зад ушичките. — Всяка интимна среща след фойерверки носи огнен потенциал, ако разбираш за какво намерявам. От доста време не съм имала подобни изживявания. Между другото говорихме да си направим нощен пикник и бях принудена да поема ангажимента да

осигуря храната. Държа да го впечатля и не искам преди това да го отрова.

— Романтичен пикник за двама — отбеляза Нел. — Храната вегетарианска ли да бъде или с месо?

— С месо. Не прекалено претенциозна, става ли? — Рипли взе зрънце грозде от купата с плодове на масата и го сложи в устата си. — Не искам да се интересува повече от храната, отколкото от мен.

— Приемам. Ще я вземеш ли или искаш да бъде доставена?

— Това е много хубаво. — Развеселена, тя откъсна още едно зърно грозде. — Мога да я взема. Ще може ли да се уреди за по-малко от петдесет долара?

— Да. Кажи му да вземе охладено бяло вино. Ако имаш кошница за пикник...

— Имахме някъде една.

— Отлично. Донеси я и ще я подредим. Храната ще бъде осигурена. Останалото зависи от теб.

— Мога да се справя с това. Знаеш ли, ако искаш, ще поразпитам наоколо да видя дали би могла да купиш компютър втора употреба.

— Би било чудесно. Радвам се, че се отби. — Нел се изправи и извади две чаши. — Боях се, че си ми ядосана.

— Не, не на теб. Онази тема ме вбесява. Смятам, че е ужасно да пълниш главите на хората с глупости. Започна да се изразяваш като...

— Рипли погледна към остъклената врата и се намръщи. — Като говорим за вълка...

— Не пълня ничия глава с глупости. Защо да си навличам неприятности? — Миа влезе тържествуващо и остави една бележка на плота. — Телефонно съобщение за теб, Нел. Гладис и последната й идея за партито.

— Съжалявам. Нямах време всеки път да притичваш дотук. Пак ще говоря с нея и обещавам, че ще се погрижа да си прекарам телефон.

— Не се притеснявай. Искях да се поразходя, иначе щях да го оставя за утре. Бих пийнала чаша от тази лимонада.

— Тя има нужда от компютър — троснато каза Рипли. — Не иска да използва онзи в книжарницата, за да не те притеснява.

— Рипли, Миа, чудесно се справям и така.

— Спокойно може да използва компютъра в книжарницата, когато е свободен — обърна се Миа към Рипли. — И няма нужда ти да

ни посредничиш.

— Не би имало нужда, ако ти не се опитваше да ѝ втълпяваш психарските си щуротии.

— „Психарски щуротии“ — звучи като име на посредствена рок група и няма нищо общо с мен. Но все пак е по-добре от сляпото, упорито отричане. Познанието винаги е по-добро от невежеството.

— Искаш ли да ти покажа какво е невежество? — извика Рипли и скочи на крака.

— Спрете, спрете! — Разтреперана, Нел застана между тях. — Нелепо е. Винаги ли се държите така помежду си?

— Да. — Миа вдигна чашата си и отпи глътка. — На нас това ни харесва, нали, заместник-шериф Тод?

— С удоволствие бях ти избила някой зъб, но тогава трябва сама да се арестувам.

— Опитай. — Миа вирна брадичка. — Обещавам, че няма да повдигна обвинение.

— Никой няма да удря никого. Не и в моята къща.

Миа изведнъж съжали за думите си, остави чашата и разтърка ръката на Нел. Беше стегната и твърда като стомана.

— Съжалявам, малка сестричке. Рипли и аз отдавна имаме навик да се дразним. Но вече няма да те караме да заставащ помежду ни. Нали, Рипли? Не е честно.

— Има неща, за които двете сме съгласни. Ако двете се озовем по едно и също време тук, това е неутрална зона. Никакви битки.

— Съгласна съм. — Миа вдигна втората чаша и я подаде на Рипли. — Ето. Виждаш ли, Нел, вече ни влияеш положително. — Подаде третата чаша на нея. — За положителното влияние!

Рипли се поколеба и леко се покашля.

Застанали в кръг, трите докоснаха чашите си. При допира на евтиния порцелан от магазина за стоки с намалени цени те иззвънтяха като камбанки. Звукът бе ясен, подобен на тихо ромолене на фонтан.

Миа леко се усмихна, а Нел избухна в смях.

— По дяволите! — промърмори Рипли и изпи лимонадата на един дъх. — Мразя това.

Към острова се стичаха хора, пристигащи за тържествата по случай Четвърти юли. По парапетите на фериботите се вееха

американски знамена, докато пътниците се придвижваха към сушата и обратно. Знамена висяха от стрехите на къщите по главната улица и се полюшваха весело, докато туристите и жителите на острова се тълпяха по улиците и плажовете.

За Нел това бе всичко друго, но не и празник. Все пак изпълнението на поръчките не пречеше на приповдигнатото ѝ настроение. Не само имаше работа, които обичаше, а имаше и свой собствен бизнес, с което се гордееше.

„Денят на независимостта“, помисли си тя. Би мога да го превърне в ден на своята независимост.

За първи път от девет месеца насам бе започнала да крои планове за бъдещето, което включваше банкови смети, доставки по пощата и лична собственост, която не би могла да се събере в чувал или раница, както бе досега.

„Нормален, смислен живот“, помисли си, когато спря пред витрината на един бутик. Манекенът беше облечен с леки лети панталони на релефни сини и бели райета и прозрачно горнище с дълбоко изрязано деколте. Бели сандали с каишки, които изглеждаха интересни и по необикновен начин украсяваха краката му.

Нел прехапа устни. Надницата сякаш натежа в джоба ѝ. Напомни си, че това винаги бе проблем за нея. Ако имаше десет долара, би намерила начин да похарчи девет от тях. Беше се научила как да спестява, да икономисва, да се простира според чергата си.

Отдавна не си бе купувала нищо ново и хубаво. Миа ѝ бе намекнала доста настоятелно, че трябва да отделя известно време за външността си, преди да отиде на работа. Освен това желателно бе да изглежда добре и когато върши страничната си работа, свързана с доставка на храна. Щом имаше намерение да става бизнес дама, трябваше да се облича, както подобава. На острова това означаваше не принудено. И все пак, макар и с неофициално облекло, би могла да изглежда привлекателна.

От друга страна, по-практично и разумно бе да спести парите и да ги инвестира в кухненско оборудване. Повече се нуждаете от кухненски робот, отколкото от сандали.

— Добрия ангел ли ще послушаш или лошия?

— Миа. — Леко смутена, че бе уловена да си мечтае за чифт обувки, Нел се засмя. — Стресна ме.

— Чудесни сандали. На разпродажба са.

— Наистина ли?

Миа почука по стъклото точно под етикета, където пишеше „Разпродажба“.

— Любимата ми дума. Надушвам възможностите, Нел. Хайде да ги купим!

— О, не мога. Нямам нужда от нищо.

— Напротив, имаш нужда от тях. — Миа отметна назад косата си, стисна здраво Нел за лакътя — като майка упорито дете. — Обувки се купуват не само поради нужда, а за удоволствие. Знаеш ли колко чифта обувки имам?

— Не.

— Аз също — отвърна Миа и насила накара Нел да влезе в магазина. — Чудесно. Имат от панталоните в бонбоненорозово. Биха ти отивали чудесно. Шести размер ли носиш?

— Да. Но трябва да спестявам за кухненски робот. — Все пак протегна ръка да пипне материята на панталоните, които Миа издърпа от закачалката. — Толкова са меки!

— Пробвай ги с това. — Миа се обърна и откри чудесно горнище, плътно прилепнало, без гръб, което се връзваше на врата. — Не забравяй да свалиш сутиена. Имаш малки крака. Тридесет и шести номер ли носиш?

— Да. — Нел хвърли бегъл поглед към етикетите с цените. Макар и намалени, все пак бяха доста по-високи от това, което бе успяла да спести от месеци насам, и запротестира, когато Миа я напъха зад завесата на пробната. — Това, че ще ги пробвам, не значи, че ще ги купя — прошепна си тя, докато сваляше обикновените са памучни панталони.

„Миа е права, че розовото ми отива“, каза си, докато обуваше панталоните. Яркият цвят повдигаше настроението. Но що се отнасяше до горнището, мненията им се разминаваха. Струваше ѝ се малко неприлично да носи нещо толкова прилепнало без сутиен. А гръбът — обърна се да се огледа отзад и видя, че всъщност няма гръб. Евън никога не би и позволил да носи нещо толкова разголено и съблазнително.

Нел се ядосва на себе си заради тази мисъл. „Заличи това име от съзнанието си!“, заповяда си.

— Как се чувстваш там вътре?

— Харесва ми. Миа, комплектът е прекрасен, но не мисля, че...

Преди да успее да довърши, Миа със замах дръпна завесите. В едната си ръка държеше сандалите, а с показалеца на другата леко потърка устни.

— Отлично! Младежко, секси, подходящо, шик. Обуй сандалите. Видях една малка чантичка. Много е подходяща. Връщам се веднага.

„Като че ли съм на военен поход под командването на генерал — ветеран“, помисли си Нел. Като на обикновен редник, не ѝ оставаше друго, освен да се подчинява на заповеди.

След около двадесет минути износените ѝ дънки, тениската и маратонките бяха натъпкани в пазарска торбичка. Останалата част от парите ѝ бе сложена в малка колкото като длан чантичка, която бе праметната през рамо и се опираше върху новите ѝ панталони, развявани около краката ѝ от игривия бриз.

— Как се чувстваш?

— Виновна. Но все пак чудесно. — Нел раздвижи пръстите си в новите сандали.

— Това ще свърши работа. Да купим и подходящи обеци.

Нел престана да се съпротивлява. Все пак бе Денят на независимостта. Хареса си обици от розов кварц във форма на капка още щом ги видя.

— Какво има в обичите, та карат човек да се чувства толкова уверен в себе си?

— Украшенията по тялото показват, че ние държим на него и се очаква и другите да го забележат. А сега — хайде да се разходим покрай брега и да видим какви ще бъдат реакциите.

Нел докосна с пръсти бледорозовите камъчета, които се полюшваха от ушите ѝ.

— Може ли да ти задам един въпрос?

— Казвай.

— Тук съм вече от месец, а през цялото време не съм те видяла с никого. Имам предвид — приятел. Мъжка компания.

— В момента никой не представлява интерес за мен. — Миа си направи сянка с ръка и прокара бегъл поглед по плажа. — Да, имаше някой. Отдавна. Но това беше на друг етап от живота ми.

— Обичаше ли го?

— Да, много.

— Съжалявам. Не биваше де се ровя в личния ти живот.

— Не е тайна — промълви Миа едва чуто. — Дълго лекувах раните си. Обичам да бъда сама, да контролирам съдбата си, да вземам решения и да правя собствен избор. Връзката с друг човек изисква известни жертви, а аз съм себична по натура.

— Това не е истина.

— Има различни степени на великодушие. — Мие закрочи напред, повдигайки лице, за да усети полъха на бриза. — Но това не е синоним на алтруизъм. Постъпвам така, както е в мой интерес. Не намирам, че това е нещо, за което трябва да се извинявам.

— От опит знам какво означава егоизъм. Миа, ти може да постъпваш така, както искаш, но никога не си наранявала никого хладнокръвно. Наблюдавам как се отнасяш с хората. Те ти имат доверие.

— Да не причиняваш вреда е отговорност, произтичаща от дарбата, която ми е дадена. И с теб е същото.

— Не вярвам в това. Аз съм слаба.

— Ето защо си съпричастна към онези, които изпитват болка или отчаяние. Нищо не ни се случва без определена цел, сестричке. Това, което ни кара да постъпваме така, е ключът към истинската ни същност.

Нел погледна към морето, където се плъзгаха лодки, хора се надбягваха с водни ски, а плувците весело се бореха с вълните. „Бих могла да отхвърля това, което чувам и което ще бъде поискано от мен“, помисли си Нел.

Можеше да има спокоен и нормален живот тук. А може би и нещо повече.

— В нощта, когато ти гостувах по време на слънцестоеенето, те видях на скалите и си казах, че сънувам.

Миа не се обърна, а просто продължи спокойно да гледа към океана.

— Нима отказваш да повярваш, че е истина?

— Не съм напълно сигурна. Аз мечтаех за това място още от дете. Виждах го в сънищата си. Дълго време ги отхвърлях. Когато видях рисунката — скалите, фара, къщата — реших, че трябва да дойда тук. Имах чувството, че накрая ми е позволено да се върна у

дома. — Обърна се и погледна Миа. — Някога вярвах в приказки. Но от опит узнах, че те не съществуват. Платих тежка цена за това.

„Аз също“, помисли си Миа. Никой мъж не бе вдигал ръка срещу нея, но имаше и други начини да те засегнат и наранят.

— Животът не е приказка и дарбата има своята цена.

Нел почувства, че я побиват тръпки. По-лесно бе да отхвърля това, по-безопасно бе да избяга.

Една лодка изстреля ракета към небето, която весело изсвистя и избухна в светлина, разпръсната на малки златисти точки, които се разсеяха. Чуха се развълнувани детски възгласи.

— Каза, че можеш да ме научиш.

Миа въздъхна. Толкова много зависеше от това!

— И ще го направя.

Обърнаха се да погледат следващата ракета, която се издигна нагоре.

— Ще останеш ли да погледаш фойерверките? — попита Нел.

— Не, мога да ги наблюдавам от моите скали. Там е по-спокойно. Освен това не искам да се чувствам излишна.

— Излишна?

— Дами. — Зак се приближи към тях. Беше един от редките случаи, когато бе закачил шерифската си значка на ризата. — Налага се да ви помоля да се преместите. Две красиви жени, стоящи на брега, създават опасност за сигурността.

— Нали е сладък? — Миа посегна да докосне лицето му и шумно го целуна. — Когато бях в трети клас, мечтаех да се омъжа за него и да живея в пясъчен замък.

— Можеше да ми го кажеш.

— Ти бе хлътнал по Хестър Бърмингъм.

— Не, само изпитвах страстни чувства към блестящия й червен велосипед. Когато навърших дванадесет, аз също получих от Дядо Коледа такъв и Хестър престана да присъства в моя малък свят.

— Мъжете са негодници.

— Може би, но аз все още карам велосипед, а Хестър има близначки и микробус. Общо взето — щастлив край.

— Хестър все още се заглежда по задника ти — отбеляза Миа и не скри задоволството си, когато Зак остана с отворена уста. — Е, аз си тръгвам. Радвайте се на фойерверките.

— Тази жена винаги успява да каже последната дума — промърмори Зак. — И докато човек успее да си развърже езика, нея вече я няма. Впрочем изглеждаш чудесно.

— Благодаря. — Нел се завъртя с ръце на талията. — Доста се охарчих.

— Но си заслужава. Нека аз да нося това. — Той измъкна пазарската чанта от ръката ѝ.

— Трябва да я занеса вкъщи и да нагледам някои неща.

— Мога да повървя в тази посока. Надявах се днес да те срещна. Чух, че си била много заета да разнасяш картофена салата из целия остров.

— Наложих се да направя двадесет килограма от нея и толкова пържени пилета, че да опразня птицефермите за месеци напред.

— Предполагам, че все нещичко е останало.

Трапчинките ѝ станаха по-дълбоки.

— Може би.

— Почти не намерих време да хапна. Контрол на движението, патрулиране по плажа. Трябваше да натрия носа на няколко хлапета, които мислеха, че е много забавно да хвърлят фишеци в кофите за смет и да гледат как избухват. Конфискувах толкова фишеци, бенгалски огън и ракети, че мога да направя цяла революция. И съм само на два хотдога.

— Не е справедливо.

— Права си, не е. Забелязах няколко от твоите кутии с опакована суха храна за обяд. Стори ми се, че вътре има ябълков лай.

— Наблюдателен си. Вероятно ще намеря няколко пилешки бутчета и малко картофена салата, дори да отрежа от ябълковия пай и да ги изпратя на неуморния служител на обществото.

— С това би заслужила данъчно облекчение. Трябва да надзиравам изстрелването на фойерверките. — Зак спря в края на улицата. — Обикновено започват около девет. — Остави чантата и прокара длани нагоре по голите ѝ ръце. — Обичайно привършват около девет и половина, десет без петнадесет. С Рипли хвърляхме ези-тура и аз изгубих, така че ще трябва да направя последната обиколка из острова, за да се уверя, че никой не е пострадал от огъня. Искаш ли да те откарам?

— Не бих отказала.

Пръстите му се движеха нагоре-надолу по гърба ѝ.

— Ще ми направиш ли една услуга? Сложи ръце на раменете ми. Искam този път, като те целуна, да ме прегърнеш.

— Зак... — Нел си пое дъх. — Аз също искам този път да ме прегърнеш.

Той обви ръце около нея, а тя преплете пръсти на тила му. За миг застанаха неподвижни, тръпнещи в очакване. Устните им се докоснаха, отдръпнаха се и отново се сляха. Тя простена и жадно се притисна към него.

Не биваше да се отдава на страстта. Дори когато се пробуждаше желанието ѝ за живот, бе внимателна. Поне досега. Нел желаше допира на това стегнато мъжко тяло, дъха на назряващия копнеж, топлината му. Нежния танц на езиките, възбуждащото докосване на зъбите, трепета от усещането как сърцето му бие до нейното. Задъха се от наслада, когато Зак за миг промени положението на устните си.

Отново започна да я целува с още по-голяма страст. Тя разпалваше до болка желанието му и през тялото му преминаваха пулсиращи тръпки. От гърлото ѝ се изтръгваха леки, мамещи звуци, а кръвта ѝ кипеше. Кожата ѝ бе като горещ сатен и докато я докосваше с ръцете си, в съзнанието му се пораждаха еротични образи и копнежи за страстна нощ.

Зак смътно чу избухването на още една ракета и одобрителни възгласи откъм плажа зад гърба си. Би могъл да я откара до къщата ѝ за две минути и на третата тя да лежи гола до него.

— Нел. — Останал без дъх, почти отчаян, прекъсна целувката. Тя му се усмихна. Очите ѝ бяха тъмни, изпълнени с доверие и блаженство. — Нел — отново каза той, наклони челото си и го допря до нейното. Знаеше, че има моменти, когато човек може да вземе това, което желае, но и други, в които е по-добре да почака. — Трябва да направя обиколката си.

— Добре.

Вдигна чантата и ѝ я подаде.

— Ще се върнеш ли?

— Да, ще се върна.

Нел се понесе към къщата с леки стъпки, сякаш краката и не докосваха земята.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Силата, Нел — каза Миа, — носи със себе си отговорност и уважение към традициите. Трябва да бъде съчетана със състрадание, интелигентност и толерантност към човешките недостатъци. Никога не трябва да бъде използвана лекомислено, въпреки че някои шеги са допустими. Преди всичко — не бива да вреди на никого.

— Как разбра, че си... Как разбра каква си?

— Вещица. — Миа бе коленичила да плеви градината и се облегна назад на петите си. Беше облечена с безформена рокля в тревистозелен цвят с дълбоки джобове и бе сложила тънки градинарски ръкавици и сламена шипка с широка периферия. В момента едва ли някой би повярвал, че е такава, каквато твърдеше, че е. — Можеш да произнесеш думата. Не е незаконно. Не носим островърхи шапки, не летим на метли с дълги дръжки и не се кикотим зловещо, както ни описват. Ние сме хора — домакини, водопроводчици, бизнес дами. Сами избираме как да живеем.

— А сборищата на вещици?

— Отново въпрос на избор. Аз никога не съм членувала в дружества. А повечето, които сформират групи или изучават този занаят просто търсят забавление или отговор. В това няма нищо лошо. Да наричаш себе си вещица и да изпълняваш ритуали е едно, а да си истинска е съвсем друго.

— Как откриваш разликата?

— Как да ти обясня, Нел? — Тя отново се наведе напред и старателно започна да изрязва увехналите цветове. — Нещо в теб гори. Мелодия в главата ти, шепот в ушите ти. Знаеш тези неща не по-зле от мен. Просто трябва да се научиш да ги разпознаваш. — Миа сложи увехналите цветове и плевелите в кошницата. — Когато белиш ябълка, не ти ли хрумва, че ако свършиш, без да прекъснеш лентата, желанието ти ще се изпълни или ще имаш късмет? Не си ли счупвала ядец? Не си ли стискала палци? Малки заклинания. — Миа отново се облегна назад.

— Стари традиции.

— Едва ли е толкова просто.

— Просто като желанието, сложно като любовта. Опасно е не повече от потенциалната възможност от удар от гръм. Силата носи риск. Но също така и радост. — Взе един увехнал цвят и нежно го обхвана с ръце. Когато ги отвори, цветът бе свеж, искрящо жълт.

Смаяна и очарована, Нел го повъртя между пръстите си.

— Щом можеш да правиш това, защо позволяваш някои от тях да увяхват?

— Има природен закон, който трябва да се спазва. Трябва да се зачита. Промяната е необходима. — Тя се изправи, вдигна кошницата и я отнесе до мястото, където събираше шума за облагородяване на почвата. — Без нея не би имало прогрес, възраждане, очакване. Едни цветя увяхват, за да разцъфнат други. В основата на занаята стои философията. Би ли искала да пробваш нещо по-обикновено?

— Аз?

— Да, една проста магия. Имам предвид раздвижване на въздуха. Денят е топъл и бризът ще бъде добре дошъл.

— Искаш аз да... — Нел направи кръгово движение с пръст. — Да раздвижа въздуха?

— Въпрос на техника е. Трябва да се съсредоточиш. Да почувстваш как въздухът се движи около лицето ти, около тялото ти. Да го видиш в съзнанието си как се вълнува, как се завърта. Можеш дори да чуеш как звучи като музика.

— Миа!

— Не, отърси се от съмненията и мисли за тези възможности. Съсредоточи се. Лесноосъществимо е. Въздухът е навсякъде около теб. Трябва само да го раздвижиш. Вземи го в ръце — каза Миа, повдигайки своите — и кажи думите: „Въздуха в кръг раздвижи, в диханието го превърни. Твоя воля, Нел. Бриз, полъхни!“ Произнеси думите три пъти последователно.

Хипнотизирана, Нел повтори думите. Почувства леко пърхане до бузата си. Изрече ги още веднъж и видя как косите на Миа се развяха. Третия път двете ги казаха заедно. Около тях се изви вятър и се завъртя като вихрушка. Беше хладен и благоуханен, с едва доловима мелодия. Същата мелодия звучеше в съзнанието на Нел, докато се въртеше в кръг, а косата ѝ сякаш танцуваше.

— Чудесно е! Ти го направи.

— Само малко помогнах. — Миа се засмя, когато роклята и се изду. — Ти започна. Като за първи път много добре се справи. А сега отново го успокой. Използвай съзнанието си. Представи си, че спира. Ето, това е. Добре умееш да си представяш нещата.

— Винаги съм се опитвала да запечатвам моментите в съзнанието си — каза Нел, останала почти без дъх. — Нали разбираш — образи, които се появяват и които искам да запомня. О, просто съм замаяна. — Седна направо на земята. — Дълбоко в себе си чувствам някакво изтръпване, но не е неприятно. Почти същото, както когато човек си мисли за секс.

— Магията действа като секса. — Миа седна до нея. — Особено когато у теб е силата. Често ли мислиш за секс?

— От осем месеца насам дори не ми бе хрумвало. — Поуспокоена, Нел отметна назад косите си. — Не бях сигурна дали някога ще поискам отново да бъда с мъж. Но от Четвърти юли насам често си мисля за това, и то така, че настръхвам.

— Е, и аз съм изпитвала същото. Защо не направиш нещо по въпроса? Задоволи желанието си.

— Предположих, че след фойерверките миналата седмица Зак и аз ще се озовем в леглото. Но след като обиколихме наоколо и патрулната проверка свърши, той ме откара у дома. Целуна ме за лека нощ на вратата, при това така, че направо ми замая главата. После си тръгна.

— Предполагам, че не ти е дошло наум да го придърпаш вътре, да го събориш на пода и да му свалиш дрехите.

При тези думи Нел едва успя да сподави смеха си.

— Не ме бива за подобни неща.

— Само преди минута не мислеше, че си способна да предизвикаш появата на бриза. Ти притежаваш силата, малка сестричке. Закари Тод е от мъжете, готови да дадат възможност ти да избереш времето и мястото. Ако съществуваше мъж, с когото да изпитваме взаимно привличане, бих направила нещо с тази сила.

Нел отново усети в себе си предишното изтръпване.

— Не знам как да започна.

— Дай воля на въображението си, малка сестричке — дяволито отвърна Миа.

Зак не можа да измисли по-добър начин за прекарване на неделната сутрин от гмуркане без бански със своята любимка. Водата бе хладна, слънцето — топло, а малкото заливче — достатъчно уединено за подобно преживяване.

Решиха да излязат с лодката по-късно и обожанието в погледа ѝ го накара да си помисля, че би го последвала навсякъде, Зак я погали и тя радостно завъртя опашка, преди да заплуват заедно в хладната и спокойна вода.

„Щом един мъж има до себе си толкова предано същество от женски пол — помисли си Зак, — какво повече му е нужно?“

Люси изляз от вълнение, плисна вода в лицето му и се отправи към брега. Зак наблюдаваше как веселата му приятелка го изоставя заради жената, застанала на неравния бряг. Тя изскочи на брега, хвърли се върху нея така енергично, че едва не я събори, напръска я с морска вода и я обсипа с кучешки целувки.

Зак слушаше смеха на Нел, наблюдаваше как възторжено потърква с ръце мократа козина на Люси. „Може би за един мъж не е достатъчно да има само хубаво куче“, реши той.

— Хей, как се справяш?

— Добре. — „Има страхотни рамене“, помисли си Нел. — Как е водата?

— Почти отлична. Ела и виж сама.

— Благодаря, но не си нося бански костюм.

— Аз също. — На устните му засия усмивка. — Ето защо не последвах примера на Люси.

— О! — Нел погледна надолу, после веднага вдигна очи и погледът ѝ се зарея над главата му. — Ха!

„Напрегни въображението си!“, бе казала Миа. Но като че ли моментът не бе подходящ.

— Обещавам да не гледам. И без това вече си мокра.

— Все едно. Мисля, че ще остана тук.

Люси отново се гмурна и намери изподрасканата гумена топка. Измъкна се на брега и я сложи в краката на Нел.

— Искате да си играе — каза Зак. На него също му се играеше.

Нел внимателно взе топката и я хвърли. Преди още тя да докосне повърхността на водата, Люси подскочи и я пресрещна.

— Много добре хвърляш. След две седмици ще има състезание по софтбоул, ако проявяваш интерес.

Докато говореше, Зак постепенно се приближаваше към брега.

Нел хвана топката, която Люси отново бе донесла.

— Може би. Мислех си да изпробвам нова рецепта.

— Така ли?

— Доставка на храна се превърна в истинско бизнес начинание. Ако искам да го разширя, трябва да мога да предлагам по-голямо разнообразие.

— Аз твърдо вярвам в капитализма, така че ще направя всичко, каквото мога, за да помогна.

Тя погледна надолу и си помисли: „Има толкова хубаво лице!“ Засега се стараяше да се съсредоточи върху него, в не върху останалата част от тялото му.

— Много съм благодарна, шерифе. Досега импровизирах, но мисля, че е време да направя списък с ценоразпис и услуги. Ако направя това и оформя документите, ще подам молба за лиценз.

„Няма да представлява проблем“, решително си каза тя. Искрено вярваше в това.

— Ще бъдеш много заета.

— Обичам да бъда заета. Няма нищо по-лошо от това да се чудиш с какво да уплътняваш времето си. — Нел поклати глава. — Не ти ли звучи тъпо и отегчително?

Не, по-скоро гласът ѝ издаваше непоколебимост.

— Какво ще кажеш за малко освежаване?

— Одобрявам идеята. — Нел леко повдигна вежди, когато той нежно обви ръка около глезена ѝ. — И как точно се нарича това?

— Аз го наричам дългата ръка на закона.

— Добър човек си и не би ме издърпал във водата, след като съм дошла да те покана на вечеря.

— Не си права за мен. — Дръпна я силно за крака. — Но първо искам да ти дам шанс да се съблечеш.

— Много мило от твоя страна.

— Майка ми ме е възпитала правилно. Хайде, Нел, ела да си поиграем. — Хвърли поглед към Люси, която шляпаше наоколо с топката в уста. — Имаме си кой да ни надзирава да внимаваме.

„Защо не?“, помисли си Нел. Искаше да бъде с него. Нещо повече — искаше да го убеди, че е от типа жени, които навярно харесва: достатъчно уверени и освободени, за да направят нещо забавно и безразсъдно, като например да хвърлят дрехите си и да се гмурнат във водата. Усмихна се нехайно и докато сваляше обувките си, Зак запристъпва, изправен, във водата.

— Промених намерението си. Ще гледам — предупреди я той. — Казах ти, че няма да надничам, но излъгах.

— Значи понякога лъжеш?

— Не и ако мога да се въздържа. — Сведе поглед, когато Нел хвана подгъва на тениската си. — Е, трябва да ти кажа, че нямам намерение да държа ръцете си далеч от теб, щом се хвърлиш във водата. Искам те мокра и гола, Нел. Искрено те желая.

— Ако исках да държа ръцете си далеч от мен, нямаше да бъда тук. — Пое си дълбоко дъх и започна да сваля тениската.

— Шериф Тод! Шериф Тод!

— Няма Бог! — промърмори Зак, когато изпод набързо повдигнатата тениска се мерна прекрасната бяла плът на Нел. — Насам! — извика той. — Ти ли си, Рики? — Обърна се към Нел и каза: — Ще ми бъдат нужни само две-три минути да го удавя. Постой така.

— Тъй вярно, шериф Тод!

Рошаво момче на около десет години се катереше по наклонената скала, а луничавото му лице бе порозовяло от вълнение. Припряно кимна към Нел.

— Шерифе, мама каза, че веднага трябва да дойда и да ви кажа. В почивната станция „Абът“ има сбиване между наемателите. Чуват се виковете, трясъци, псувни и други такива неща.

— В „Дейл Абътс“ или в „Бъстърс“?

— В „Бъстърс“, шерифе. Срещу нашата къща. Мама казва, че, изглежда, някакъв мъж нанася жесток побой на жена.

— Идвам. Връщай се веднага у дома!

— Да, сър.

Нел остана неподвижна. Проследи замъглените очертания на загорялото мускуесто тяло на Зак, докато излизаше от водата.

— Съжалявам, Нел.

— Не, трябва да отидеш и да й помогнеш. — Почувства се замаяна, докато наблюдаваше как Зак нахлузва джинсите си. —

Побързай!

— Ще се върна веднага щом мога.

Не му бе приятно да я остави тук с ръце, плътно стиснати една в друга, но хукна нагоре по стълбите, за да вземе ризата си. След четири минути вече беше пред почивната станция „Абът“. Няколко души бяха заградили улицата, а от къщата се чуваха викове и трошене на стъкла. Щом стигна до стълбите, към него се приближи непознат мъж.

— Вие сте шерифът, нали? Аз съм Боб Делано, наел съм съседната къща. Опитах се да направя нещо, но вратите са заключени. Хрумна ми да разбия едната, но казаха, че вече сте на път.

— Аз ще се погрижа за това, мистър Делано. А вие бихте могли да накарате хората да се отдръпнат.

— Разбира се. Виждал съм онзи тип, шерифе. Доста едър негодник е. Сам ще се убедите.

— Благодаря за съдействието. А сега се върнете обратно. — Зак блъсна с юмрук по вратата. Въпреки че предпочиташе и Рипли да е тук, не можеше да рискува да чака, докато тя получи съобщението му. — Аз съм шериф Тод. Искам веднага да отворите вратата! — Нещо вътре се строполи и се чува ридания на жена. — Ако не я отворите след пет секунди, ще я разбия.

Мъжът дойде до вратата. Делано бе прав. Наистина имаше внушителен ръст. Изглеждаше махмурлия и беше бесен.

— Какво искате, по дяволите?

— Искам да се отдръпнете назад и да държите ръцете си така, че да мога да ги виждам.

— Нямате право да влизате. Аз съм наел тази къща и си плащам наема.

— Договорът ви за наем не ви дава право да рушите собствеността на хазяите.

— Няма да влезете вътре без заповед.

— Хващаме ли се на бас? — спокойно каза Зак. Протегна ръка и със светкавична бързина хвана мъжа за китката и я изви. — Ще ви обвиня в оказване на съпротива — продължи той със същия спокоен тон. — Ще прибавя и нападение на полицаи. Ще падне повече писане, но за това ми плащат.

— Още преди адвокатът ми да си свърши работата, ще притежавам целия ви скапан остров.

— Ще имаш възможност да му се обадиш от полицейския участък. — Зак му сложи белезници и с облекчение се огледа наоколо, щом чу, че Рипли се изкачва по стълбите.

— Съжалявам. Бях чак до „Броукън шел“. Какво става? Семейен скандал?

— Нещо такова. Това е моята помощничка — обясни Зак на задържания. — Повярвай ми, способна е да те направи на пихтия за нула време. Настани го отзад в патрулната кола, Рипли! Вземи някои данни и му прочети правата.

— Как се казвате, сър?

— Мамка ти!

— Добре, господин „Мамка ти“, вие сте арестуван за... — Хвърли поглед към Зак, който вече се придвижваше през счупените стъкла и порцеланови съдове към жената, която седеше на пода. Беше закрила лицето си с ръце и ридаеше. — Унищожаване на частна собственост, нарушаване на спокойствието на гражданите, нападение. Ти ли направи всичко това? А сега, освен ако не искаш да те подкарам с ритници пред всички тези добри хора, просто ще се придвижим до патрулната кола и малко ще се повозим. Имаш право да мълчиш — продължи Рипли и леко го побутна, за да тръгне.

— Госпожо — обърна се Зак към жената, която наближаваше четиридесетте. Би изглеждала привлекателна, ако не бяха разцепената ѝ устна и синините около кафявите и очи. — Трябва да дойдете с мен. Ще ви заведа на лекар.

— Нямам нужда от лекар. — Жената рязко се отдръпна. Зак забеляза плитки разрези по ръцете ѝ, вероятно от падащи стъкла. — Какво ще стане с Джо?

— Ще поговорим за това. Бихте ли ми казали името си?

— Даян. Даян Маккой.

— Нека ви помогна, мисис Маккой.

Даян Маккой седеше, прегърбена, на стола и държеше торбичка с лед под лявото си око. Все още отказваше медицинска помощ. След като ѝ предложи чаша кафе, Зак придърпа стола си иззад бюрото, като се надяваше това да я успокои.

— Мисис Маккой, искам да ви помогна.

— Добре съм. Ще заплатим за щетите. Агенцията да изготви списък и ще си платим.

— Ще се погрижим. Искам да ми кажете какво се случи.

— Просто се сбихме — това е всичко. И други хора го правят. Не трябва да затваряте Джо. Ако има някаква глоба, ще я платим.

— Мисис Маккой, вие стоите тук с кървяща устна, насинено око, прорезни рани и контузии по ръцете. Съпругът ви се е нахвърлил върху вас.

— Не беше точно така.

— А как беше?

— Сама си го изпросих.

Рипли се разфуча и Зак й хвърли предупредителен поглед.

— Разкърпави устната ви?

— Ядосах го. Той е под голямо напрежение. — Думите и прозвучаха объркано и неясно. — Имахме намерение да прекараме приятна почивка и не трябваше да се заяждам с него по този начин. — Навярно жената почувства неодобрението на Рипли, когато тя гневно извърна глава. — Джо работи усилено петдесет седмици годишно. Най-малкото, което мога да направя за него, е да го оставя да прекара почивката си, както желае.

— Струва ми се — намеси се Рипли, — че най-малкото, което той би могъл да направи, е да се въздържа да ви удря по лицето по време на почивката.

— Рипли, донеси чаша вода на мисис Маккой — изразът на лицето му красноречиво показва, че това е намек да замълчи. — Как започна скандалът, мисис Маккой?

— Постъпих лекомислено. Джо спа до късно, беше пиан. Когато един мъж е на почивка, има право ли седне пред телевизора с няколко бири. Беше направил голяма мръсотия: разхвърляни кутии от бира, наронен чипс по целия килим. Това ме подразни и още щом се събуди, го нахоках. Ако си бях мълчала, както се бяхме разбрали, нищо нямаше да се случи.

— И смятате, че фактът, че не сте замълчали, му дава право да използва юмруците си върху вас, мисис Маккой?

Тя настръхна:

— Всичко, което се случва между съпрузи, си е само тяхна работа и не засяга никого. Не биваше да чупим онези неща, но ще ги

заплатим. Аз сама ще почистя къщата.

— Мисис Маккой, в Нюарк има програма за съветване и осигуряване подслон на жени, жертви на домашно насилие. Мога да се обадя и да поискам информация.

Въпреки че очите ѝ бяха подпухнали, яростно засвяткаха:

— Нямам нужда от никаква информация. Не можете да задържите Джо, ако не повдигна обвинения, а аз няма да го направя.

— Тук грешите. Имам право да го задържа за нарушаване на спокойствието, а и собствениците могат да предявят обвинения.

— Това само би влошило положението. — От очите и потекоха сълзи. Пое чашата от Рипли и отпи глътка вода. — Не разбирате ли? Няма да помогнете на никого, а ще навредите. Джо е добър човек, но лесно се пали. Казах, че ще покрием щетите. Ще ви напиша чек. Не искаме неприятности. Аз го предизвиках. Ще трябва да задържите и мен заедно с него. Какъв смисъл има в това?

„Какъв смисъл има?“, помисли си Зак по-късно. Не бе успял да я разбере, а би било наивно да мисли, че е първият, който опитва. Не можеше да ѝ помогне, защото помощта му бе отхвърлена. Мисис Маккой бе попаднала в затворен кръг, който неизбежно щеше да свърши зле. Единственото, което можеше да направи, бе да изпрати този омагьосан кръг далеч от острова.

Беше нужен половин ден, за да се оправи бъркотията. Чекът за две хиляди долара удовлетвори рентниерската компания. Екипът за почистване пристигна на мястото веднага щом семейство Маккой опаковаха багажа си. Зак изчака безмълвно, докато Джо Маккой натовари куфарите в багажника на своя „Гранд Чероки“, последен модел. Двата влязоха от срещуположни стрини. Даян носеше големи слънчеви очила, за да прикрие синините. Не обърнаха внимание на Зак, който влезе в патрулната кола и ги последва до ферибота.

Остана на брега, докато джипът и хората в него изчезнаха от погледа му по пътя си към континента.

Не се бе надявал Нел да го чака и реши, че така е по-добре. Беше прекалено потиснат и ядосан, за да разговаря с нея. Вместо това, седна в кухнята с Люси и си наля бира за успокоение. Замисли се дали да не пийне още една — и в този миг се появи Рипли.

— Не мога да го възприема. Не разбирам такъв тип жени. Този мъж я налага здравата, а тя твърди, че вината била нейна, защото го предизвикала да обезобрази лицето ѝ. И вярва в това.

Тя също си взе бира и с рязко движение я отвори.

— Може би изпитва нужда да вярва.

— О, по дяволите, Зак — Все още разтреперана, тя се отпусна на стола срещу него. — Здрава е и има глава на раменете си. Какво печели от това, че се е залепила за човек, който я използва вместо боксова круша, когато, не е в настроение? Ако беше потвърдила обвиненията можехме да го задържим достатъчно дълго, за да ѝ дадем време да си събере багажа и да си замине. Все пак трябваше да го задържим.

— Нищо не би се променило. Тя нямаше да си замине.

— Да, прав си. Знам, че е така. Просто ме вбесява, това е. — Отпи глътка бира и го погледна. — Мислиш си за Нел. Смяташ ли, че и с нея е било същото?

— Не знам какво ѝ се е случило. Не говори за това.

— Попитал ли си я?

— Ако искаше да ми каже, щеше да го направи.

— Добре, но не ми се сопвай. — Рипли сложи краката си на съседния стол. — Питам те, защото добре познавам по-големия си брат. Ако изпитваш нещо към нея и то се задълбочи, няма да се примириш, докато не узнаеш каква е историята. Няма да издържиш, без да я узнаеш. Това ще те подлуди. Сега си мрачен, защото не можа да помогнеш — за свое удовлетворение — на жена, която никога преди не си виждал и никога няма да видиш. В кръвта ти е да се правиш на Добрия самарянин.

— Няма ли друг на острова, когото да отидеш да дразниш?

— Не, защото най-много обичам теб. А сега, вместо да пием още бира, защо не отидеш с Люси да поплавате с лодката? Все още е достатъчно светло и това ще проясня мислите ти и ще подобри настроението ти. Не е приятно човек да бъде около теб, когато си мрачен.

— Добро предложение.

— Е, тръгвай! Малко вероятно е да има втори инцидент за един ден, но за всеки случай ще направя една обиколка.

— Добре. — Зак се изправи и след моментно колебание се наведе и я целуна по върха на главата. — Аз също обичам най-много

теб.

— Нима не го знам? — Рипли изчака, докато той стигна до вратата. — Слушай, Зак, каквато и да е историята на Нел, има една съществена разлика между нея и Даян Маккой. Нел си е тръгнала.

ДЕСЕТА ГЛАВА

В понеделник инцидентът в частната почивна станция „Абът“ бе най-обсъжданата тема в селото. Всеки бе успял да си създаде собствено мнение за случая, особено онези, които не бяха присъствали.

— Бъстър разправя, че са изпотрошили всичко, до най-малката дреболийка. Ще поръчам от салатата с омари. Нел, скъпа — каза Доркас Бърмингъм и продължи да бърбри с приятелката си. Тя и Биди Девлин, трета братовчедка на Миа и собственичка на „Сърфсанд Трежърс“. Всеки понеделник имаха среща в кафенето на обяд в дванадесет е половина.

— Чух, че шериф Тод трябвало принудително да изведе мъжа от къщата — разясни Биди. — С насочен пистолет.

— О, Биди, няма такова нещо! Говорих с Гладис Мейси, която чула от Ан Потър, която изпратила да извикат Зак, че той е държал пистолета си в кобура. Може ли и малко мексикански сос с тази салатата, Нел?

— Семейните скандали са едни от най-опасните повиквания за всеки полицаи — информира я Биди. — Прочетох това някъде. — Боже мой, тази супа ухае прекрасно. Нел! По-рано не можех да повярвам, че някога ще хапна гаспачо, но ще пробвам и ще си взема една от шоколадовите ореховки.

— Ще ви донеса обяда — предложи Нел, — ако искате да седнете на маса.

— О, добре, ще почакаме. — Доркас ѝ махна с ръка да не се безпокои. — Между другото чух, че въпреки че този грубиян разкървал устната на горката жена и ѝ насинил окото, тя останала с него. Не повдигнала обвинение.

— Жалко за нея! Вероятно баща ѝ е биел майка ѝ, израснала е, гледайки тези неща, и е свикнала да ги приема като нещо естествено. Всичко се повтаря. Това сочи статистиката. Дъщерите на жертви на насилие също търпят да бъдат малтретирани. Обзалагам се, че ако тази

жена бе израснала в дом, обградена с любов, не би живяла с мъж, който се отнася така с нея.

— Дами, ще ви струва общо тринадесет долара и осемдесет и пет цента. — Нел усещате как кръвта пулсира в главата ѝ, а нервите ѝ бяха обтегнати до краен предел, докато двете жени, както всяка седмица, спореха чий ред е да плати сметката. Обикновено ѝ бе забавно да ги слуша, но този път искаше час по-скоро да си отидат. Не желаше да чува повече за Даян Маккой.

„Какво знаят те?“, помисли си Нел с огорчение. И двете бяха щастливи жени със спокоен живот. Какво знаеха те за страха и безпомощността? „Невинаги нещата се повтарят, невинаги стават по някакъв модел.“ Беше отраснала в прекрасен дом, с родители, които я обожаваха и бяха отдадени един на друг. Имаше спорове и гневни викове, но никога размахване на юмруци. Никой преди Евън Ремингтън не я бе удрял. Тя не попадеше в проклетата статистика.

Когато жените се отправиха към масата, сякаш тънки стоманени обръчи със заострени ръбове притиснаха слепоочията ѝ. Нел се обърна машинално към следващия клиент и забеляза, че Рипли я наблюдава.

— Изглеждаш притеснена, Нел.

— Имам главоболие. Какво да ти предложи днес?

— Защо не вземеш един аспирин, аз ще почакам.

— Не, добре съм. Имам хубава зелена салата с плодове. По скандинавска рецепта е. Отзивите за нея са добри.

— Става. Аз съм смела. Искам и чай с лед. Онези двете — добави тя и кимна към Биди и Доркас — бърборят като свраки. Всеки може да го заболи глава от приказките им. Предполагам, че се носят всевъзможни клюки за вчерашния инцидент.

— Така е. — Нел изпитваше желание да прекара поне час на спокойствие, някъде на тъмно. — Голяма новина е.

— Зак направи всичко възможно да помогне на онази жена, но тя не прие помощта му. Такъв бе изборът ѝ.

— Не всеки знае какво да прави с предложената му помощ и на кого да вярва.

— На Зак може да се има доверие. — Рипли сложи парите на барплота. — По природа е търпелив, но когато настъпи критичен момент, действа смело. Трябва да потърсиш лек за това главоболие, Нел — добави тя и отнесе обяда си до масата.

Нел имаше време само колкото да изпие два аспирина. Пег закъсня, втурна се вътре с куп извинения и искрящи очи, което навеждаше на мисълта, че причината за закъснението ѝ е свързана с мъж.

Нел имаше уговорена среща с Гладис Мейси, на която се надяваше най-сетне окончателно да уточнят менюто за партито по случай годишнината от сватбата ѝ. Трябваше по най-бързия начин да стигне до вкъщи и да вземе папките си.

Когато почука на вратата на Гладис, главоболието ѝ вече бе станало непоносимо.

— Нел, казах ти да не чукаш. Просто извикай и влез. Толкова съм развълнувана! Онзи ден гледах едно предаване по канал „Дом и градина“. Хрумнаха ми много идеи и искам да ги споделя с теб. Мисля да закачим по дърветата малки бели лампички, а покрай пътеката и във вътрешния двор — фенери, украсени със сърца. Какво мислиш?

— Мисис Мейси, бихте могли да направите каквото поискате. Аз отговарям само за доставката на храна.

— Хайде, скъпа, гледам на теб като на главен организатор на тържеството. Да седнем във всекидневната.

Стаята блестеше от чистота, сякаш тук прахът се считаше за нещо противоестественно. Мебелите бяха подбрани така, че да подходат на десена на дивана, материала на дограмата и тънките корнизи по ръбовете между тавана и стените. Имаше две еднакви лампи, два еднакви стола, две еднакви маси. Килимът подходеше на завесите, а те — на множеството възглавнички. Всички дървени части бяха от явор, включително поставката на телевизора с голям екран, по който непрекъснато вървеше програма за холивудски клюки.

— Имам слабост към това шоу. Толкова много известни личности! Обичам да гледам какви дрехи носят. Сядай, сядай — покани я Гладис. — Настаня се удобно. Ще отида да донеса по една студена кола, а после ще се заловим за работа.

Нел влизаше в къщата на Гладис за първи път и бе поразена. Мебелите във всяка стая бяха подредени като на изложение. Върху малката масичка имаше списания, поставени във вид на разтворено ветрило, и клонки от изкуствени бледоморави цветя и сини пеперуди — в същия тон като тапицерията, завесите и килима. Усещането за уют

в тази къща разкри на Нел повече за обитателите и, отколкото самото обзавеждане.

Тя седна и отвори папките си. Знаеше, че Гладис ще поднесе чая в бледозелени чаши върху сини подложки. Имаше нещо успокояващо в това да знае какво да очаква. Започна да чете записките си, но почувства, че стомахът ѝ се свива, щом чу жизнерадостния глас на говорителката:

— На снощния прием се бе събрало бляскаво общество. Евън Ремингтън, изявен брокер и извънреден пълномощник на холивудските звезди, изглеждаше сензационно — като един от клиентите си в „Хюго Бос“. Въпреки че Ремингтън отрича слуховете за романтична връзка между него и придружителката му за вечерта, възхитителната Натали Уинстън, която едва се побираше в обшитата с мъниста тясна рокля на Валентино, осведомени източници твърдят обратното. Ремингтън остана вдовец миналия септември, когато съпругата му Хелън очевидно загубила контрол над колата си на път за дома им в Монтерей. Мерцедесът ѝ изхвърчал от магистрала № 1 и се разбил в скалите. За съжаление тялото и не бе открито. „Холивуд Бийт“ се радва да види Евън Ремингтън отново сред елитното общество след трагичното събитие.

Нел се изправи, задъхана. Лицето на Евън като че ли запълваше целия екран, виждаха се всичките му красиви черти, всеки кичур от златистата му коса. Гласът му все още звучеше в ушите ѝ: „Нима мислиш, че не те виждам, Хелън? Въобразяваш си, че бих те пуснал да си отидеш?“

— Нямах намерение да се забавя толкова, но ми хрумна, че за разнообразие би могла да оцениш нечий друг сладкиш. Вчера направих тази торта. Карл изяде почти половината. Не знам къде я побра. Ако изям дори четвърт от това, което той... — Гладис спря с подноса в ръка и престана с веселото си бърбене, щом видя израза на лицето на Нел. — Скъпа, толкова си бледа. Какво има?

— Съжалявам, но не се чувствам добре. — Паниката бе така мъчителна, сякаш някой бе забил леден шиш в корема ѝ. — Имам главоболие. Мисля, че в момента не съм в състояние да работя.

— Горкичката! Не се притеснявай, ще те откарам у дома ти и ще ти помогна да си легнеш.

— Не, предпочитам да повървя. Да подишам чист въздух. Толкова съжалявам, мисис Мейси! — Нел припряно събра папките си и едва не зарида, когато те се изплъзнаха от треперещите ѝ пръсти. — Ще се обадя отново да се уговорим.

— Не искам да се притесняваш за това. Нел, скъпа, ти трепериш.

— Просто трябва да се прибера у дома. — С ужас погледна за последен път към телевизора и побягна навън.

Направи усилие да не тича, защото хората щяха да я забележат и да се учудят. Щяха да задават въпроси. Беше важно да се стегне, да се смеси с тълпата, да не прави нищо, което да привлича внимание. Но въпреки опитите да си наложи да диша бавно и спокойно, с мъка си поемаше дъх и почти се задушаваше.

„Нима вярваш, че ще те пусна да си отидеш?“

По кожата ѝ се стичаше студена лепкава пот и тя почувства страх. Очите ѝ се замъглиха, когато хвърли уплашен поглед назад. Щом мина през вратата, усети гадене и болка.

Препъвайки се, стигна до банята. Чувстваше се ужасно зле. Щом изпита облекчение, легна на пода и изчака да мине треперенето.

Когато бе в състояние отново да се изправи, съблече дрехите си, остави ги на купчина и влезе под душа. Пусна гореща вода — колкото можеше да търпи, и си представи как струята прониква през кожата ѝ и стопля замръзналите ѝ кости.

Избърса се с хавлиена кърпа, добра се до леглото, зави се презглава и потъна в забрава.

Диего пъргаво се покатери на леглото и се изтегна до нея. Дълго лежа неподвижно, сякаш я пазеше.

Нел не бе сигурна колко време е спала, но се събуди като след дълго боледуване. Чувстваше тялото си натежало и трудно подвижно, а стомахът ѝ бе празен. Изкуши се да остане в леглото и отново да заспи, но това не бе решение на проблема. Както винаги, не бездействието, а единствено работата щеше да ѝ помогне.

Седна на ръба на леглото — като старица, опитваше се да запази равновесие, преди да се изправи. Образът на Евън можеше отново да изплува в съзнанието ѝ, ако му позволеше. Затвори очи и той се появи. Това също бе вид проверка. Можеше да го погледне, да си припомни

какво е било и какво се е променило. За да се справи, тя си спомни какво се бе случило. Взе котето в скута си за утеха и го залюля.

Отново бе избягала. Вече почти година всяка поява на Евън на телевизионния екран я изпълваше с ужас, разкъсваше бронята, която с голямо усилие си бе изградила, караше я да трепери и да изпада в паника. Защото позволяваше това. Беше допуснала той да има такова влияние над нея. Никой, освен нея не можеше да промени положението. „Намерих кураж да избягам“, каза си Нел. Сега трябваше да събере смелост да отстоява свободата си. Докато не престанеше да мисли за него и да произнася името му със страх, нямаше да бъде свободна.

Задържа образа му в съзнанието си, представи си, че го разбива като чук, който троши стъкло.

— Евън Ремингтън — прошепна тя, — вече не можеш да ме докоснеш. Не можеш да ме нараниш. За теб всичко е свършило, а за мен едва сега започва.

Усилието я изтощи, но тя сложи Диего на пода, стъпи на крака и облече тениската и късите си панталони. Трябваше да се захване отново за работа, да състави менюто и да направи изчисленията. Крайно време бе да помисли как да превърне малката спалня в офис.

Щом Гладис Мейси искаше цялостна организация на партито, щеше да я има.

Беше изпуснала папките, когато се бе втурнала в къщата, и сега събра всички разпилени листи, списания, изрезки от вестници и ги отнесе в кухнята. Беше леко изненадана, че все още грее слънце. Имаше чувството, че е спала часове.

Часовникът на фурната показваше едва шест. Имаше достатъчно време да пресметне отново каква сума да поиска за предложената ѝ от Мейси работа, да състави подробно меню и списък на различните услуги, които щеше да предлага фирмата за доставки на храна „Трите сестри“.

Щеше да приеме предложението на Миа да използва компютъра в книжарницата и да оформи на него дизайна на брошурите и визитките. Трябваше да пресметне бюджета и да въведе документация.

Никой нямаше да погледне на нея сериозно, ако тя не започнеше да гледа така на себе си.

Но когато остави папките и се огледа наоколо, почувства, че няма сили дори да свари кафе.

Почукване на външната врата я накара да се обърне. Първата и мисъл, когато видя Зак през прозорчето, бе, че моментът не е подходящ. Не бе имала време да се опомни и да се погрижи за външния си вид.

Но той вече отваряше вратата и я гледаше изпитателно.

— Добре ли си, Нел?

— Да.

— Не изглеждаш добре.

Можеше да си представи как изглежда.

— Преди малко имах главоболие и подремнах. — Смутено прокара ръка през косите си. — Сега съм добре.

Но Зак бе на друго мнение. Беше бледа, с хлътнали очи и съвсем не изглеждаше добре. Не можеше да си тръгне и да я остави сама, както не би могъл да изостави изгубено кученце на пътя.

Диего използва удобния случай да скочи от ъгъла и да се нахвърли върху обувките му. Зак повдигна котето, разроши козината му и се приближи към Нел:

— Взе ли нещо за главоболието?

— Да.

— Яла ли си?

— Не. Нямам нужда от бавачка, Зак. Беше само главоболие.

Едно обикновено главоболие не би накарало човек да побегне, все едно дяволът е по петите му. Точно така му бе описала държането ѝ Гладис.

— Изглежда, имала си тежко преживяване, скъпа. Ще ти приготвя традиционното за семейство Тод възстановително средство.

— Много съм ти благодарна, но имам намерение малко да поработя.

— Започвай. — Зак ѝ подаде котето, мина покрай нея и се приближи към хладилника. — Не ме бива много в кухнята, но успявам да се справя. Точно както правеше майка ми, когато някой от нас не се чувстваше добре. Имаш ли сладко?

„Точно пред очите му е — сърдито си помисли тя. — Защо мъжете сякаш ослепяват в мига, когато отворят вратата на хладилника?“

— На втората полица.

— Не мога... о, да. Винаги използвахме сладко от грозде, но и от ягоди ще свърши работа. Заемай се със задълженията си. Не ми обръщай внимание.

Нел настани Диего до паничката му с храна.

— Какво ще приготвиш?

— Бъркани яйца и сандвичи със сладко.

— Сандвичи със сладко? — Нел бе прекалено уморена, за да спори и седна. — Мисис Мейси ти се е обадила, нали?

— Не. Срегнах я случайно и спомена, че си била разстроена от нещо.

— Не бях разстроена. Имах главоболие. Тиганът е в долния шкаф вляво.

— Ще намеря каквото ми трябва.

— За всички жители на острова ли правиш бъркани яйца и желирани сандвичи, когато имат главоболие?

— Зависи. Правя го за теб, защото ме привличаш, Нел. Още от първия път, когато те срещнах. Когато влязох и видях, че изглеждаш смазана, това ме разтревожи.

Нел не отвърна. Той счупи яйцата, наля мляко и сипа прекалено много сол. Вярваше, че е добър човек, мил и скромен, и нямаше право да му дава напразни надежди.

— Зак, не мога да ти дам това, което търсиш. Знам, че държането ми вчера те е оставило с друго впечатление... но онова не биваше да се случва.

— Откъде знаеш какво търся и какво искам? — Зак разбърка яйцата в купата. — Каквото и да е, проблемът е мой.

— Не би било честно от моя страна да те карам да мислиш, че може да има нещо между нас.

— Аз съм голямо момче. — Сложи в тигана толкова масло, че я накара да потръпне. — Не държа всичко да бъде напълно честно. Всъщност между нас вече съществува нещо. Това, че се преструваш, не променя нещата. — Обърна се, когато маслото се разтопи. — Фактът, че не сме спали заедно, също не променя нищо. Щяхме да го направим вчера, ако не бяха ме повикали.

— Щеше да бъде грешка.

— Ако животът не бе пълен с грешки, би бил прекалено скучен. Ако исках само да се потъркаляме в чаршафите, лесно бих го постигнал.

— Може би си прав..., това е и моята гледна точка.

— За кое по-точно? За грешките или за секса? — попита той и започна обилно да намазва сладко върху филия хляб.

Нел реши, че дори да имаше отговор, това нямаше значение. Да, той бе мил и скромен, но в същото време и упорит като магаре.

— Ще направя кафе.

— С това не върви кафе, а по-скоро чай. Аз ще го сваря.

Зак напълни чайника и го сложи на котлона. Припряно изсипа яйцата в загрятия тиган и те започнаха да цвърчат.

— Този път ти изглеждаш сърдит.

— Само малко, но един поглед към теб е достатъчен истински да се ядосам. Странно е, че дори и да съм ужасно сърдит на някоя жена, мога да се въздържа да не я ударя. Имам удивителната способност да се владея.

Нел въздъхна с облекчение и скръсти ръце върху масата.

— Наясно съм, че не всеки мъж излива гнева си чрез физическо насилие над жена. Проумяла съм това благодарение на удивителната си интелигентност.

— Радвам се, че е така. — Зак затършува наоколо, докато открие пакетчета чай със смес от билки, които му се струваха по-подходящи за луксозни порцеланови чаши, отколкото за керамичните, които имаше Нел. После изсипа яйцата в чинии, намери вилици и откъсна от хартиените кърпи за ръце вместо салфетки.

„А каза, че не го бива много в кухнята“, помисли си Нел, когато той сложи чинията пред нея и се върна да потопи пакетчетата чай в чашите. Дори тук изглеждаше неотразим. Забеляза, че не прави излишни движения и се запита дали това се дължи на сръчност или на практичност.

Той седна срещу нея, позволи на Диего да се покатери на крака му и да запристъпва по бедрото му.

— Яж.

Нел набоде парче на вилицата си и опита.

— По-хубави са, отколкото очаквах да бъдат, като се има предвид, че сложи по половин килограм сол на яйце.

— Обичам солено.

— Недей да храниш котето на масата. — Нел въздъхна и продължи да яде. Беше толкова приятно да седи, да хапва пресолени яйца и филийки, слепени с ягодово сладко. — Не съм пълна трагедия, както преди време — каза. — Но понякога имам такива моменти. Докато не преодолея това, не съм готова да усложнявам нито моя, нито нечий друг живот.

— Разумно решение.

— Ще се съсредоточа върху работата си.

— Човек трябва да има приоритети.

— Има неща, които искам да направя и да науча. За самата себе си.

— Аха. — Зак изяде до троха порцията яйца и се облегна назад с чашата чай в ръка. — Рипли каза, че търсиш компютър. Агенцията за квартири се кани да подмени няколко от своите с по-съвременни. Би могла да сключиш изгодна сделка. Отбий се и попитай за Мардж. Тя е управителката.

— Благодаря, още утре ще проверя. Защо вече не си сърдит?

— Кой казва, че не съм?

— Мога да позная, когато някой е ядосан.

Зак я погледна изпитателно. Беше възвърнала цвета на лицето си, но изглеждаше изтощена.

— Не се и съмнявам. Няма определена причина да бъда мрачен. — Отнесе чинията си до мивката и я изплакна. — Сестра ми смята, че подобни настроения са типични за мен.

— Аз бях шампион по сърдене. — Доволна, че отново и двамата се успокоиха, Нел вдигна чинията си. — Не е зле да опитам и аз да сготвя нещо подобно. Беше прав за рецептата на семейство Тод. Постигна целта си.

— Няма начин да не подейства. Само че с гроздово сладко е по-хубаво.

— Ще си набавя малко — за всеки случай.

— Добре. След минута ще те оставя отново да се заемеш с работата си.

Зак я претегли към себе си, повдигна я на пръсти и долепи устните си до нейните в завладяваща целувка. Нел усети как кръвта и

се качва в главата, а после отново се оттегля. Почувства се замаяна, безпомощна и изпълнена с копнеж.

Издаде сподавен стон, отново стъпи здраво на краката си и се подпря на плота, за да не загуби равновесие.

— И за това няма определен повод — каза Зак, — но е истинско. Ще трябва да го включиш в списъка си с приоритети. Недей да работиш до късно.

Излезе и остави вратата сама да се затвори след него.

Тази нощ Нел сънува кръг. Тънка сребриста ивица върху земята. В него стояха три жени, облечени с широки бели дрехи. Гласовете им звучаха като музика, въпреки че думите ѝ се сториха странни. Докато пееха, от кръга се издигаха лъчи сребриста светлина на фона на черната завеса на нощта.

Видя чаша, нож с инкрустирана дръжка и зелени клончета от билки. Трите жени отпиваха от чашата една по една. Тя усети върху езика си вкус на сладко, леко вино. Чернокосата издълба в почвата символи с острието на ножа. Нел долови ухание на свежа пръст. Докато се въртяха в кръг, в средата лумна златист пламък. Топлината му сгря кожата ѝ. После трите се издигнаха над огъня, над хладните сребристи лъчи светлина, сякаш танцуваха във въздуха.

Почувства свободата и радостта като приятен полъх, докосващ бузите ѝ.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Затворена в офиса на Миа, Нел се потеше над фактите, цифрите, реалността и възможностите.

Съсредоточи се върху възможностите, които включваха компютър, купен на старо — с всички качества, които ѝ бяха необходими, подходящо оборудване за осъществяване на продажбите, представителни визитни картички, уютен и все пак функционален домашен офис и кухненски робот.

Нел се нуждаеше от всички тези неща и още няколко, за да създаде стабилен и доходоносен бизнес. Изчисленията ѝ доказаха, че може да осъществи всичко това, ако приблизително дванадесет месеца не се храни, не пие и не си купува дрехи.

Беше принудена да избере дали да живее в лишения около година, или да се справя без професионалното оборудване, което би ѝ помогнало да изгради бизнеса си.

„Свикнала съм с живота в лишения“, помисли си. Месеци наред бе живяла така, преди да дойде на острова. Ако не бе проявила слабост и не бе прахосала пари за камбанки, сандали и обици, нямаше да си спомни колко е приятно да харчиш пари. Сега това трябваше да спре.

Според нейните изчисления би могла да събере парите за компютъра за три седмици, при условие че Мардж от „Айлънд Риълти“ проявеше достатъчно търпение и се съгласеше да получи парите на няколко вноски. Разбира се, щеше да има нужда от още няколкостотин долара за принтер, телефонна линия, регистрация на фирма и офис принадлежности. Щом веднъж започнеше търговия, би могла да оформя документи и менюта направо на компютъра.

Нел въздъхна, облегна се назад и прокара пръсти през косите си. Беше пропуснала униформата. Не можеше да се появи като организатор на празненството в дома на Мейси по джинси и тениска или със секси блуза с гол гръб. Имаше нужда от хубави черни панталони, бяла риза с къдрички и елегантни черни обувки.

Когато влезе Миа, тя вдигна поглед.

— Здравей. Ще се махна от твоето място.

— Няма нужда — махна с ръка Миа. — Трябва само да проверя нещо в каталога за септември. — Издърпа го от полицата, започна да го прелиства и погледна над страниците към Нел. — Финансови притеснения ли имаш?

— Защо питаш?

— Долавям вибрации.

— Не са притеснения, а по-скоро препятствия. Колкото и да ми е неприятно, трябва да призная, че прибързвам.

— Защо? Не защото ти е неприятно да го признаеш, а защото мислиш, че прибързваш? — попита Миа и седна, протягайки се като котка пред камината.

— Имам само няколко странични ангажимента, поръчки за пакетиран обяд и едно важно парти, а вече се захванах да оформям фирмена емблема и визитки и умувам от къде да намеря пари за компютър, въпреки че не би било толкова трудно да записвам всичко в бележник. Не бива да витая в облаци.

— Няма нищо по-досадно от това да си слагаш задръжки — каза Миа. — Когато започнах да разработвам заведението, повечето хора мислеха, че няма да успея. Малка общност, сезонни приходи. Книжарниците и луксозните кафенета били за големите градове и шикозните предградия. Но не се оказаха прави. Знаех какво искам и какво мога да постигна. Ти — също.

— След шест месеца или година — съгласи се Нел. — Все пак не бива да бързам.

— Защо да чакаш? Имаш нужда от капитал, но би било голям риск да отидеш в банката и да поискаш заем за бизнеса си. Задават прекалено много досадни въпроси за предишни кредити, какъв трудов стаж имаш и други подробности. — Наведе глава, когато чу въздишката на Нел. Обичаше да попада право в целта още с първата стрела. — Въпреки че си проявила невероятна съобразителност, възможно е да си оставили нещо неуредено — продължи Миа — а си прекалено умна, за да заложиш всичките си шансове на карта.

— Мислих за това — призна Нел. — Ако си проправя път по този начин, никога няма да бъда спокойна. Нел Чанинг досега не е вземала заеми, а ще бъде необходимо време, за да се сдобия с кредитна история.

— Което е едно от препятствията да си набавиш капитал. Има и магии, разбира се, но аз не обичам да правя магии за финансови печалби. Струва ми се... лекомислено.

— Не и когато целта ми е да увеличи бюджета си, за да закупя основно офис оборудване.

Миа сви устни и долепи върховете на пръстите си.

— Имам една позната, която беше във финансово затруднение. Направи заклинание, за да реши паричните си проблеми, и следващата седмица спечели петдесет хиляди от лотарията.

— Наистина ли?

— Наистина. Успя да погаси дълговете си и да си подари едноседмична почивка в курорта Дорал Спа в Маями. Приказно място. Когато се върна, колата ѝ се повреди, покривът ѝ протече, избата ѝ се наводни и получи съобщение за финансова ревизия. В крайна сметка отърва се от едни проблеми, а си навлече други. Поне ѝ останаха спомените от почивката в Маями, които никой не може да ѝ отнеме.

Нел долови насмешката в думите на Миа и леко се усмихна.

— Разбирам какво искаш да кажеш. Магията не бива да се използва лекомислено.

— Бързо усвояваш, малка сестричке. И така — хайде да говорим делово! — Миа свали красивите си обувки с висок ток и кръстоса крака.

— Мия, много ти благодаря за това, но...

— Искаш да постигнеш всичко сама. Говориш празни приказки. — Леко докосна китката на Нел и отхвърли възраженията ѝ. — Моля те, нека се държим като зрели хора.

— Дразниш ли ме или се опитваш да ме принудиш ли приема заем?

— Целта ми не е да те дразня или принуждавам да правиш каквото и да било, макар и да се говори, че ме бива и за двете. — Миа лениво се надигна и извади по една бутилка вода от малкия си хладилник. — Бихме могли да обсъдим заем за началните ти разходи. Да кажем — десет хиляди, за период от шест месеца при 12 процента лихва.

— Нямам нужда от десет хиляди — каза Нел и с раздражение отвъртя капачката на бутилката. — А и 12 проценти са абсурдна лихва.

— Банката би поискала по-малка, но аз не съм банка и няма да задавам неудобни въпроси. — Миа долепи хубавите си червени устни до гърлото на бутилката. — Като бизнес дама предпочитам да инвестирам, защото обичам печалбата. Ти притежаваш умения, разбираш от продажби, което вече е доказано от големия интерес, който проявяват жителите на острова. С достатъчно оборотен капитал би могла да създадеш преуспяваш бизнес, който да се разрасне не като конкуренция на моя, а в сътрудничество с мен. Имам някои идеи за това, но бихме могли да ги обсъдим по-късно. Ще направя инвестиция от десет хиляди и ще ти стана партньор в сянка срещу приемлива компенсация, да речем — 8 процента от brutната печалба.

— Нямам нужда от десет. — „Не помня колко време е минало — помисли си Нел, докато барабанеше с пръсти по бюрото, — откакто за последен път водих преговор за хонорари и договори!“ Предприемаческият ѝ усет се пробуди отново удивително бързо. — Десет хиляди биха били добре дошли и биха ми спестили труда с пот на челото и неприятностите.

— Но ако избегнеш това, щеше да изчезне и удоволствието от успеха — Пет хиляди са достатъчни — реши Нел — срещу 6 процента от чистата печалба.

— Добре тогава — пет, но срещу 7 процента от чистата печалба.

— Прието.

— Отлично. Ще се обадя на адвоката си да изготви договора.

— А аз ще открия сметка в банката.

— Няма ли да бъде по-безопасно, ако аз се погрижа за това и подам молбата за разрешително?

— Аз ще го направя. Понякога трябва сама да отстоявам своето.

— Малка сестричке, направила си го за първи път преди месеци. Залагам на теб, Нел — каза Миа и отвори вратата. — Ще успеем.

Нел работеше като фурия. Подготовка, планиране, изпълнение. В кухнята си експериментираше, отхвърляше някои неща, а други се оказваха сполучливи. Купеният на старо компютър в малкия ѝ офис работеше до късно вечерта, когато съставяте на него менюта, брошури, оформяше визитки, издаваше фактури и канцеларски материали, всички с печата на фирма „Трите сестри“ и емблема, представляваща три жени, застанали в кръг, хванати за ръце.

На всеки документ бе изписано името на Нел Чанинг като собственик и бе отбелязан телефонният ѝ номер.

Щом завърши оформлението на първия комплект документи, тя го взе, купи бутилка от най-доброто шампанско, което можеше да си позволи, и отиде до дома на Миа, да ги остави на прага ѝ.

Вече бяха съдружници.

В деня на партито на Мейси Нел беше в кухнята ѝ и се ориентираше в обстановката. Беше пристигнала преди четири часа и оттогава работеше неуморно, а оставаше още половин час, преди гостите да започнат да пристигат.

За пръв път, откакто Нел се бе заела с организацията на партито, най-сетне остана за малко на спокойствие. Ако Гладис издържеше цяла вечер, без да припадне от вълнение и притеснение, щеше да бъде истинско чудо.

Всеки сантиметър от кухнята бе подреден според указанията на Нел. Точно след десет минути можеше да започне да поднася ордьоврите. Тъй като списъкът на гостите надвишаваше сто души, бе използвала цялото си умение да убеди Гладис да се откаже от официално подредена маса с места за сядане — за сметка на забавните, интересни поставки за храна на стратегически места в цялата къща и във вътрешния двор.

Нел се бе погрижила за украсата от цветя и лично бе помагала на Карл да се справи с фееричното осветление и фенерите. Имаше свещи във взети под наем сребърни свещници и хартиени салфетки, на които по предложение на Нел бе щамповано сърце с инициалите на щастливите съпрузи. Нямах да забрави как очите на Гладис се бяха навлажнили, когато ги бе видяла.

Доволна, че кухнята е готова за началото на „битката“, Нел излезе да провери мястото на полесражението и бойните части. Беше наела Пег за сервирането и Бетси от „Меджик Ин“ — да обслужва бара. Самата тя щеше да помага и на двете места, когато не бе заета в кухнята.

— Изглежда чудесно! — каза Нел и се отправи към вратата на задния двор. По всяка вероятност нощта щеше да бъде ясна. Двете с Гладис се бяха опасявали да не завали. Придърпа надолу черната жилетка, която бе добавила към униформата си. — Още веднъж да ти напомня, Пег. Ти ще правиш пълна обиколка на всеки петнадесет

минути. Когато подносът ти остане празен или почти празен, връщаш се в кухнята. Ако мен ме няма, за да го напълня отново, ще ти покажа как.

— Правила съм го хиляди пъти.

— Знам. — Нел я потупа окуражително по ръката. — Бетси, надявам се да се справя с изхвърлянето на отпадъците. Ако съм отзад и се нуждаеш от нещо, само ми дай знак.

— Последна проверка. Всичко изглежда чудесно.

— Дотук добре. — Нел бе твърдо решена да бъде още по-добре. — Карл — младши отговаря за музиката, така че няма да се притеснявам за това. Шоуто може да започва. Пег, зеленчуковите хапки — на първата поставка.

За Нел това бе повече от обикновено парти. Днес поставяше ново начало. Когато запали и последната свещ, се замисли за майка си и за първата поръчка за доставка на храна, която бяха изпълнили заедно.

— Ще го направя отново, мамо — промълви тихо. — И този път ще бъде блестящо. — Докосна пламъка на свещта и с мисълта за майка си положи тази клетва. Огледа се наоколо и засия, когато Гладис Мейси излезе от спалнята. — Колко си красива!

— Нервна съм като младоженка. — Среса косата си, за да я направи по-бухнала. — Ходих чак до Бостън за този костюм. Нали не е много натруфен?

Тоалетът беше бледозелен, обшит с блестящи мъниста по реверите и маншетите.

— Прекрасен е, и ти също. Няма причина да бъдеш нервна. Трябва само да се забавляваш.

— Сигурна ли си, че ще има достатъчно скариди?

— Сигурна съм.

— Дали хората ще харесат пилето с фъстъчен сос?

— Ще го харесат.

— Ами...

— Гладис, престани да досаждаш на момичето с приказките си! — Карл се показва, намръщено подръпвайки възела на вратовръзката си. — Остави я да си върши работата.

— Мистър Мейси, много сте елегантен.

Нел не можа да се въздържи, протегна ръка и сама оправи вратовръзката му.

— Накараха ме да си купя нов костюм.

— Изглеждате много представителен — увери го Нел.

— Откакто се е върнал от работа, непрекъснато мърмори за това.

Нел бе свикнала с дребните им препирни и само се усмихва.

— Лично аз харесвам мъже, които не се чувстват удобно с костюм и вратовръзка. По-секси са.

Чувайки думите на Нел, лицето на Карл порумения.

— Не можеше ли просто да си направим барбекю и да вземем няколко бъчонки с вино?

Преди Гладис да успее да го скастри, Нел повдигна подноса с ордьоврите.

— Мисля, че ще прекарате чудесно, ако започнете веднага.

Доброто възпитание принуди Карл да си вземе една от апетитните хапки със съомга. В момента, когато я допря до езика си, присви устни.

— Има чудесен вкус — отбеляза той. — Предполагам, че отлично ще върви с бира.

— Идете във всекидневната и Бетси ще ви обслужи. Струва ми се, че първите гости пристигат.

— О, боже! — Гладис отново оправи косата си и бързо огледа навсякъде. — Канех се да проверя дали всичко е, както трябва, преди...

— Всичко е свършено. Поздрави гостите, другото остави на мен.

След по-малко от петнадесет минути първоначалната скованост изчезна и партито започна с пълна пара. Музиката зазвуча с все сила, завързаха се разговори и докато обикаляше с пилешките кебапчета, Нел се увери, че е била права. Гостите ги харесаха.

Беше забавно да наблюдава познатите жители на острова в най-хубавите им официални дрехи, докато разговарят на отделни групички или се разхождат из двора. Надаваше ухо да чуе коментарите за храната и атмосферата и трепваше при всяка положителна оценка. Но най-доволна бе, че клиентката ѝ сияе от радост.

За около час къщата се изпълни с гости и Нел нямаше време да си поеме дъх.

— Помитат всичко от подносите като прегладнели орди — каза ѝ Пег, буквално връхлитайки в кухнята. — Човек би помислил, че са

постили цяла седмица преди тази вечер.

— Ще стане по-спокойно, когато започнат танците. С бързи движения Нел напълни подноса.

— На коя поставка... Дявол да го вземе, не мога да запомня номерата. Кюфтетата са свършили наполовина. Каза ми да те предупредя.

— Ще се погрижа за това. Има ли нещо, което да не се харесва?

— Не, доколкото виждам. — Пег вдигна подноса. — Както върви, бих казала, че тази тълпа ще изяде и хартиените салфетки, ако им сложим сос.

Развеселена, Нел извади миниатюрните яйчени рулца, които затопляше във фурната. Когато ги подреди върху подноса, Рипли влезе в кухнята.

— Страхотно парти!

— Чудесно е, нали?

— Да, върхът.

— И твоят тоалет е върхът — отбеляза Нел.

Рипли сведе поглед към класическата си черна роля. Беше къса, плътно прилепнала и имаше предимството, че можеше да се носи и на парти, а с подходящо сако — и на делова среща.

— Имам същата и в бяло. Харесва ми, че са прилепнали, но не твърде разголени. — Тя се огледа наоколо, забеляза идеалния ред, чу бръмченето на машината за миене на съдове и усети аромата на подправки. — Как успяваш да организираш всичко тук?

— Просто съм надарена.

— Безспорно е. — Рипли си взе едно от яйчените рулца. — Храната е приказна — каза с пълна уста. — Не съм ти казвала, но това, което ми приготви за пикника, беше наистина превъзходно.

— О, там ли? Как се развиха събитията?

— Просто чудесно, благодаря — отвърна Рипли. Самодоволната и усмивка изчезна и тя се намръщи, когато влезе Миа.

— Искях да поднеса комплиментите си. — Миа забеляза яйчените рулца. — О, нещо ново! — Взе си едно и го опита. — Прекрасно е. Здравей, Рипли! Едва те познах в женски дрехи. Как реши дали да се облечеш в черно или в бяло тази вечер?

— Непоправима си.

— Не започвайте! Нямам време да бъда арбитър.

— Не се тревожи. — Рипли си взе още едно рулце. — Няма да хабя силите си за препирни. Току-що пристигна племенникът на Гладис от Кеймбридж, който изглежда чудесно. Имам намерение да се завъртя около него.

— Хубаво е, че някои неща никога не се променят.

— Не пипайте нищо! — нареди им Нел, после бързо излезе с подноса.

— Е... — Понеже предпочиташе да бъде далеч от много хора, събрани на едно място, но все пак искаше да хапне нещо, Рипли повдигна капака на покрит поднос. — Нел изглежда чудесно.

— Защо да не е така?

— Не се прави на глупачка, Миа. Не ти отива това невинно изражение. — Рипли си взе няколко поръсени с пудра захар сладки с формата на сърце. — Нямам нужда от вълшебно огледало, за да разбера, че е имала тежък живот. Жена като нея не би се появила на острова без нищо на свое име, само с една раница и „Буик“, купен на старо, освен ако не бяга от нещо. Зак смята, че някой мъж се е отнасял грубо с нея. — Миа не отговори и Рипли се облегна назад на плота, довършвайки заядливо: — Виж, аз я харесвам, а и брат ми е хлътнал по нея. Нямам намерение да я тормозя, а по-скоро да ѝ помогна, ако има нужда от това.

— С или без значката си?

— И по двата начина. Струва ми се, че влага капитал тук и не работи само за теб, а започва разносна търговия с храни. Решила е да се установи на Трий Систърс, а това означава, че вече е един от гражданите, за които нося отговорност.

— Подай ми от онези. — Миа протегна ръка и изчака, докато Рипли ѝ подаде сладка. — Какво искаш от мен, Рипли?

— Ако Зак е прав, значи онзи мъж я преследва и ще я открие.

— Каквото и да ми е доверила Нел, трябва да бъде запазено в тайна.

Рипли бе принудена да признае, че за Миа лоялността е нещо повече от религия.

— Не искам от теб да предаваш доверието ѝ.

Миа отхапа от сладката:

— Просто не смееш да го кажеш, нали?

— О, стига си се заяждала! — Рипли гневно постави обратно капака върху подноса. — Докато работеше в идеално подредената кухня, Нел изглеждаше опиянена от щастие. Кажи ми какво си подразбрала. Искам да ѝ помогна.

— Да, знам. — Миа дояде сладката и изтърси трохите от пръстите си. — Става въпрос за мъж. Той я преследва и е причина за съмненията, страховете и тревогите ѝ. Ако дойде тук и я открие, тя ще има нужда и от двете ни. Ще трябва да ѝ вдъхнем кураж да осъзнае собствената си сила и да я използва.

— Как се казва този мъж?

— Не мога да ти кажа. Не ми беше разкрито.

— Но ти го знаеш.

— Няма да издам това, което е споделила с мен. Не мога да си позволя да загубя доверието ѝ. — Тревогата в очите на Миа накара Рипли да потръпне. — Дори и да го направя, името му е без значение. Сама е избрала този път, Рипли. Ние можем само да я напътстваме, да я подкрепяме и поучаваме. Но в края на краищата изборът си е неин. Ти знаеш легендата не по-зле от мен.

— Не искам да навлизаме в това. — Рипли с рязко движение показва, че отхвърля темата. — Говоря за сигурността на жена, която мога да нарека своя приятелка.

— Аз — също. Става въпрос за нейната съдба. Ако наистина искаш да ѝ помогнеш, би трябвало да започнеш да носиш отговорност за самата себе си. — След тези думи Миа излезе от кухнята.

— Отговорност, дрън-дрън!

Рипли бе толкова ядосана, че желанието ѝ да си вземе още една сладка се изпари. Знаеше какви са отговорностите ѝ. Беше длъжна да се грижи за сигурността на гражданите и посетителите на острова. Да поддържа реда и да следи за спазването на законите. Извън това отговорностите ѝ си бяха лично нейна работа. Струваше ѝ се налудничаво да се занимава с магии и да вярва в някаква легенда, която и сега бе толкова безсмислена, колкото преди триста години.

Тя бе заместник-шериф на острова, а не част от някакво мистично трио спасителки.

Вече бе загубила апетита си и желанието да се завърти около племенника на Гладис Мейси. Така ѝ се падаше, щом си губеше времето с Миа Девлин!

С гневна походка излезе от кухнята. Първия, когото видя, щом се върна обратно на партито, бе Зак. Беше в центъра на вниманието, както обикновено, когато се срещаше с хора. Те го бяха наобиколили. Но въпреки че стоеше в средата на компанията и разговаряше с тях, Рипли забеляза, че погледът и умът му са другаде. Нямаше съмнение, че цялото му внимание е съсредоточено върху Нел. Рипли наблюдаваше брат си, докато той следеше с поглед Нел, която обикаляше с подноса, предлагайки превъзходните си яйчени рулца. Беше като омагьосан.

Макар и да се съпротивляваше и да отхвърляше приказките на Миа за съдбата и отговорностите, когато това засягаше самата нея, ако ставаше въпрос за едно нововъзникнало и все още задълбочаващо се приятелство, нещата стояха съвсем различно. Особено щом бе въвлечен брат й. Беше готова на всичко за Зак, дори да се помири с Миа.

Щеше да се наложи да следи отблизо развитието на нещата и периодично да прави преоценка. Това бе свързано с доста размисъл.

— Хлътнал е до уши — прошепна Миа в ухото й.

— И сама виждам.

— Знаеш ли какво ще се случи, когато станат двойка?

Рипли взе чашата с вино от ръката на Миа и отпи до половината.

— Защо не ми кажеш?

— Ще й посвети живота си без ни най-малко колебание. Той е най-възхитителният мъж, когото познавам. — Миа взе чашата си и отпи глътка. — Поне по този въпрос сме единомислени.

Понеже знаеше това, Рипли омекна:

— Искам да направя магия, която да го закрия.

— Вече направих каквото можах, но кръгът трябва да бъде от трите.

— Сега не мога да мисля и не ми се говори за това.

— Добре. Защо просто не постоим тук и не погледаме един силен и възхитителен мъж, влюбен до уши? Такива мигове не бива да се пропускат. — Миа неочаквано сложи ръка на рамото на Рипли. — Нел не забелязва това. То минава покрай нея като полъх от горещ въздух, но все още не е готова да го разбере. — Сведе поглед към чашата с вино с въздишка, в която се долови мъничко завист. — Хайде, искам да те почерпя.

Зак изчакваше да настъпи удобен момент. Разговаряше с останалите гости, танцуваше с дамите, пийна бира заедно с Карл по случай годишнината, изслушваше с искрен интерес оплакванията на жителите на селото и следеше всеки, който държи ключове за кола, да не употребява алкохол.

Наблюдаваше Нел, докато сервираше, бърбеше с гостите и се връщаше в кухнята да напълни отново подносите. Всичко, което забелязваше наоколо, му се струваше прекрасно.

Попита я дали би могъл да ѝ помогне, после осъзна, че това е смешно. Не само защото нямаше представа какво трябва да се прави, но и защото очевидно Нел не се нуждаеше от ничия помощ.

Когато гостите започнаха да се разотиват, той лично откара неколцина от тях до домовете им за по-сигурно. Беше почти полунощ, когато реши, че вече е изпълнил служебните си задължения и би могъл да потърси Нел в кухнята.

Празните подноси бяха грижливо подредени върху белия мраморен плот. Купите за сервиране стояха, пъхнати една в друга. Мивката беше пълна със сапунена пяна, над която се издигаше лека пара, а Нел периодично зареждаше машината за миене на съдове.

— Кога за последен път си сядала?

— Загубих представа. — Тя нареди чиниите в машината. — Но умората ме прави невероятно щастлива.

— Заповядай! — Зак ѝ подаде чаша шампанско. — Мисля, че я заслужаваш.

— Със сигурност е така. — Тя набързо отпи глътка и остави чашата. — След всичките тези седмици на приготовления накрая се получи. И имам пет ангажимента и следващата седмица. Познаваш ли дъщерята на Мери Харисън? През пролетта ще се омъжва.

— Чух това. За Джон Байглоу, мой братовчед.

— Получих предложение да организирам тържеството.

— Смятам, че трябва да включиш в менюто от онези твои кюфтета. Наистина са вкусни.

— Ще си го отбележа. — Беше толкова приятно да се правят предварителни планове. Не само за деня или за седмицата, а за месеци напред. — Видя ли как танцуваха Гладис и Карл? — Нел се изправи и силно притисна кръста си, където чувстваше болка. — Минали са

тридесет години, а те танцуваха и се гледаха така, сякаш им е за първи път. За мен това бе най-хубавият момент от вечерта. Знаеш ли защо?

— Защо?

Нел се обърна към него:

— Защото за тях танцът, начинът, по който се гледаха, бе най-важното. Не украсата, хубавото осветление или коктейлът от скариди. Връзката между двама души, които взаимно си вярват. Какво щеше да се случи, ако някой от тях се бе отдръпнал преди години и си бе отишъл. Сега нямаше да има танц в градината и всичко това.

— Аз не можах да танцувам с теб. — Зак протегна ръка и плъзна пръсти по бузата ѝ. — Нел...

— Ето къде сте били. — Гладис връхлетя вътре. Очите ѝ бяха влажни и сияещи. — Помислих си, че сте се измъкнали.

— Разбира се, че не. Трябва да свърша тук, после да обиколя къщата, за да се уверя, че всичко е наред.

— Наистина няма нужда от това. Направи достатъчно, много повече, отколкото очаквах. През целия си живот не съм имала такова тържество. Хората ще има да говорят за него с години. — Обхвана раменете на Нел и я целуна по двете бузи. — Бях много капризна клиентка, знам това. — Прегърна я така силно, че тя остана без дъх. — О, беше такова угощение, че нямам търпение да дочакам още тридесет години да го направим отново. А сега искам да си отидеш у дома и да си починеш. — Пъхна стодоларова банкнота в ръката на Нел. — Това е за теб.

— Мисис Мейси, не съм очаквала да ми давате бакшиш. Пег и...

— Вече се погрижих за тях. Ще ме обидиш, ако не приемеш тези пари и не отидеш да си купиш нещо хубаво. А сега искам да изчезваш. Ако има още нещо да се свърши, може да почака до утре. Шерифе, помогнете на Нел да отнесе подносите до колата си.

— Ще го направя.

— Беше по-хубаво от сватбата ми — каза Гладис докато вървеше към вратата. Бързо се обърна и намигна. — А сега да видим дали ще се представя по-добре и от първата брачна нощ.

— Карл може да очаква изненада тази вечер. — Зак вдигна купчина подноси. — По-добре е да си тръгваме и да оставим младата двойка да се уедини.

— Идвам веднага след теб.

Наложи се да направят три курса и докато ги изпращаше, Карл пхна в ръцете на Нел бутилка шампанско.

— Ето шапката ти, защо бързаш? — подсмихна се Зак, докато товареше багажника.

— Къде е колата ти?

— А? О, Рипли я използва да откара последната двойка гости у дома им. Повечето хора си отидоха пеша, което доста улесни нещата.

Нел се осмели да го погледне. Беше облечен с костюм, но вече се бе отървал от вратовръзката и я бе пхнал в джоба си. Яката на ризата му бе разтворена и тя проследи с поглед съвършената извивка на шията му със загоряла от слънцето кожа.

На устните му се появи едва забележима усмивка, когато светлините на къщата на Мейси една по една угаснаха. Профилът му не бе идеален, косите му бяха разрошени, а позата, в която бе застанал — с палци, пхнати в предните джобове на панталоните, беше по-скоро нехайна, отколкото съзнателен опит да впечатли някого.

Когато усети трепета на желанието, Нел не се опита да го потисне. Вместо това направи крачка напред.

— Пила съм само половин чаша шампанско. Умът ми е бистър, мислите ми са ясни и рефлексите — отлични.

Зак се обърна към нея:

— Като шериф се радвам да чуя това.

Без да откъсне поглед от него, Нел извади ключовете от джоба си и ги разлюля:

— Ела с мен у дома. Ти карай.

Веселите пламъчета в очите му заблестяха още по-силно.

— Няма да те питам дали си сигурна. — Пое ключовете. — Само ще ти кажа да влезеш в колата.

Коленете на Нел се подкосиха, но влезе и се отпусна, докато Зак седна зад волана. Когато с рязко движение я придърпа и жадно затърси устните ѝ, тя забрави за слабостта в коленете си и се сгуши в скута му.

— Почакай, само почакай. Боже мой!

Зак включи запалването, моторът изхълца и той рязко направи обратен завои. Колата започна да се тресе, а Нел избухна в нервни смях.

— Ако тази таратайка се разпадне, преди да пристигнем, ще трябва да тичаме. Зак... — Нел махна предпазния колан, който

машинално бе закопчала, наведе се и захапа ухото му. — Чувствам, че ще експлодирам.

— Споменавал ли съм ти някога, че особено си падам по жени, облечени с малки черни жилетки?

— Не. Наистина ли?

— Открих го тази вечер — Протегна ръка към деколтето на жилетката и притегли Нел към себе си. Разсеян по обясними причини, направи твърде остър завой и блъсна колата в бордюра. — Още само минута — каза задъхано.

С рязко изскърцване на спирачките спря пред къщата. Едва успя да загаси мотора и протегна ръце към Нел. Придърпа я в скута си и устните му срещнаха нейните. После даде воля на ръцете си.

През тялото на Нел премина тръпка на желание — гореща и приятна. Разтвори реверите на самото му и се изви към него, потръпвайки при първия допир до тялото му.

— Нека влезем вътре. — Желанието му бе неудържимо и бе нетърпелив като тийнейджър. Положи доста усилия да отвори вратата на колата. — Трябва да влезем вътре.

Измъкна я навън, вече останал без дъх, и двамата продължиха да разкопчават дрехите си. Препънаха се и няколко от копчетата на ризата му изхвърчаха. Докато я водеше към къщата, в главата му отекваше искреният ѝ смях.

— Ох! Имаш страхотни ръце! Искам да усещам допира им по цялото си тяло.

— Ще се погрижа за това. Проклетата врата, какво ѝ става?

Зак с раздражение побутна вратата с хълбок и тя широко се отвори.

Озоваха се един върху друг на пода, наполовина вътре, наполовина отвън.

— Нека го направим тук, нека го направим тук! — повтаряше тя, докато пръстите ѝ припряно се опитваха да разкопчат колана му.

— Почакай... само да... нека да затворя...

Зак успя да се претърколи и да ритне вратата.

Стаята бе огряна от лунна светлина, а по стените пробягваха сенки. Подът беше твърд, но двамата не забелязваха това, докато разкъсваха дрехите си, търкаляха се и се боричкаха. Зак зърна красиви,

еротични образи на светла кожа, нежни извивки, деликатни очертания. Не можеше да се насити да я гледа и бе изцяло завладян от страстта.

Когато маншетите на ризата ѝ се закачиха на китките, той се отказа да я сваля и плъзна устни към гърлите ѝ.

Нел тръпнеше под него като вулкан, който всеки момент ще изригне. Изгаряща от желание, тя впи нокти в гърба му. Светът около нея се въртеше все по-бързо и по-бързо, сякаш се бе качила на луда въртележка и единственото, което я придържаше към реалността, бе неописуемата наслада от допира на тялото му.

— Сега е моментът. — Сграбчи бедрата му и бе готова да го приеме в себе си. — Сега е моментът.

Той направи рязко движение, подтикван от напирещото желание, неподвластно на разума. Нел обви горещата си, влажна ръка около него и Зак усети инстинктивния ѝ стремеж да се съединят, който я накара да се извие като дъга и да издаде тържествуващ вик.

Щом настъпи кулминацията ѝ, той се почувства безкрайно щастлив, че е способен да ѝ дари такава наслада.

Блаженството завладя сетивата ѝ и заличи и последните следи от здрав разум. Изживяла вълшебния миг, притисна тялото му между бедрата си, чувствайки пълно сливане с него.

Опиянена от щастие, тя го понесе със себе си към върха на блаженството.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ушите на Зак бучаха. Или ударите на сърцето му отекваха силно като стоварване на юмрук върху клавиши на пиано. Чувстваше се замаян и не можеше да помръдне. Това би го разтревожило, ако изобщо му бяха останали сили да се тревожи.

— Беше чудесно! — едва успя да промълви и поемайки си дъх, добави: — Мислех, че халюцинирам.

— Аз също. — Нел бе притисната под тежестта на тялото му и едва успя да долепи устни до шията му.

— Удари ли се някъде?

— Не, ти ме задържа да не падна. — Леко прокара зъби по извивката на врата му. — Като истински герой.

— Да, разбира се.

— Накарах те да бързаш. Надявам се, че не се сърдиш.

— Малко ми е трудно да се оплаквам точно в този момент.

Събра сили да се претърколи, повличайки и нея. Нел повдигна глава, отметна косите си назад и се усмихна.

— Вероятно ще ми дадеш шанс да покажа, че имам стил и мога да бъда нежна.

— Моля?

— Само си помислих колко ми хареса стилът ти тази вечер на партито. Всеки път, когато срещнех погледа ти, едва се сдържах да не оближа устни. Едрият, красив шериф Тод се разхождаше сред хората, облечен с костюм, в който не се чувстваше особено удобно, и за цяла вечер изпи една-единствена бира, за да може да откара гостите здрави и читави у дома им. Гледаше ме с покоряващите си зелени очи, които така ме възбуждаха, че трябваше да се връщам в кухнята, за да се успокоявам.

— Наистина ли? — Той прокара длани по ръцете ѝ и се засмя, когато докосна маншетите на ризата ѝ. Започна внимателно да ги разкопчава. — Знаеш ли какво си мислех, докато те наблюдавах?

— Не съвсем.

— Мислех си, че изглеждаш грациозна като танцьорка и се опитвах да не си представям какво има под колосаната ти бяла риза и малката секси жилетка. — Щом освободи китките ѝ, плъзна дланите си нагоре към раменете ѝ. — Имаш страхотно тяло, Нел. От седмици ме подлудява.

— Не мога да опиша какво означава това признание за мен. — Нел отметна назад глава и вдигна ръце. — О, боже! Чувствам се пълна с живот. Ще ми се това никога да не свършва. — Наведе се и го целуна. После бързо се изправи на крака. — Искам да отворя шампанското, да се напия и да се любим цяла нощ.

— Приемам идеята. — Той се надигна и широко отвори очи, когато Нел тръгна към вратата. — Какво правиш?

— Отивам да взема шампанското от колата.

— Нека си сложа панталоните и ще го донеса. Нел! — Смаян, Зак скочи на крака, когато я видя да се втурва навън, съвсем гола. — За бога! — Грабна панталоните си и отиде с тях до прага. — Върни се, преди да те обвиня в непристойно поведение.

— Няма кой да види. — Усещането да стои гола навън и да се наслаждава на ласките на хладния нощен въздух, след като току-що е изгаряла от страст, бе невероятно. Тревата гъделичкаше босите ѝ крака. Тя разпери ръце и се завъртя в кръг. — Хайде, излез навън, нощта е прекрасна. Луна, звезди и шумът на морето.

Зак гледаше невероятно съблазнителните и златисти коси, огрени от сребристата светлина на звездите, млечнобялата ѝ кожа и лицето ѝ, вдигнато към небето. След минута очите ѝ срещнаха неговите над обраслата с трева пътека и той остана без дъх. Би се заклел, че за миг цяла засия.

— Долавям нещо във въздуха — каза тя и обърна свитите си длани нагоре, сякаш да улови дъха на нощта. — Чувствам как пулсира вътре в мен. В такива моменти мисля, че съм способна на всичко. — Все още със свита длан, протегна ръка към Зак. — Ще дойдеш ли да ме целунеш на лунна светлина?

Не можа да устои на изкушението да опита, приближи се и се хвърли в обятията ѝ. От небето над тях струеше светлина. Целувката му бе кратка и нежна, а не изгаряща. Тази нежност я трогна. Когато я вдигна на ръце, Нел опря глава на рамото му, чувствайки се желана и закриляна.

Зак я отнесе вътре, прекоси малката къща и когато стигнаха до старото легло, то тихо изскърца под тежестта им.

„По-късно ще мисля как съм могъл да се влюбя в магьосница“, каза си той, докато телата им отново се сливаха.

Нел се събуди преди зазоряване след поредната кратка дрямка, която си бяха позволили. Усети топлината и тежестта на Зак. Неговата сила и търпение бяха едновременно възбуждащи и вдъхващи чувство за сигурност.

Запечатата образа му в съзнанието си, преди да се измъкне от леглото, за да започне деня си.

Взе душ, облече се с шорти и потник, тихо събра дрехите, разхвърляни във всекидневната, и влезе в кухнята.

Никога преди не бе изпитвала такова желание, което да се надига в нея като животински порив и да я завладява изцяло. Надяваше се изживяването да се повтори. Нежността, която дойде по-късно, неутолимата жажда за още, задъханото докосване в мрака — всичко това.

Нел Чанинг имаше любим. И той спеше в нейното легло.

Зак я желаше и това бе вълнуващо. Приемаше я такава, каквата е, а не се опитваше да я моделира според своите прищевки — това бе балсам за душата ѝ.

Безкрайно щастлива, тя направи кафе, чийто аромат изпълни въздуха. Замеси тесто за канелени кифли и друго — за хляб. Докато работеше, Нел си тананикаше и наблюдаваше как с настъпването на деня по небето се появяват розови отблясъци.

Щом поля градината и си наля чаша кафе, сложи първата партида кифли във фурната. С чашата в едната ръка и молив в другата започна да нахвърля менюто за следващата седмица.

— Какво правиш?

Пресипналият му сънен глас я накара да подскочи и кафето се разля по хартията.

— Събудих ли те? Съжалявам. Стараех се да не вдигам шум.

Зак вдигна ръка.

— Нел, това ме ядосва. — Гласът му ѝ се стори по-плътен и стомахът ѝ инстинктивно се сви от ужас, когато той се приближи към нея. — Искам да те помоля нещо. — Взе чашата ѝ и я изпи до дъно, за

да проясни главата си и гласа си. — Не ме сравнявай с него. Ако бях сърдит, че си ме събудила, щях да ти кажа. Всъщност събудих се, защото те нямаше до мен и ми липсваше.

— Някои навици трудно се премахват, колкото и усилия да полагаш.

— Е, продължавай да опитваш. — Зак каза това с шеговит тон и се наведе над печката да напълни чашата си. — Печеш ли нещо? — Явно доловил приятния мирис, присви ноздри. — Света Богородице! — Блажено си пое дъх. — Канелени кифлички?

Нел леко се усмихна и трапчинките ѝ се появиха.

— И ако наистина е така?

— Ще бъда твой роб.

— Толкова си лесен, шерифе. — Тя извади ръкохватката от чекмеджето. — Защо не седнеш? Ще ти сервирам закуска и можем да обсъдим какво очаквам от своя роб.

В понеделник сутринта Нел весело влезе в кафенето — книжарница, натоварена с кутии с изпечени сладкиши, поздрави весело и се качи по стълбите.

Лулу спря да регистрира поръчките, получени по пощата през уикенда, и устните ѝ леко помръднаха, когато Миа престана да зарежда полиците и се обърна.

— Някой е имал късмет този уикенд — отбеляза тя.

— Ще се опиташ ли да изкопчиш подробности?

— Моля ти се. — Миа постави нова книга и изчетка полепналия прах от полата си. — Затанцуваха ли нимфите в гората?

Развеселена, Лулу започна да се кикоти.

— Е, не забравяй да ме осведомиш.

Миа се качи в кафенето, където се разнасяше неустоимият аромат на домашни канелени кифлички.

— Имала си натоварен уикенд — отбеляза тя, докато преглеждаше сутрешните поръчки.

— Разбира се.

— Партито в събота беше чудесно. Справи се блестящо, малка сестричке.

— Благодаря. — Нел подреди кифличките, преди да налее от първото сутрешно кафе на Миа. — Уговорих си няколко срещи с

потенциални клиенти през тази седмица.

— Поздравления. Но... — Миа вдъхна от аромата на кафето си. — ... не мисля, че бъдещите ти ангажименти те карат да сияеш така днес. Може ли да опитам една от тези кифлички? — Уж случайно, мина зад барплота, където Нел избираше коя от кифличките да ѝ подаде. — Явно не си прекарала уикенда само в печене на сладкиши.

— Поработих малко в градината. Доматите ми се развиват отлично.

— Аха. — Миа поднесе ароматната кифличка към устните си и кокетно отхапа. — Предполагам, че и шериф Тод е бил толкова сладък. Хайде разказвай! Има време до десет часа, когато трябва да отворим.

— Не мога да говоря за това. Не мислиш ли, че би прозвучало цинично?

— Съвсем не. Настоявам да узная подробности. Прояви малко съчувствие. От доста време не съм имала сексуални изживявания и имам право на малко тръпка, като чуя за преживяното от друг. Очевидно си на върха на щастието.

— Наистина е така. Беше чудесно. — Нел се завъртя с танцова стъпка и взе кифличка и за себе си. — Той е толкова щедър и... издръжлив.

— Охо! — Миа прокара език по устните си. — Не спирай!

— Мисля, че счупихме няколко рекорда за издръжливост.

— Струва ми се, че малко се хвалиш, но няма значение — нали е между приятелки!

— Знаеш ли кое беше най-хубавото?

— Надявам се да ми разкажеш, както и за всичко останало.

— Той не се отнасяше с мен, като че ли съм от стъкло или съм изпаднала в нужда или... не знам как да се изразя... слаба. Когато съм с него, се чувствам сигурна. Първия път едва се добрахме до къщата и се озовахме на пода, разкъсвайки дрехите си. Беше толкова нормално!

— Всички бихме могли да използваме този „нормален“ начин от време на време. Целува страхотно, нали?

— О, господи, а когато... — Гласът на Нел затихна и лицето ѝ пребледня.

— Бях на петнадесет години — сподели Миа и отново отхапа от канелената кифличка. — След едно парти ме откара у дома и задоволихме взаимното си любопитство с няколко много дълги

целувки. Не искам да те обидя, но имах усещането, че целувам брат си. Разбрахме, че не си подхождаме и решихме да останем само приятели. Но целувките наистина си ги биваше. — Миа облиза полепналата по пръстите ѝ глазура. — Затова предполагам, че си прекарала чудесен уикенд.

— Радвам се, че не знаех това преди. Може би щях да се почувствам застрашена.

— Много си сладка. Е, какви са намеренията ти относно Закари Тод?

— Да му се наслаждавам.

— Чудесен отговор. Поне засега. Ръцете му също са страхотни, нали? — многозначително подхвърли Миа, докато се отдалечаваше.

— Този път ще те помоля да млъкнеш.

Миа със смях тръгна надолу по стълбите.

— Отивам да отворя. — „И аз бих те помолила за същото, малка сестричке“, добави мислено.

Миа не би се изненадала да узнае, че тази сутрин и Зак е подложен на кръстосан разпит по време на закуска.

— Напоследък не се свърташ често у дома.

— Имах много неща за вършене. Нали ти донесох подарък?

Рипли с наслада отхапа от първата кифличка.

— Мм, вкусна е — отбеляза тя с пълна уста. — Предполагам, че заетостта ти през уикенда е била свързана с най-добрата готвачка на острова. Стигнах до това умозаключение, тъй като донесе торбичка с шест кифлички.

— Вече са само четири. — Самият той с апетит дояждаше една от тях и едновременно с това прелистваше книжата, струпани на бюрото му. — Джон Мейси не си е платил глобата за неправилно паркиране. Трябва да му се напомни.

— Аз ще го сторя. Е, значи най-накрая преспа с Нел.

Зак ѝ хвърли убийствен поглед.

— Имаш толкова сантиментално и романтично сърце, Рип. Не мога да си представя как все още не се е пръснало от силни чувства.

— Обикновено мълчанието се приема за положителен отговор. Е как беше?

— Аз разпитвам ли те за сексуалния ти живот?

Тя му даде знак да изчака отговора ѝ, докато преглътне.

— Да.

— Само защото съм по-голям и по-мъдър от теб.

— Да, разбира се. — Рипли си взе втора кифличка не само защото бяха невероятно вкусни, но и за да подразни брат си. — Ако започнеш да се държиш като по-зрелия в семейството, ще се съглася, че аз съм по-млада и по-цинична. Ще продължиш ли да проучваш миналото ѝ?

— Не.

Зак демонстративно отвори чекмеджето, пусна плика с кифличките вътре и го затвори.

— Ако имаш сериозни намерения спрямо нея — а тъй като те познавам, виждам, че е така, — това ще бъде необходимо. Зак, тя не е дошла на Трий Систърс от небето.

— Дошла е с ферибота — хладно отбеляза той. — Какъв проблем имаш с нея? Мислех, че я харесваш.

— Наистина я харесвам, и то много. — Рипли се облегна на ръба на бюрото си. — Но по необясними причини харесвам и теб. Имаш слабост към изпадналите в беда и наранените, Зак, а понякога, макар и не по своя вина, те могат да ти донесат неприятности.

— Нима съм ти давал повод да се съмняваш, че мога сам да се грижа за себе си?

— Влюбен си в нея. — Когато Зак примигна и я погледна втренчено, Рипли се отдръпна от бюрото и неспокойно закрачи из офиса. — Какво, да не съм сляпа или глупава? Познаваме се цял живот, познавам всяко твое движение, всяка нотка в гласа ти, всеки израз на лицето ти. Влюбен си в нея, а дори не знаеш коя е.

— Тя е точно тази, която съм търсил цял живот.

Рипли понечи да ритне бюрото, но се въздържа и очите ѝ добиха по-нежен израз.

— О, по дяволите, Зак! Защо трябваше да казваш това?

— Защото е истина. Такива сме ние от рода Тод, нали? Напредваме в работата — сами, без чужда помощ, а после попадаме на някого и решаваме, че е завинаги. Аз бях улучен от любовната стрела и това ми харесва.

— Добре, нека се върнем малко назад. — Твърдо решена да го предпази, независимо дали той иска това, Рипли плесна с длани по

бюрото и се наведе. — Нел е имала неприятности. Успяла е да избяга от тях — поне временно, но заплахата съществува. Той може да я преследва, Зак. Ако не бях загрижена за теб, никога не бих попитала Миа за това. По-скоро бих отрязала езика си наполовина с ръждив кухненски нож. Попитах я, но и тя не е съвсем наясно.

— Скъпа, както спомена преди малко, добре ме познаваш. Щом е така, каква очакваш да бъде реакцията ми след всичко, което току-що ми каза?

Рипли гневно въздъхна:

— Ако той я открие, ще се изправи срещу теб.

— Много близко до ума. Не трябваше ли да патрулираш — или предпочиташ днес да се занимаваш с канцеларска работа?

— За нищо на света! — Сложи шапката си и извади косата си отзад, вързана на опашка. — Радвам се, че си намерил жена, която ти подхожда. Още повече се радвам, че я харесвам. Но Нел Чанинг е нещо повече от приятна жена с мрачно минало, която може да прави божествени сладкиши.

— Искаш да кажеш, че е вещица — спокойно отвърна Зак. — Да, вече знам това и лично за мен няма никакъв проблем.

След тези думи той се върна до клавиатурата с едва забележима усмивка, а Рипли затръшна вратата след себе си.

— Богинята не изисква жертвоприношения — каза Миа. — Тя е майка, която заслужава уважение, любов и дисциплина и като всяка майка — желае щастие за децата си.

Вечерта бе хладна, Миа вече долавяше дъха на отиващото си лято. Скоро листата на дърветата й щяха да сменят пищната си зелена окраска. Вече бе видяла покритите с власинки гъсеници и наблюдаваше как катеричките усърдно трупат запаси от орехи. Помисли си, че това предвещава дълга и студена зима. Но засега розите й все още цъфтяха, а нежните стъбла на уханните билки се промъкваха между камъните в градината.

— Магията се поражда от стихии и от сърцето. За ритуалите се използват различни средства, дори визуални. Всяка професия изисква определена рутина и съответни пособия. — Миа премина през градината, отвори вратата на кухнята и стори път на Нел да влезе. — Имам нещо за теб.

В стаята ухаеше също както в градината. Закачени на куки, съхнеха китки от билки. На гладък плот бяха подредени саксии с цветя, които Миа бе избрала да радват очите ѝ, когато е вътре. На печката имаше казан, в който къкреше нещо, което силно ухаеше на хелиотроп.

— Какво приготвяш?

— О, малко заклинание за една жена, която ще ходи на интервю за работа към края на седмицата. Много с притеснена. — Миа прокара ръка през издигащата се пара. — Хелиотроп за успех, слънчоглед за добра кариера, клонче от леска за помощ при проблеми с общуването и още това — онова. Ще ѝ дам малка торбичка с няколко подходящи кристала, които може да сложи в чантата ся.

— Ще получи ли работата?

— Зависи от нея. Магическата сила не може да ни гарантира всичко, което пожелаем, нито може да служи за опора на слабите. А сега — ето ти пособията. — Миа посочи към масата. Грижливо ги бе подбрала, непрекъснато визуализирайки образа на Нел в съзнанието си. — Щом си отидеш у дома, трябва да ги пречистиш и никой не бива да се докосва до тях без твое разрешение. Те се нуждаят от твоята енергия. Магическата пръчка е направена от брезово клонче, окастрено от живо дърво по време на зимното слънцестоене. Кристалът на върха и е от чист кварц. Подарък ми е от онази, която ме посвети в тези неща.

Беше прекрасна, тънка и гладка, и когато Нел прокара пръст по нея, почувства я мека като коприна.

— Не мога да приема нещо, което ти е било подарено.

— Предназначена е да се предава от ръка на ръка. Ще поискаш да имаш и други. Медна би била добра за теб. Това е метлата ти — продължи Миа, повдигайки вежди, и Нел едва успя да сподави смеха си.

— Извинявай, дори не ми беше хрумвало за... летяща метла.

— Няма да летиш на нея. Ще я държиш до вратата на дома си — за да те пази и да пропъждаш отрицателната енергия. Ето ти и чаша. Един ден ще пожелаеш сама да си избереш, но засега тази ще свърши работа. Купих я от пазара, на щанда за стъклени изделия. Понякога по-непретенциозната върши по-добра работа. Пентаграмата е от кленова кора. Винаги трябва да стои изправена. Кинжалът не се използва за

рязане, а за насочване на енергията. — Миа не го докосна, но каза на Нел да го направи.

— Някои предпочитат мечове, но не и ти, предполагам — добави, докато Нел внимателно прокарваше върховете на пръстите си по украсената с дърворезба дръжка. — Острието му е затыпено, защото така трябва да бъде. Другият нож е предназначен да реже. Извивката на дръжката ще ти даде възможност да я хващаш здраво, за да косиш билките и растенията си, да режеш пръчки, да надписваш свещи и т.н. Има и магьосници, които го използват в кухнята за рязане на храна. Изборът е твой, разбира се.

— Да, така е — съгласи се Нел.

— Смятам, че сама можеш да се справиш с избора и покупката на свой собствен казан. Чугунените са най-хубави. Съветвам те да потърсиш кадилница и тамян в някой от магазините за подаръци, а фунийките и пръчиците се намират по-лесно. Когато имаш време, сама можеш да си направиш тамян на прах. Имаш нужда от няколко сламени кошници и нишки от коприна. Искаш ли да си запишеш?

Нел въздъхна:

— Може би е по-добре.

— Свещи — продължи Миа, след като подаде бележник и молив на Нел. — Ще ти обясня целта на цвета и символите. Имам няколко кристала за теб, но ще имаш нужда от още, по твой избор. Няколко десетки буркани за консерви с капаци, хаванче и кълцалник, морска сол. Имам тесте карти „Таро“, които мога да ти заема, и няколко дървени кутии, които после ще поискам да ми върнеш. Това ти е достатъчно за начало.

— Много по-заинтригувана съм, отколкото предполагах. Онзи ден, когато бяхме в градината, просто стоях и гледах.

— Има неща, които човек може да направи с ума и сърцето си, и други, които изискват и още нещо — за подпомагане на силата и от уважение към традициите. Сега, когато имаш компютър, ще можеш да съхраняваш магиите, записани в него.

— Да ги съхранявам в паметта на компютъра?

— Защо да не бъдеш практична? Така ще работиш по-ефективно? Нел, говорила ли си със Зак за тези неща?

— Не.

— Притеснена ли си каква ще бъде реакцията му?

Нел отново докосна магическата пръчка и се замисли.

— Отчасти, но преди да се стигне дотам, не знам как да му кажа, защото самата аз не съм си го обяснила напълно.

— Разбирам те. Сама решаваеш какво да споделиш и какво да премълчиш, както и какво да дадеш или вземеш.

— Като имам предвид отношението на Рипли, мисля, че може би Зак е на същото мнение. Струва ми се прибързано да заговарям на тази тема толкова скоро.

— Кой би могъл да те упрекне? Нека се поразходим.

— Трябва да се връщам, почти се стъмни.

— Зак ще почака. — Миа отвори украсената с резба кутия и извади своята магическа пръчка. На върха имаше кръгло топче от кварц, тъмносив като очите ѝ. — Вземи своята. Време е да се научиш как да запалваш огнен кръг. Нищо сложно — увери я тя и побутна Нел да мине през вратата. — Щом осъществим това, което се върти в ума ми, почти мога да гарантирам, че сексът ще бъде върховен.

— Не става дума само за секс — започна Нел. — Но това определено ще бъде в плюс.

Докато вървяха към гората, се спусна лека мъгла, а сенките на дърветата по сивата земя се удължиха.

— Времето се променя — каза Миа. — Последните седмици на лятото винаги ме карат да изпитвам меланхолия. Странно е, защото обичам есента с нейните аромати и багри.

Нел едва се въздържа да не каже, че Миа е самотна, но подобно твърдение би прозвучало самодоволно от устата на жена, която току-що си е намерила любовник.

— Може би е заради спомените от детството ти — предположи тя. — За мен края на лятото означаваше край на ваканцията. — Последва Миа надолу по добре отъпканата пътека през мъглата, между сенките на дърветата. — Мразех онези първи няколко седмици в училище, понеже почти всяка година преместваха баща ми и бях новото момиче в класа, докато другите вече бяха оформени в групички.

— А сега?

— Сега искам само да намеря място, където да създам дом и да се установя.

— Още нещо общо помежду ни. Това е едно от местата, които аз считам за свой дом.

Излязоха на поляна, където мъглата бе бяла, огряна от светлината на изгряващата луна. Беше пълнолуние и лунният диск проблясваше между дърветата, докосвайки тъмните листа с лъчите си, които се процеждаха през клоните и осветяваха три камъка, струпани един до друг. По клонките на храстите край поляната висяха китки от билки. Проблясващите наниз от кристали нежно звънтяха от лекия полъх. Шумът на вятъра, камъните, морето, което бе наблизко — всичко това бе като магия. Самото място създаваше чувство за древност и вечност.

— Тук е прекрасно! — възкликна Нел. — Някак призрачно, но не в смисъл на страховито. Човек почти очаква да види призраци и конници без глави. Дори и това да се случи, би изглеждало напълно естествено, а не плашещо.

Завъртя се и стъпките я прорязаха мъглата, подобна на плащ от сива коприна. Усети уханье на върбинки, розмарин и градински чай, разнасяно от морския бриз.

Долови и още нещо — съвсем лек шум, подобен на музика.

— Точно тук беше в нощта на слънцестоенето, преди да излезеш и да застанеш на скалите.

— Тази земя е свещена — каза Миа. — Говори се, че сестрите стояли тук преди повече от триста години и направили магия, за да създадат своето убежище. Може би е истина, а може би не, но нещо винаги ме привлича насам. Заедно ще запалим огнен кръг. Това е основен ритуал.

Миа извади ритуалния кинжал от джоба си и започна. Заинтригувана, Нел повтори думите и жестовете и не бе изненадана, когато през мъглата засия тънък кръг от светлина.

— Зовем Земя и Огън, Въздух и Вода да пазят този кръг, сътворен от нас сега. Волята ни нека бъде на света! Закрила черпим от стихии в нощта. — Миа сложи ножа и магическата пръчка на земята и кимна към Нел, след като монотонната ѝ песен бе повторена. — Когато си готова, ще се научиш да запалваш кръг по свой начин, със свои собствени думи. Надявам се да нямаш нищо против, че предпочитам да работя гола, когато времето го позволява.

След тези думи Миа свали роклята си и грижливо я сгъна, докато Нел гледеше със зяпнала уста.

— О, аз не бих могла...

— Не е задължително. — Без да се чувства неловко от голотата си, Миа отново взе магическата си пръчка. — Обикновено предпочитам тази, особено за този ритуал.

Имаше татуировка. „А дали не е белег по рождение?“, запита се Нел. Видя малка пентаграма върху снежнобялата кожа на бедрото ѝ.

— Какъв ритуал?

— Ще свалим Луната. Правя това най-вече, когато се налага да се свърши сериозна работа, но понякога имам нужда или желание за допълнително зареждане с енергия. За да започнеш, трябва да отвориш ума, духа, сърцето и тялото си. Вярвай в себе си! Всяка жена е подвластна на Луната, както морето. Дръж магическата пръчка в дясната си ръка.

Повтаряйки жестовите на Миа, Нел протегна ръце, бавно ги издигна високо, а после здраво стисна магическата пръчка и с двете.

— В тази нощ и в този час силата на Луна нека бъде с нас! Нека да се слее светлина със светлина! — Магическите пръчки бавно се насочиха към сърцата им. — В едно да засияят богиня и жена! Радост неизмерна от теб да заструи! Волята ни в нова сила превърни!

Нел почувства прилив на енергия и светлина. Белият лунен диск, който плавно се издигаше над дърветата, запулсира. Сребърна струя светлина със сини отблясъци по края се спусна с въртене надолу и се вля в тялото ѝ.

Със силата дойде и вълна на радост. Нел избухна в смях, когато Миа наклони магическата си пръчка.

— Понякога е хубаво да си момиче, нали? Сега ще затворим кръга. Вярвам, малка сестричке, че ще намериш подходящ начин да използваш тази свежа енергия.

Когато остана сама, Миа използва собствената си енергия да направи магия за закрила. Нел притежаваше огромен запас естествена сила, напълно свободна. Щеше да ѝ помогне да я изследва и пречисти. Но имаше нещо по-неотложно, което терзаеше съзнанието ѝ сега. В кръга, сред гората, бе забелязала нещо, което бе убегнало на Нел. За миг черен облак бе затъмнил лунния диск.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Последните седмици на лятото минаха като насън. Дните на Нел бяха запълнени с работа, с планове за вече приети заявки и предложения за нови.

Щом времето се променеше, тя щеше да загуби летните си клиенти. Затова трябваше да прояви далновидност и грижливо да се приготви за зимата.

Упорито търсеше поръчки за тържества, за неделните състезания по боулинг, за зимни изleti. Жителите на острова все по-често се обръщаха към нея по повод различни събития — големи и малки — и това им се струваше напълно естествено.

Почти всички нощи прекарваше със Зак. Преди да настъпи върховният момент на близост, обикновено започваха с вечеря на свещи на открито, предприемаха ободряващи нощни плавания с лодката, а после се отдаваха на продължителна любовна игра в удобното ѝ легло.

Веднъж запали червени свещи за повече страст — и наистина си струваше.

Поне две вечери в седмицата работеше с Миа, която я посвещаваше в различни ритуали, а призори печеше сладкиши в малката си кухня.

Най-сетне имаше живота, за който винаги бе мечтала. Чувстваше сила, която струеше от нея като разтопено сребро, а любовта я изпълваше с топлота и я караше да сияе.

Имаше моменти, когато Нел усещаше как Зак тихо и спокойно я наблюдава, сякаш очаква нещо. Тогава я обземаше чувство за вина. Всеки път, когато проявеше малодушие и не обърнеше внимание на тези погледи, и двамата оставаха разочаровани.

Намираше разумно оправдание за това. Беше щастлива, имаше право на спокойствие и радост. Само преди година бе рискувала живота си и по-скоро би се разделила с него, отколкото да го изживее в капан и във вечен страх. Месеци наред се бе крила, бе живяла сама,

винаги на път, подозрителна към всеки шум. Нощ след нощ се бе будила от кошмари, обляна в хладна пот. Ако заключеше това време в кутия и изхвърлеше ключа, никой не би имал право да я упрекне. Единствено настоящето бе от значение за нея. Даваше на Зак всичко, което можеше за момента. Беше така убедена в сигурността на убежището си на Трий Систърс, както в неизбежността на смяната на сезоните.

С последните каталози за кухненски уреди и новия брой на списание за кулинарно изкуство под мишница, Нел излезе от пощата и се отправи надолу по главната улица към пазара. Курортистите си бяха заминали и на тяхно място пристигаха туристи, изгарящи от желание да разгледат растителността на Нова Англия, когато е най-пищна.

Не би могла да ги упрекне. Островът бе покрит с великолепни ярки багри. Всяка сутрин от прозореца на кухнята си самата тя наблюдаваше как листата на дърветата в градината ѝ стават огненочервени. Понякога вечер се разхождаше по плажа просто за да види как над водата се спуска мъгла, която забулва шамандурите и се стели над безкрайната морска шир.

Сутрин земята заблестяваше от лека слана, която се разтопяваше още при появата на първите слънчеви лъчи и се превръщаше в малки капчици по стръковете трева, подобни на сълзи върху мигли.

Понякога валеше проливен дъжд, след който целият свят заблестяваше, сякаш се намира под стъклен купол. Нел също бе под този купол — защитена, на сигурно място, далеч от забързания свят отвъд морето.

Духаше хладен вятър, който проникваше през пуловера ѝ. Махна с ръка, когато съзря познати лица, спря се на кръстовището, за да изчака преминаващите коли, и после с безгрижна походки навлезе в пазара да купи свински котлети, които бе решила да приготви за вечеря.

Памела Стивънс, която случайно се бе озовала на острова заедно със съпруга си Доналд, издаде лек вик на изненада и свали прозореца на наетото BMW.

— Няма да спра пред нито един от тези магазини, Памела, колкото и необикновени да са. Почакай да намеря подходящо място за паркиране.

— Току-що видях призрак.

Тя се отпусна на седалката и сложи ръка на гърдите си.

— Наоколо има вещици, а не призраци.

— Не, не, Доналд. Хелън Ремингтън, съпругата на Евън Ремингтън. Кълна се, току-що видях духа ѝ.

— Едва ли би дошла чак тук да преследва някого. Няма ли поне едно свободно място за паркиране?

— Не се шегувам. Тази жена е нейна двойничка, като изключим косата и дрехите. Хелън никога не би облякла такъв ужасен пуловер.

— Памела подаде глава през прозореца, като се стараеше да не изпуска пазара от погледа си. — Спри, Доналд! Трябва да се върна и да я погледна отблизо.

— Веднага щом намеря място за паркиране.

— Изглеждаше точно като нея — повтори Памела. — Толкова е странно, че ме макара да подскоча. Горката Хелън! Аз бях една от последните, които разговаряха с нея преди онзи ужасен инцидент.

— Повтори това поне сто пъти през първите шест месеца след катастрофата.

— Такова нещо не може да се забрави. — Памела изправи гръб на седалката и вирна нос. — Бях много привързана към нея. С Евън бяха чудесна двойка. Тя беше толкова млада, хубава и жизнена! Щом се случи нещо трагично като това, то те кара да осъзнаеш, че животът може да се промени само за миг.

Когато Памела успя да убеди съпруга си да се върнат до пазара, Нел вече изваждаше покупките и се колебаеше дали да приготви кускус, или да опита новия пикантен сос като добавка към нарязани на дебели парчета червени картофи. Реши да помисли по-късно, пусна албум ни Аланис Морисет на портативния стереокасетофон, който Зак ѝ бе оставил, и се настани удобно с кулинарното списание.

Докато хрупаше ябълка, Нел извади бележника си и започна да нахвърли идеите, които и хрумнаха, след като прочете статията, посветена на артишока. После се прехвърли на рубриката за австралийските вина и обърна специално внимание на мнението на автора за най-добрите цени.

Звукът от приближаващи стъпки не я изненада неприятно. Напротив, изпита топло чувство, когато вдигна поглед и видя Зак да

влиза.

— Не е ли малко рано за пазителя на реда и закони да сметне, че вече е приключил работата си за днес?

— Разменихме се с Рипли.

— Какво има в кутията?

— Подарък.

— За мен?

Нел отмести бележника, стана, бързо се приближи към плота и ахна от удивление. Изведнъж се почувства изпълнена с любов и привързаност към него.

— Кухненски робот! — С благоговение прокара ръка по кутията така, както някоя друга жена би докоснала палто от визон. — О, господи!

— Според майка ми, ако някой мъж подари на жена нещо, което се включва в електрически контакт, по-добре да си направи застраховка „Живот“. Но мисля, че в случая това правило не важи.

— Този е най-добрият на пазара. Отдавна мечтаех да си го купя.

— Няколко пъти забелязах, че го гледаш влюбено в каталога.

Нел се хвърли в прегръдките му и обсипа лицето му с целувки.

— Наистина нямам нужда от застраховка „Живот“. Страхотен е, страхотен е, страхотен е! — Тя завърши с шумна целувка, а после скочи от ръцете му и се зае да разопакова кутията. — Но е безбожно скъп! Не би трябвало — да приемам такъв скъп подарък просто така, без повод, но ще го направя, защото не мога да устоя на изкушението.

— Би било невъзпитано да откажеш. Освен това не е „просто така“. Един ден по-рано е, но няма значение. Честит рожден ден!

— Рожденият ми ден е през април, но няма да споря, защото... — Осъзна грешката си. Рождената дата на Хелън Ремингтън бе през април, а навсякъде бе записано, че Нел Чанинг е родена на деветнадесети септември. — Не знам къде е умът ми. — Дланите ѝ се изпотиха и тя припряно ги избърса в джинсите си. — Толкова съм заета, че забравих за собствения си рожден ден.

Радостта на Зак от реакцията, с която бе приела подаръка му, изведнъж се изпари.

— Не прави това! Едно е да премълчаваш някои неща за себе си, а съвсем друго да ме лъжеш право в лицето.

— Съжалявам. — Нел силно прехапа устни и се почувства засрамена.

— Аз също. — Зак повдигна брадичката ѝ, за да го погледне в очите. — Все още очаквам да направиш първата крачка, Нел, но ти не се решаваш. Спиш с мен и в леглото нямаш задръжки. Споделяш какво възнамеряваш да правиш утре и ме изслушваш, когато ти разказвам за себе си, но отказваш да говориш за своето минало. — Беше се опитал да не отдава значение на това, да убеди самия себе си, както бе казал на Рипли, че за него миналото ѝ не е важно. Но сега, когато се изправи лице в лице с проблема, не можеше да се преструва. — Ти ме допусна в живота си още в деня, когато стъпи на острова.

Това бе самата истина. Какъв смисъл имаше да отрича.

— За мен животът започна, когато пристигнах тук. Нищо преди това няма значение.

— Ако е така, не би трябвало да ме лъжеш.

Нел усети, че я обзема паника. Опита се да я прикрие, нанасяйки контраудар:

— Какво значение има дали рожденият ми ден е утре, след месец, или преди шест месеца? Нима е толкова важно?

— Важното е, че ми нямаш доверие. Трудно ми е, Нел, защото съм влюбена теб.

— О, Зак, не можеш...

— Влюбен съм в теб — повтори той и я хвана за ръце. — И ти го знаеш.

Разбира се, това беше самата истина.

— Но не знам как да постъпя, какво да правя с чувствата си към теб. Не е толкова лесно да ти се доверя. Не и за мен.

— Искаш да се съглася, но не желаеш да ми кажеш защо не е толкова лесно. Играй честно, Нел!

— Не мога. — Една сълза се отрони и се търкулна по бузата ѝ. — Съжалявам.

— Щом е така, значи взаимно се залъгваме.

Зак се отдръпна от нея и си тръгна.

Решението да почука на вратата на Зак бе едно от най-трудните, които Нел бе вземала. Доста време се бе колебала, изпълнена с гняв.

Сама бе виновна за положението, в което бе изпаднала, и нямаше кой друг да я измъкне.

Застана пред входната врата на къщата, защото ѝ се стори по-официално, отколкото да мине през плажа и да се изкачи по стълбичките. Преди да почука, потърка с пръсти един тюркоаз, който бе сложила в джоба си, за да ѝ вдъхне кураж. Макар и да не бе убедена, че такива неща помагат, в случая поне не можеха да навредят. Вдигна ръка, но отново я отпусна и се ядоса на себе си. На предната веранда имаше стар люлеещ се стол и саксия с мушката, което бе попарено от сланата и имаше жалък вид. Ако го бе забелязала, преди времето да захлади би убедила Зак да го прибере вътре.

Продължаваше да се колебае. Най-накрая решително изправи гръб и почука.

Когато никой не отвори, изпита смесено чувство на облекчение и огорчение. Тъкмо когато се отказа и понечи да си тръгне, вратата се отвори. На прага застана Рипли облечена с клин, отрязан точно под коленете, и тениска, по която се виждаха следи от пот. Изглежда хладно Нел и се облегна на касата на вратата.

— Не бях сигурна дали наистина съм чула, че някой чука. Вдигах гири, а и бях пуснала музика.

— Надявах се да разговарям със Зак.

— Да, точно това си помислих. Здравата си го ядосала, а това изисква доста голямо усилие. Аз от години се опитвам и не успявам, но ти навярно имаш вроден талант.

Нел пхна ръка в джоба си и стисна тюркоаза. Трябваше да мине през охраната, за да стигне до целта.

— Знам, че ми е ядосан, и с пълно право. Но няма нямам право да се извиня?

— Разбира се, само че ако започнеш да се задавяш от ридания и молби, ще ядосаш мен. А аз съм много по коравосърдечна от Зак.

— Нямам намерение да хленча и да умолявам. — Докато пристъпваше напред, Нел започна да губи самообладание. — А и не мисля, че Зак би искал да посредничиш помежду ни. Аз също не искам.

— Радвам се за теб. — Доволна, Рипли се отместя, за да пусне Нел вътре. — На задната веранда е. Гледа мрачно през телескопа и пие бира. Но преди да се качиш и да кажеш каквото и да било, ще ти кажа

нещо. Зак би могъл да проучи произхода ти, да разнищи историята ти. Аз бих постъпила така. Но той е човек с принципи и не би го направил.

Чувството за вина, което се бе загнездило у Нел, когато Зак си бе тръгнал, започна още повече да я терзае.

— Би сметнал това за оскърбително.

— Точно така. Но аз нямам подобни скрупули. Помири се с него, иначе ще си имаш работа с мен.

— Разбрах.

— Харесвам те и уважавам хората, които се занимават с бизнес. Но когато си навлечеш гнева на някого от рода Тод, не можеш да се измъкнеш. Предупреждавам те честно. — Рипли се отправи към стълбите, които водеха към втория етаж. — Вземи си бира, като минеш през кухнята. Трябва да довърша докладите си.

Нел пропусна да вземе бирата, въпреки че с удоволствие би изпила голяма чаша с ледена вода, за да угаси пожара в гърлото си. Мина през доста разхвърляната всекидневна, после през също толкова разхвърляната кухня и се изкачи по външните стълби на верандата.

Зак седеше на голям стол, избелял от слънцето, стискаше бутилка бира между краката си и бе насочил телескопа към звездите.

Усети присъствието ѝ, но си даде вид, че не я забелязва. Тя ухаеше на праскови и явно бе притеснена.

— Ядосан си ми — и си го заслужавам. Но знам, че държиш на честността и ще ме изслушаш.

— Може би утре ще бъда настроен за честност. Защо не наминеш тогава — за по-сигурно?

— Ще рискувам. — Нел се питаше дали той осъзнава колко много означава това за нея. — Да, излъгах. Често ми се е налагало, доста добре се справям и отново бих го направила. Трябваше да избирам между честността и оцеляването — и все още е така. Затова няма да ти кажа всичко, което искаш и заслужаваш да знаеш. Съжалявам.

— Ако между двама души няма доверие, няма смисъл да бъдат заедно.

— Лесно ти е да го кажеш, Зак. — Когато той откъсна очи от звездите и се обърна към нея, изгарящият му поглед я накара да се приближи. Сърцето ѝ биеше лудо. Не изпитваше страх, че би могъл да

я удари, само се боеше, че никога не ще пожелае да я докосне отново. — Така е, по дяволите, за теб е лесно! Ти имаш своето място тук. Винаги си го имал и не се налага да се бориш за него.

— Ако имам място тук — каза Зак с внимателно премерен тон, — то е, защото съм го заслужил. Също като всички останали.

— Различно е, защото ти си имал солидна основа и градиш върху нея. Няколко месеца работих неуморно, за да заслужи своето място тук — и го постигнах, но това е различно.

— Добре, може би е така. Но ние с теб започнахме върху една и съща основа, Нел, що се отнася до нещата, които градахме заедно.

Градахме, помисли си Нел, а не градим. Щом бе решил да се преструва на непреклонен, неин бе изборът дали да държи на своето, или да направи първата крача. Реши, че едва ли е по-трудно, отколкото да изхвърчи с колата си от скалата.

— Три години живях с мъж, който ме нараняваше. Не бяха само шамарите и блъскането. Този вид рани не траят дълго. Но имаше и други. — Нел почувства нужда да си отдъхне за малко, за да разсее напрежението, което сковаваше гърдите ѝ. — Непрекъснато потъпкваше увереността ми, самоуважението ми, смелостта ми, правото ми на избор. Правеше го толкова умело, че твърде късно осъзнах какво става всъщност. Не е лесно отново да изградиш тези неща — и все още не съм успяла напълно. Трудно бе да се реша да дойда на острова, трудно бе и да намина тази вечер. Не биваше да те допускам до себе си и нямах такова намерение, но близостта с теб ме караше отново да се чувствам нормална.

— Това е въведение към чудесна реч. Защо не седнеш и просто не ми разкажеш всичко?

— Направих каквото трябваше, за да избягам от него. Нямам намерение да се извинявам.

— Не искам това от теб.

— Няма да се впускам в подробности. — Тя се обърна, облегна се на парапета и се загледа в тъмното море. — Ще ти кажа, че сякаш живееш в някаква яма, която ставаше все по-дълбока и все по-студена. Винаги когато се опитвах да изпълзя, той ме блъсваше обратно надолу.

— Все пак си намерила начин.

— Няма да се върна обратно. Готова съм на всичко — да избягам, където и да е, но няма да се върна. Затова лъжех, заблуждавах, дори

наруших закона. И те нараних. — Нел се обърна. — Съжалявам единствено за последното. — Каза това предизвикателно, почти гневно, обърната с гръб към него, здраво стиснала парапета с ръцете си.

„Ужасът и смелостта се борят в нея“, помисли си Зак.

— Мислиш ли, че не бих те разбрал?

— Зак. — Нел вдигна ръце, после ги отпусна. — Самата аз все още не мога да си го обясня. Когато го срещнах, аз бях слабохарактерна. Не бях жертва, която чака да бъде експлоатирана. Семейството ми беше здраво и стабилно, имах добро образование, бях независима и помагах в семейния бизнес. Преди това имаше други мъже в живота ми. Нормални връзки, но нито една по-сериозна. После бях манипулирана, малтретирана и впримчена в клопка.

„Горкото момиче!“, помисли си Зак, както когато бе започнала да се държи странно в кафенето.

— Защо все още обвиняваш себе си?

Въпросът я свари неподготвена. В първия миг озадачено втренчи поглед в него:

— Не знам. — Приблужи се и седна на съседния стол.

— Нека следващата ти стъпка бъде да престанеш да търсиш вината у себе си. — Зак каза това спокойно и отпи глътка бира. Все още бе малко ядосан на Нел, но у него назряваше нов гняв към непознатия мъж, който я бе наранил така жестоко. Помисли си, че по-късно би могъл да го излее върху боксовата круша на Рипли. — Защо не ми разкажеш за семейството си? — предложи и ѝ подаде да отпие от бирата. — Вече знаеш, че майка ми изобщо не умее да готви, а баща ми обича да снима интересни неща с новия си фотоапарат. Израснали са тук, на острова, оженили са се и имат две деца. Със сестра ми се познаваш лично.

— Баща ми служеше в армията. Беше подполковник.

— Значи си била дете на военен. — Нел поклати глава, когато ѝ предложи бира, и той отпи още една глътка. — Видяла си доста свят, а?

— Да, често се местехме. Баща ми обичаше да получава нови назначения, да се справя с нови неща. Беше добър човек, много уравновесен, с чудесна топла усмивка. Обичаше старите филми на Маркс Брадърс и сандвичи с фъстъчено масло. Боже мой! — Гърлото ѝ

се сви от мъка, гласът ѝ заглъхна и сякаш в стомаха ѝ се отвори кървяща рана. — Мина толкова време, а ми се струва, че е било вчера.

— Когато обичаш някого, не преставаеш да мислиш за него. Аз все още понякога мисля за баба си. — Зак хвана ръката ѝ и я задържа в своята. — Когато си спомня за нея, усещам ухание на мента и лавандула. Почина, когато бях на четиринадесет години.

Как бе успял да я разбере толкова добре? „Това е най-пленителното у него“, помисли си тя.

— Баща ми загина във войната в Залива. Мислех, че е неуязвим. Винаги ми се е струвал такъв. Всички казваха, че е добър воин, но аз си го спомням само като добър баща. Винаги ме изслушваше, когато чувствах нужда да му разкажа нещо. Беше честен и справедлив, със свои принципи, които имаха много по-голямо значение за него от общоприетите правила. Той... Господи! — Нел обърна глава, за да погледне Зак в лицето. — Направо съм поразена колко много приличаш на него. Истински би те харесал, шериф Тод.

— Съжалявам, че не съм имал шанс да го познавам. — Зак насочи телескопа към нея. — Защо не погледнеш да видим какво ще откриеш там горе?

Нел наведе глава към окуляра и заразглежда звездите.

— Прости ли ми?

— Да кажем, че имаме малък напредък в тази посока.

— Радвам се, че е така, защото в противен случай Рипли щеше да ме изрита.

— Страхотно я бива за това.

— Тя те обича. Винаги съм искала да имам брат или сестра. С майка ми бяхме много близки и мисля, че след загубата на баща ми се сближихме още повече. Но винаги съм искала сестра. Майка ми би ти харесала. Беше упорита, остроумна и обичаше да се шегува. Когато остана вдовица, започна свой собствен бизнес от нулата и успя да го направи преуспяващ.

— Прилича ми на някого, когото познавам.

Нел едва забележимо се усмихна.

— Татко казваше, че съм се метнала на нея. Зак, сега съм такава, каквато бях преди. Трите години помежду бяха временно отклонение. Не можеш да си представиш каква бях станала през това загубено време. Аз самата не мога да повярвам.

— Може би е трябвало да минеш през всичко това, за да стигнеш, където си сега.

— Може би. — Светлината, която минаваше през телескопа, затрептя и очите ѝ се замъглиха. — Имам усещането, че винаги съм се стремяла насам. При всяко преместване в детството си се оглеждах наоколо и си мислех: „Не, не е това. Все още не е.“ В деня, когато пристигнах с ферибота и съзрях острова, разбрах, че моето място е тук.

Зак повдигна ръката ѝ, чиито пръсти бяха преплетени с неговите, и я целуна.

— В деня, когато те видях зад щанда в кафенето, и аз разбрах това.

Нагоре по ръката ѝ премина тръпка, която я прониза право в сърцето.

— Имам сериозни проблеми, Зак — Не мога да бъда напълно откровена за тях. Не искам да обърквам и твоя живот.

— Стигнал съм твърде далече, Нел. Прекалено късно е да се тревожа за това. Влюбен съм в теб.

Нова тръпка премина през тялото ѝ.

— Има толкова много неща, които не знаеш, че само едно от тях е достатъчно, за да промениш мнението си.

— Явно не вярваш в силата на чувствата ми.

— О, не е така! — Нел издърпа ръката си и се изправи. В решителни моменти предпочиташе да бъде на крака. — Има и нещо друго, което трябва да ти кажа и не очаквам да ме разбереш и да го приемеш.

— Клептоманка си.

— Не.

— Таен агент на нелегална китайска групировка.

Нел се разсмя:

— Не, Зак...

— Почакай, имам още едно предположение. Ти си една от онези поклоннички на „Стар трек“, които знаят наизуст диалозите от всички епизоди.

— Не, само от първата поредица.

— Е, добре тогава — предавам се.

— Аз съм вещица.

— О, знам това.

— Не използвам думата като евфемизъм за непоносим характер — нетърпеливо каза Нел. — Имам предвид в буквалния смисъл. Магии, заклинания — такива неща. Магьосница.

— Да, разбрах го, когато танцуваше гола на моравата и излъчваше светлина — като свещ. Нел, прекарал съм целия си живот на Трий Систърс. Нима очакваш да бъда смаян или да се кръстя, за да се пазя от злото?

Не бе сигурна дали изпита облекчение или разочарование от реакцията му и се намръщи.

— Предполагах, че това ще те подразни.

— Само за момент — призна Зак. — Но щом живея с Рип, подобни неща не могат да ме шокират. Разбира се, тя не се занимава с това от години. Ако ми беше казала, че си ми направила любовна магия, може би щях малко да се ядосам.

— Разбира се, че не съм. Дори не знам как се прави. Просто... в момента се уча.

— Нещо като магьосница — чирак. — Двамата се развеселиха и Зак се изправи. — Предполагам, че не след дълго Миа ще те посвети в тайните на занаята.

„Нищо ли не може да изненада този човек?“

— Преди няколко нощи накарах Луната да слезе ниско.

— Какво значи това, по дяволиите? Все едно. Не разбирам много от метафизика. Аз съм обикновен човек, Нел.

Зак прокара длани нагоре и надолу по ръцете ѝ, което ѝ поддейства едновременно възбуждащо и успокояващо.

— Не, не си.

— Поне съм достатъчно разумен, за да осъзная, че стоя тук с една хубава жена и хабя напразно лунната светлина. — Наклони се, притегли я към себе си и жадно впи устни в нейните.

Когато Нел наклони глава назад и обви ръце около врата му, Зак се завъртя и я поведе към стъклената врата.

— Искам да те отведа в леглото си и да се любя с теб — с дъщерята на военен, които прилича на майка си. — Отвори вратата и придърпа Нел вътре. — Наистина те обичам.

„Знам това — помисли си тя. — Както и че си способен на искрено съчувствие.“ Зак можеше да ѝ даде много. Близостта му и

изпълваше със страстно желание. Когато я докосна, Нел почувства онзи познат трепет и лека, приятна болка. Копнежът ѝ за дом и уют бе задоволен.

Движеха се бавно и леко в един ритъм. Беше готови да разтворят сърцето и тяло го си за него.

Кожата ѝ настръхна при допира на пръстите му. Неудържимият порив, който я тласкаше към него, я накара да издаде въздишка на наслада. Когато устните им отново се срещнаха тя вложи в тая целувка всичко, което чувстваше. Това, което не можеше да му каже с думи, можеше да разкрие със сърцето и тялото си.

Зак плъзна устни по рамото ѝ и с възхищение проследи стегнатите мускули и изящната извивка на ключицата ѝ. Уханието ѝ го опияняваше, изпитваше толкова силна нужда да вдъхва от него, колкото от поредното глътка въздух. Стигна до гърдите ѝ и ги обходи с устни и език, докато сърцето ѝ започна да бие силно като безкрайния пулс на морето. Когато ударите се учестиха, Нел се надигна под тялото му и остана без дъх, леко простена. Без да бърза Зак се спусна надолу, плъзгайки пръсти и устни по нежната ѝ кожа. Долови трепета ѝ, докато самият той изгаряше от неутолимо желание.

Ръцете ѝ инстинктивно се вкопчиха в чаршафите, когато повдигна бедрата ѝ и ѝ достави наслада с език. Безмилостно я тласна към върха на възбудата и я накара да извика. Нел изхлипа. Кожата ѝ бе влажна и хлъзгава, когато се претърколи заедно с него върху измачканите и събрани чаршафи. Въздухът около нея трептеше като нажежен, а тялото ѝ сякаш бе пещ, загрята до краен предел.

— Зак...

— Още не! Още не!

Беше луд по нея. Жадуваше за плътта ѝ, за допира на ръцете ѝ. На бледата лунна светлина, която нахлуваше през прозореца, тялото ѝ изглеждаше неземно — бяло като мрамор, топло и изгарящо от еротично желание. Когато леко докосна със зъби шията ѝ, го обзе още по-силен копнеж. Устните ѝ жадно търсеха неговите, тялото ѝ се мяташе. Тя отново издаде вик и потръпна, докато пръстите му все повече разпалваха чувствеността ѝ.

Загубила контрол и разсъдък, Нел светкавично се носеше към върха на блаженството. Би могла да се закълне, че леглото се върти в кръг с шеметна бързина, докато притискаше тялото на Зак между

бедрата си. Извивайки се надолу към него, страстно го целуна, а после се надигна, сложи ръцете си зад главата и сякаш полетя.

Зак протегна ръка, пръстите му безпомощно се плъзнаха надолу по напрегнатите ѝ бедра. Кръвта му бушуваше и нахлуваше в главата му като порой. В този миг виждаше само очите ѝ — горещи като два сини пламъка и ярки като скъпоценни камъни. Той се надигна, долепи устни до гърдите ѝ и безпомощно се отпусна до нея.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Рипли спря патрулната кола и погледна Нел, която разтоварваше сладкиши. Слънцето се бе спуснало ниско и поради студения североизточен вятър, който неприятно брулеше острова, повечето туристи се бяха сгушили в хотела и пиеха топли напитки.

Почти всички местни жители благоразумно се бяха настанили пред телевизорите или вечеряха. Самата тя с нетърпение чакаше да се прибере и да направи същото. Но не бе имала възможност да остане насаме с Нел от вечерта, когато тя бе почукала на вратата на къщата им.

— Или си закъсняла с днешната стока, или твърде рано зареждаш с утрешната — провикна се Рипли.

Нел вдигна кутията и се сгуши в подплатеното с овча кожа яке, което бе поръчала по пощата от континента.

— Днес се налага да заредя за втори път. Литературният кръжок, който Миа води, подновява дейността си след лятното прекъсване. Първата сбирка е тази вечер.

— О да! — Рипли слезе от колата. Беше със старо и доста износено шушляково яке и кубинки. Вместо бейзболната шапка, сега носеше плетена от черна вълна. — Имаш ли нужда от помощ?

— Не бих отказала. — Доволна, че не долови следи от враждебност, Нел посочи с лакът към втория кашон. — Освежителни напитки за сбирката. Ще присъстваш ли?

— Няма шанс.

— Не обичаш ли да четеш?

— Напротив, обичам да чета, но не обичам групите. Те се състоят от членове — обясни тя. — А членовете почти винаги са хора. Сега стана ли ти ясно?

— Хора, които познаваш — отбеляза Нел.

— Това ми дава солидно основание. Тези групи са като кокошки в кокошарник, които прекарват времето си в разнищване на последните

клюки, а обсъждането някоя книга е само претекст да излязат вечерта от къщи.

— Откъде знаеш, щом не си член на клуба?

— Нека да кажем, че имам шесто чувство за тези вещица.

— Добре. — Нел нагласи кашона, за да може да разпреди правилно тежестта, докато се отправяха към задния вход. Въпреки лошото време, босилекът на Миа все още бе яркочервен като през юли. — Това ли е причината за нежеланието ти да бъдеш посветена в професията? Че трябва да се приобщиш към група?

— Струва ми се доста основателна причина. Освен това не бих се обвързала с нещо, което е започнало триста години преди моето раждане. — Силен порив на вятъра развя косите ѝ, вързани на конска опашка, която приличаше на черен камшик. Тя не обърна внимание на тава и на студа, който се опитваше да се промъкне под якето!

— Мисля, че всеки проблем може да бъде решен и без зловещо кикотене над някакъв казан. А и не искам хората да се питат дали няма да долетя на метла, с островърха черна шапка на главата.

— Не мога да оспоря първите две причини. — Нел отвори вратата и влезе в примамливо топлото помещение. — Но не приемам последните. Никога не съм чувала Миа да се кикоти като вещица от приказките и не мисля, че хората на острова очакват да я видят, яхнала метла.

— Аз не бих се изненадала, ако я видя. — Рипли влезе в книжарницата и кимна на Лулу. — Здравей, Лу!

— Рип? — Лулу продължи да нарежда сгъваемите столове. — Решила си да се присъединиш към нас?

— Не се и надявай! Да не би адът да е замръзнал?

— Не съм чула. — Лулу присви ноздри. — Май ухае на сладкиш със захарен сироп?

— Позна — потвърди Нел. — Имаш ли специални предпочитания как да бъдат подредени сладките?

— Ти си експертът по тези въпроси. Миа все още е горе. Ако не ѝ хареса как си ги подредила, ще ти каже.

Нел отнесе кутията до вече подготвената маса. Беше успяла да издълбае няколко пролуки в бронята на Лулу, но трябваше да положи още доста усилия, за да спечели напълно доверието ѝ. Приемаше това като лично предизвикателство.

— Мога ли да присъствам на част от обсъждането? — Лулу я изгледа подозрително над очилата си.

— Прочете ли книгата?

„По дяволите!“ Нел извади първо подноса със сиропирания сладкиш — с надежда ароматът му да направи Лулу по-благосклонна.

— Не. Разбрах за клуба едва миналата седмица и...

— Всеки може да отделя по един час на ден за четене. Независимо колко е зает.

— О, престани да се държиш като кучка, Лулу!

Грубата забележка на Рипли накара Нел да потръпне, но когато се осмели да погледне крадешком към Лулу, видя, че реакцията ѝ е широка, самодоволна усмивка.

— Не мога. В кръвта ми е. Можеш да останеш, ако присъства и тази тук. — Размаха пръст срещу Рипли.

— Не проявявам интерес към някаква си женска сбирка, на която се обсъжда кой с кого спял, а пък не бивало. Освен това не съм вечеряла.

— Кафенето е отворено още десет минути — осведомя я Лулу. — Днешната супа с грах и месо е доста вкусна. Не е зле да прекарваш известно време сред други жени. Изследвай вътрешната си женска същност.

Рипли гневно подсмръкна. Но идеята да хапне супа или каквато и да било, без да се налага да го приготвя, ѝ се стори примамлива.

— Вътрешната ми женска същност не се нуждае от изследване. Знам, че е подла и злобна. Но ще опитам супата. — Отправи се към стълбите. — Може да остана за десетина минути — извика тя, без да се обърне. — Но първото парче сладкиш да бъде за мен.

— Лулу?

Нел подреди бисквитите с форма на звезди върху стъклен поднос.

— Какво?

— И аз ще те нарека кучка, ако това ще ни сближа като жени, желаещи да изследват вътрешната си същност.

Този път Лулу подсмръкна гневно.

— Понякога имаш доста хаплив език. Но всичко, което казваш, е на място. Това ми допада.

— Мога да правя и превъзходен сладкиш с джинджирил.

Лулу се приближи с пренебрежителен израз на лицето и си взе едно парче.

— Ще го опитам. Гледай да прочетеш избраната за октомври книга преди следващата сбирка.

Нел леко се усмихна и на бузите ѝ се появиха трапчинки.

Рипли се качи в кафенето и си поръча купичка супа минути преди то да затвори. Това ядоса Пег.

— Имам среща, така че ако не свършиш преди края на работното ми време, ще трябва сама да измиеш купичката.

— Мога да я оставя в мивката, също както би направила ти. Нел ще я измие сутринта. Искам и горещ шоколад. Още ли ходиш с Мик Бърмингъм?

— Да. Ще се сгушим пред видеото и ще гледаме „Письък“ — първа, втора и трета част.

— Много секси! Ако искаш да си тръгваш, няма да те издам на Миа.

Пег не се поколеба, свали престилката си и каза:

— Благодаря, тръгвам.

Рипли бе доволна, че кафенето остана празно, и се настани удобно, за да хапне с наслада супата си в уединение. Нищо друго не би могло да развали удоволствието ѝ така бързо, както чаткането на токчетата на Миа по стълбите само минута по-късно.

— Къде е Пег?

— Освободих я. Бързаше за среща.

— Не очаквай да бъда благодарна, че позволяваш на служителите ми да си тръгват по-рано. Кафенето трябва да затвори след четири минути, а едно от задълженията в Пег е да почисти стъклената витрина, барплотовете и кухнята.

— Е, аз я освободих, така че можеш да си го изкараш на мен, вместо на нея. — Рипли продължи да загребва супата и любопитно се загледа в Миа.

Не се случваше често човек да види мис Девлин разгорещена и нервирана. Навиваше на пръст верижката на амулета, които носеше на шията си, а изражението и издаваше тревога. Заобиколи остъкления щанд и каза гневно:

— Има здравна наредба за поддържане на хигиена в заведенията за обществено хранене. Щом си била така великодушна към Пег, ще се наложи ти да почистиш.

— Да имаш да вземаш! — промърмори Рипли, но изпита чувство за вина, което заплашвате да развали апетита й. — Защо си толкова кисела днес?

— Трябва да ръководя бизнеса си, а това отнема повече време, отколкото да се разхождаш наперено, с вирнат нос, из селото, което е твоята специалност.

— О, я си намери някого да те чука, Миа! Това ще подобри настроението ти.

Миа заобиколи обратно щанда:

— За разлика от теб, не мисля, че чуването е решение на всички проблеми.

— Искаш да се правиш на ледена девица, защото Сам Лоугън те зарязва, затова... — Рипли не довърши и мислено се упрекна, когато видя лицето на Миа да пребледнява. — Извинявай, не беше уместно.

— Забрави!

— Когато обидя някого, се извинявам. Въпреки че явно си дошла тук, за да се заяждаш. Всъщност няма само да се извиня, а ще те попитам какво не е наред.

— Какво те е грижа, по дяволите?

— Обикновено не се бъркам, но отдавна не съм те виждала толкова нервна. Какво има?

Някога двете бяха добри приятелки, почти като сестри. Затова на Миа й се струваше по-трудно сега да седне и да споделя с Рипли какво я тревожи, отколкото с някой непознат. Но ставаше въпрос за нещо много по-важно от враждата и гнева. Тя се настани срещу Рипли и очите им се срещнаха.

— На Луната има кръв.

— О, за...

Преди Рипли да довърши, Миа я сграбчи за ръката.

— Задава се страшна беда. Тъмна сила. Познаваш ме добре и знаеш, че ти си последният човек, на когото бих казала, ако не бях сигурна.

— Ти също ме познаваш добре и си наясно с мнението ми за предзнаменованията и поличбите. — Все пак я побиха хладни тръпки.

— Ще ни връхлети, когато листата опадат, преди първия сняг. Сигурна съм в това, но не знам каква ще бъде и откъде ще дойде. Има някаква сянка.

Рипли потръпна, когато очите на Миа станаха толкова тъмни, сякаш в тях се събра болка от хиляди години.

— Ако ни сполетят беди, двамата със Зак ще се справим с положението.

— Няма да бъде достатъчно, Рипли. Зак обича Нел ти обичаш него. В центъра на това са те. Чувствам го. Ако не станеш поговорчива, ще се случи нещо непоправимо. Сама не мога да направя каквото е нужно, а Нел все още не е готова.

— Аз не мога да ти помогна по този начин.

— Не че не можеш, а не искаш.

— Не мога или не искам — все едно.

— Да, така е — каза Миа и стана. Очите ѝ не святкаха от гняв, с това Рипли би могла по-лесно да се пребори. По-скоро се долавяше безсилие. — Отричаш това, което си, не използваш способностите си. Искрено се надявам, че няма да се разкайваш.

Миа слезе по стълбите, за да поздрави членовете на клуба и лично да се заеме със задълженията си.

Останала сама, Рипли подпря с юмрук брадичката си. Това беше просто начин да я накара да се почувства виновна. Когато бяха заедно, Миа или хвърляше злобни стрели, или се опитваше да събуди у Рипли чувство за вина. Нямаше да се хване на номера ѝ. Ако около Луната имаше лека червена мъгла, тя можеше да се дължи на атмосферно явление и нямаше нищо общо с нея. Оставяше поличбите и пророчествата на Миа, щом ѝ доставяха такова удоволствие. Не трябваше да се отбива тази вечер и да ѝ дава възможност да се опитва да я притисне. Двете непрекъснато се дразнеха взаимно. Това продължаваше повече от десет години.

Но по-рано не бе така. Някога бяха почти неразделни приятелки, докато не навършиха пълнолетие. Рипли си спомняше, че майка ѝ ги бе наричала „близначки по душа“. Споделяха всичко и може би в това бе проблемът.

Беше съвсем естествено, когато приятели от детството пораснат, интересите им да станат различни и те да се отчуждят. Но двете с Миа

не се бяха отчуждили постепенно. По-скоро сякаш връзката помежду им бе разсечена с меч — внезапно и жестоко.

Рипли имаше право да поеме по свой собствен път. И нямаше намерение да се връща сега само защото Миа е притеснена от някаква атмосферна аномалия. Дори ако Миа бе права и наистина дойдеше някаква беда, щяха да се справят с нея по законен път, а не с магии.

Рипли бе заключила нещата от детството си — играчки и различни пособия — и повече не се интересуваше от тях. Това бе разумна проява на зрелост. Сега хората виждаха в нея Рипли Тод, заместник-шериф, отговорна личност, добра в професията си, а не вятърничава жрица, която вари любовен еликсир, за да разреши интимните им проблеми.

Ядосана на себе си, че търси оправдание за упорството си, тя събра съдовете и ги отнесе в кухнята. Все пак изпитваше известни угризения, които я накараха да се почувства длъжна да изплакне съдовете, да ги сложи машината за миене и да почисти мивката. Реши, че по този начин ще изкупи вината си.

Откъм предната врата на книжарницата, където щеше да се проведе сбирката, се чуваха множество женски гласове. Долавяше се ароматът на тамяна, който Миа бе запалила за предпазване от зли сили. Рипли се измъкна през задната врата. Нищо не би я накарало да се присъедини към шумната женска компания.

Точно до задната врата гореше дебела черна свещ, предназначена да отблъсква злото. Би погледнала на това с насмешка, но вниманието ѝ бе привлечено от друго. Бледият лунен диск бе забулен в лека кървавочервена мъгла.

Неспособна да се надсмее над тревогите на Миа, породени от това, Рипли пхна ръце в джобовете си и с наведена глава се запъти към колата си.

Когато и последните членове на клуба си тръгнаха, Миа затръшна вратата. Нел вече бе прибрала чиниите в салфетките, когато Лулу затвори регистъра.

— Беше много забавно! — Керамичните чаши весело звънтяха, докато Нел ги събираше една в друга. — И много интересно. Никога не съм участвала в обсъждане на книга по този начин. Когато прочета някоя, само се замислям дали ми е харесала или не, но никога не съм

споделяла с други хора защо. Обещавам да прочета избраната за следващия месец, така че ще мога да се включа в дискусията.

— Аз ще се погрижа за съдовете, Нел. Сигурно си уморена.

— Не съм. — Повдигна пълния поднос. — Тази вечер тук беше събрана толкова много енергия. Имам чувството, че съм се заредила.

— Зак не те ли очаква?

— О, тази вечер не! Казах му, че имам намерение да присъствам на партито, въпреки че не съм поканена.

Лулу изчака Нел да се качи по стълбите.

— Какво не е наред? — попита тя Миа.

— Не съм напълно сигурна. — За да се намира на работа, Миа започна да сгъва столовете. — Това ме безпокои най-много. Задава се нещо, а не мога да си обясня какво. За тази вечер всичко е наред. — Докато отнасяше столовете в склада, погледна нагоре. — Тя все още е в безопасност.

— Нел е в центъра на всичко. — Лулу отнесе своите столове в склада. — Предчувствах го от самото начало и не я изпусках от поглед. Не мога да отрека, че е мило момиче, което здравата работи. Да не би някой да иска да я нарани?

— Вече го е сторил, но ще му попреча да го направи отново. Ще се опитам да предскажа какво я очаква, но трябва да се подготвя за това, да проясня съзнанието си. Има време. Не мога да кажа колко точно, но се надявам да е достатъчно.

— Ще ѝ кажеш ли?

— Все още не. Самата тя се подготвя да се пречисти. Влюбена е и това я прави силна. Необходима ѝ е сила.

— А теб какво те прави силна, Миа?

— Волята. Любовта никога не ми е помагала.

— Чух, че той е в Ню Йорк.

Миа замислено сви рамене. Знаеше кого има предвид.

Лулу и се ядоса, че два пъти за една вечер ѝ напомниха за Сам Лоугън.

— Ню Йорк е голям град — равнодушно каза тя. — Няма да остане без компания. Искам да свърша и да се прибера у дома. Имам нужда от сън.

— Идиот! — промърмори Лулу под носа си. Според нея в света имаше много мъже идиоти. И повечето от тях попадаха на опърничави

жени.

Нел реши, че магиите са просто вид рецепта. А рецептите бяха нейната специалност. Необходимо бе време, желание и качествени продукти в подходящи пропорции, за да се приготви нещо сполучливо. С добавка и на малко въображение — получаваше се уникален специалитет.

Между работата и сортирането на документите си тя намираше време да изучава магическата книга, която Миа ѝ бе заела. Предполагаше, че Миа ще намери сравнението на тази книга с готварска за смешно, но си мислеше, че ще се почувства обидена от това. Трябваше да отделя време и за медитация, визуализации, събиране и създаване на собствени пособия. Вече можеше да смята, че магьосническото и килерче е добре заредено.

А сега възнамеряваше за първи път да опита самостоятелно практическо изпълнение.

— Любовни магии, разваляне на магии, закрила — монотонно нареждаше Нел, докато прелистваше страниците. — Магии за обвързване, за пари, лечебни.

„По нещо за всеки“, помисли си и си спомни предупреждението на Миа да внимава какво пожелава. Едно невнимателно или егоистично желание би могло неочаквано да се превърне в неприятен бумеранг. Спря се на нещо лесно, което не засягаше никого и не би могло по невнимание да причини вреда.

Първо изчисти отрицателната енергия с метлата, а после я подпря на вратата на кухнята, за да попречи да влезе нова. Диего непрекъснато се мотаеше в краката ѝ, докато избираше свещите и изписваше върху тях подходящи символи. Решила, че може да използва всякакъв вид помощни средства, избра кристали, които да подсилват енергията. Подреди ги и постави до тях саксията с попареното от сланата мушкато, която бе взела от верандата на Зак. Издиша и вдиша нов, свеж въздух.

Прегледа отново лечебната магия, която Миа бе написала с туш върху пергаментова хартия, затвори очи и съчини подходящото за целта заклинание.

— Започвам — прошепна. — Нека повехналият цвят разцъфне с нова красота. Мм... тъй рано нека не загива, не носи никому вреда.

Отново ярко нека грейнат тез нежни, клюмнали цветя.

Прехапа устни и зачака. Мушкатото в саксията бе все така оклюмало. Нел се наведе над него и го погледна отблизо с надеждата да забележи малък признак на съживяване. Отново се изправи.

— Неуспех. Може би не съм готова да действам сама.

А може би трябваше да опита отново. Трябваше да визуализира растението в съзнанието си — свежо и отрупано с цвят. Да усети уханието на листата, да насочи енергията си. Или може би да събуди енергията на самото цвете? Но безспорно бе, че ако се откаже лесно, не би станала добра магьосница.

Затвори пак очи и докато съсредоточаваше мисълта си, чу кратко почукване на задната врата. Извърна се толкова бързо, че по невнимание ритна Диего почти до средата на малката стая. Котето спокойно започна да се ближи, сякаш нищо не се е случило.

Подсмихвайки се, Нел отвори вратата на Рипли.

— Обикалях наоколо и видях светлина на свещи. Да не би да имаш проблеми с електричеството? — Миг след като зададе този въпрос, погледна край Нел и съзря ритуалните свещи на масата. — О!

— Упражнявам се, но нямам особен напредък. Явно трябва да уча още много. Влизай.

— Не искам да те прекъсвам. — След разговора си с Миа преди сбирката на литературния клуб всяка вечер търсеше претекст да наmine. — Не е ли това увехналото цвете от нашата веранда?

— Все още не е напълно загинало. Попитах Зак дали има нещо против да се опитам да го възстановя.

— Упражняваш магии върху мъртво мушкато? Боже, направо ме шашваш!

— Реших, че ако направя грешка, няма да навредя на никого. Искаш ли чай? Преди малко го направих.

— Е, няма да откажа. Зак каза да ти предам, че ще се отбие, когато свърши работа. Задържахме за противообществено поведение един препил младеж — обясни тя. — Повърна почти всичките шест бири, които беше отмъкнал от хладилника на родителите си. Сега Зак го води у дома му.

— Познавам ли го?

— Момчето на семейство Стъбънс, по-голямото. Гаджето му го зарязало и той решил да удави мъката в бирата на баща си. Като се има

предвид този резултат, сигурно следващия път ще потърси друг начин да излекува разбитото си сърце. На какво мирише?

— Приготвям печено свинско филе. Каня те на вечеря.

— Няма да остана тук да ви гледам как скришом разменяте погледи, но не бих имала нищо против да изпратиш по Зак торбичка с остатъци за кучето.

— С удоволствие. — Нел подаде на Рипли чаша чай. — Но нямаме намерение да си хвърляме скрити погледи.

— Не вярвам.

Нел извади от хладилника нарязано на ситно мезе.

— Господи! Вие двамата всяка вечер ли хапвате такива неща? — попита Рипли.

— Използвам Зак за опитно зайче.

— Има късмет, негодникът. — Рипли си взе малко парченце. — Ако нещо не му харесва, можеш да го изпращаш на мен. Ще те уведомявам дали е било добро.

— Много великодушно от твоя страна. Опитай от пълнените гъби. Зак няма да ги докосне.

— Не знае какво изпуска — отбеляза Рипли, след като изяде една. — Бизнесът с доставките на храна се развива добре, а?

— Така е. — Но Нел мечтаеше за специална фурна с горещ въздух и фризер, въпреки че не би било практично за малката ѝ кухня. Засега не бяха във финансовите ѝ възможности на фирма „Трите сестри“. — Ще правя сандвичи и торта за кръщенето в неделя.

— Новото бебе на Бърмингъм.

— Да. Освен това сестрата на Лулу пристига със семейството си от Балтимор следващата седмица. Лулу иска да ги впечатли. Между двете сестри има известно съперничество. — Нел посочи към фурната. — Реших да приготвя това свинско филе, но искам първо да го пробвам.

— Лулу ще трябва да бръкне дълбоко в джоба си. А знам колко е стисната.

— Сключихме бартерна сделка. Тя ще ми изплете два-три пуловера. Ще имам нужда от тях, защото зимата наближава.

— Ако някои направи магия за топло време, ще се радваме на циганското лято, преди зимата да ни връхлети.

— Дано!

— Като стана дума за магии... — Рипли се наведе и взе Диего.
— Как е Миа?

— Чудесно. Напоследък изглежда малко разсеяна. — Нел повдигна вежди. — Защо питаш?

— Просто така. Предполагам, че крои планове за Хелюин. По това време на годината винаги е в стихията си.

— Ще украсим кафе — книжарницата месец по-рано. Предупредиха ме, че всички деца на острова я посещават — било да си купят някоя дреболия, било да се почерпят.

— Кой би могъл да устои на изкушението да си купи бонбони от магьосница? Най-добре е да тръгвам. — Припряно почеса козината на Диего, преди да го пусне на земята. — Зак ще се появи всеки момент. Мога да взема тази саксия да не ти пречи, ако... — Гласът ѝ секна, когато погледна към мушкатото. Оживелите зелени стъбла бяха отрупани с великолепни тъмночервени цветове. — Я гледай, по дяволите!

— Успях! Направих го! О! — С един скок Нел се озова до масата и зарови нос в цветовете. — Не мога да повярвам. Тоест исках да повярвам, но наистина не мислех, че ще успея сама. Не е ли прекрасно?

— Да, харесва ми.

Този вълнуващ прилив на енергия и сила ѝ бе познат. Рипли си припомни удовлетворението при подобно преживяване, когато Нел вдигна саксията високо и се завъртя в кръг.

— Не всичко е цветя и лунни лъчи, Нел.

— Какво се е случило? — Нел свали саксията и я залюля като бебе. — Какво се е случило, за да те накара да негодуваш срещу дарбата си?

— Не негодувам. Просто не ми е нужна.

— Бях безсилна. Сега се чувствам по-добре.

— Не дарбата да караш цветята да цъфтят правя живота ти по-щастлив, а вярата в собствените сили. Не ти е нужна магическа книга, за да осъзнаеш какво можеш да постигнеш.

— Едното не трябва да изключва другото.

— Може би. Но животът е много по-лесен, ако не ги смесваш. — Рипли се приближи към вратата и я отвори. — Не оставяй свещите без надзор.

Преди Зак да пристигне, Нел вече беше почистила и подредила масата. Кухнята ухаеше на печеното и останалия от свещите аромат.

Приятно ѝ бе да слуша стъпките му пред кухненската врата. Познаваше го по начина, по който спираше и триеше обувките си на изтривалката. Щом отвореше, вътре нахлуваше свеж въздух, който приятно я лъхваше и сърцето ѝ се разтуптяваше, щом зърнеше топлата му усмивка, преди да се приближи към нея и устните им да се слоят.

— Малко се позабавих.

— Няма значение. Рипли се отби и ми каза, че ще закъснееш.

— Тогава предполагам, че нямам нужда от това. — Измъкна букет карамфили иззад гърба си.

— Все пак благодаря. — Нел пое цветята. — Тази вечер ще опитаме от австралийското вино, за което прочетох, ако пожелаеш да го отвориш.

— Чудесно! — Зак се обърна, свали якето си и понечи да го окачи на закачалката. Погледът му се спря на саксията с мушкатото, която Нел бе поставила на страничния плот. Леко изненадан, застана неподвижно за миг, преди да закачи якето. — Не мисля, че си постигнала това, като си го наторила.

— Не. — Нел обгърна с ръце стъблата на карамфилите. — Не, не съм. Това притеснява ли те?

— Не. Но да се говори за тези неща е по-различно, отколкото да се видят. — Сякаш си бе у дома, Зак издърпа едно чекмедже да потърси тирбушон. — Не е нужно да правиш магии заради мен.

— Обичам те, Зак.

Щом чу думите ѝ, той сякаш застина с отварачката в едната ръка и бутилката в другата. Беше завладян от силни чувства.

— Дълго чаках да изречеш това.

— Преди не можех да го кажа.

— А сега защо можеш?

— Защото ми донесе карамфили. Защото не е нужно да се старая всичко да бъде свършено заради теб. Защото когато чуя да се приближаваш към вратата ми, цялото ми същество се вълнува и се изпълва с копнеж. И защото любовта е най-силната магия. Искам да ти дам своята.

Зак внимателно остави настрана бутилката с вино и тирбушона и се приближи. Погали я по бузите и по косите.

— Цял живот съм чакал само теб. — Целуна я нежно по челото. — Искам да прекараме остатъка от него заедно.

Нел бе обзета от радост, която я накара да забрави, че стомахът ѝ е свит на топка.

— Нека взаимно си подарим настоящето. Всяка минута е скъпоценна. — Опря глава на рамото му. — Всяка минута е от значение за нас.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Евън Ремингтън се разхождаше из разкошните стаи ма къщата си и Монтъррей. Отегчен и нервен, внимателно разглеждаше вещите си. Всичко бе грижливо подбрано от самия него или от декоратор, следващ изрични инструкции. Винаги бе наясно какво предпочита и какво желае и правеше всичко възможно да се сдобие с него. Независимо от цената и усилията.

Всичко, което го заобикаляше, отразяваше неговия вкус, на който се възхищаваха партньорите му, хората с неговото обществено положение и онези, чиято цел бе да попаднат в същата категория. Но тези неща не го удовлетворяваха.

Възнамеряваше да организира търг. Би могъл да се свърже с някоя известна благотворителна фондация и да спечели популярност, като се отърве чрез нея от вещите, които вече не желае. Можеше да разгласи, че се разделя с тях, защото болезнено му напомнят за покойната му съпруга. Прекрасната Хелън, която бе загубил. Дори обмисляше да продаде къщата, защото тя наистина му напомняше за нея. В Лос Анджелис нямаше този проблем. Хелън не бе загинала там.

След инцидента Евън рядко се връщаше в Монтъррей. Не оставаше повече от няколко дни и винаги идваше сам. Без да се брои прислугата, тъй като смяташе, че тя е част от мебелировката — необходима и полезна.

Първия път, когато се върна, бе сломен от скръб. Дълго рида безутешно върху леглото, на което бе спал за последен път с нея, прегръщайки нощниците, които тя бе носила, вдъхвайки от аромата ѝ. Любовта му бе унищожителна и болката го разяждаше.

Хелън му бе принадлежала.

Когато този изблик отшумя, той обиколи цялата къща и докосна всичко, до което Хелън се бе докосвала. Тогава гласът ѝ отекуваше в ушите му, а ароматът ѝ се носеше навсякъде около него. Прекара около час във вградения гардероб, галейки дрехите ѝ, но не си спомни как една нощ я бе заключил вътре, защото се бе прибрала късно.

Когато повече не можеше да издържа в къщата, в която се чувстваше като в затвор, отиде с колата до мястото на гибелта ѝ. И там, на скалите, плака в усамотение.

Лекарят му бе предписал лечение и почивка. Приятелите му го обграждаха със съчувствие. Това започна да му харесва.

След около месец вече не помнеше, че Хелън бе тръгнала за Биг Сър по негово настояване. В съзнанието си, в люлката на спомените си се виждаше как я умолява да не присъства на партито, да остане въкъщи, докато отново се почувства добре. Разбира се, не го бе послушала. Никога не го слушаше.

Скръбта премина в ярост, която Евън удави в алкохол и усамотение. Тя го бе предала, бе отишла против неговото желание да присъства на някакво незначително парти, вместо да уважи молбата на съпруга си. Беше го оставила сам и той не можеше да ѝ го прости.

Запълни празнотата в съзнанието си с фантазии за нея и брака им. Чуваше хората да говорят за тях като за идеална двойка, жестоко разделена от трагедия. Прочете това в пресата и повярва в него.

Носеше една от обиците ѝ на верижка близо до сърцето си и направи така, че тази преструвка да достигне до подходящите медии. Говореше се, че Гейбъл направил същото, когато загубил Ломбард.

Пазеше дрехите ѝ в шкафовете, книгите и по полиците. Дори парфюмите ѝ. Беше поставил ангел от бял мрамор на гробищата, където не бе погребано тяло. Всяка седмица оставяше по дванадесет червени рози в краката му.

За да запази разсъдъка си, той се потопи в работа. Отново можеше да спи, без Хелън да му се явява на насън. Постепенно, по настояване на приятелите си, започна да се появява в обществото.

Но нетърпението на жените да утешат вдовеца не го интересуваше. Появяваше се в женска компания само за да поддържа интереса на пресата. Беше преспал с няколко обожателки, за да не тръгнат злонамерени клюки.

Изпитваше наслада не от секса, а от властта, която имаше над тях.

Нямаше намерение отново да се жени. Никога нямаше да се появи втора Хелън. Бяха създадени един за друг. Тя бе предопределена за него — да я моделира по свой вкус. Ако понякога се налагаше да я наказва — е, дисциплината бе част от това, — трябваше да я научи.

Накрая, през последните седмици, когато бяха заедно, бе повярвал, че е успял да я направи съвършена. Рядко допускаше грешки — било когато бяха насаме, било на обществено място. Подчиняваше му се, както подобава на една съпруга, и полагаше усилия да получи одобрението му.

Спомняше си — или се опитваше да си внуши, че си спомня, — че се канеше да я възнагради за това с пътуване до Антигуа. Неговата Хелън бе очарована от океана и му бе казала през първата от онези седмици на любов и опознаване, че понякога мечтае да живее на остров. Накрая морето я бе погълнало.

Почувствал, че започва да изпада в депресия, Евън си наля чаша минерална вода и глътна една от таблетките си. Не, няма да продаде къщата! Бе решил това в един от моментите, когато настроението му внезапно се променяше. Щеше да я отвори за гости, да организира разточителен прием — като онези, на които той и Хелън често бяха домакини, и то с голям успех. Щеше да си представя, че тя е там, до него, както би трябвало да бъде.

Когато телефонът иззвъня, не му обърна внимание и не помръдна от мястото си. Нежно докосваше гравиранията златна обица под фината ленена риза.

— Мистър Ремингтън? Обаждат се мисис Рийс. Би искала да разговаря с вас, ако е възможно.

Евън не каза нищо, само протегна ръка към безжичния апарат. Без да погледне прислужницата в униформа, която му го подаде, отвори плъзгащата се врата към терасата и излезе навън, където се долавяше полъхът на бриза, за да говори със сестра си.

— Да, Барбара?

— Евън, радвам се, че те намерих. С Дийк те каним да дойдеш днес в клуба. Можем да поиграем тенис и да обядваме край басейна. Рядко виждам малкото си братче напоследък.

Понечи да откаже. Кръгът от хора, които посещаваха кънтри клуба на сестра му, не представляваше интерес за него. Но бързо размисли, защото знаеше, че Барбара притежава забележителна дарба да организира забавления. Би могла да се заеме с някои досадни подробности около приема вместо него.

— С удоволствие ще дойда. И без това искам да говоря с теб. — Погледна своя „Ролекс“. — Да се срещнем там в единадесет и

половина удобно ли е?

— Чудесно. Пригответи се! Доста поработих върху бекхенда си.

Евън не бе добър на тенис. Барбара отново бе отклонила сервиса му и подскачаше наоколо като глупачка с марковия си екип. Разбира се, имаше възможност да се мотае тук всеки ден и да тренира с професионалист, докато слабоумният ѝ съпруг се упражнява в игра на голф.

Брат ѝ бе зает човек, с разрастващ се бизнес и влиятелни клиенти, които хленчеха като бебета, ако не им обърнеше внимание. Нямаше време за развлечения.

Той изстреля една топка над мрежата и силно стисна зъби, когато Барбара се затича и я върна обратно. Бе плувнал в пот и издаваше гневни звуци, докато тичаше по корта.

Нел добре познаваше това изражение. Винаги я бе изпълвало със страх.

На Барбара също ѝ бе познато и я караше тактично да му отстъпва.

— Ударът ти беше чудесен! — провикна се тя и поклати глава, връщайки се на изходна позиция.

„Евън винаги е имал тежък характер“, помисли си Барбара. Трудно понасяше да губи и нещата да не станат, както той иска. Открай време бе така. Като дете си бе отмъщавал или с ледено мълчание, или с прояви на неудържима ярост.

„Ти си по-голямата — казваше майка ѝ. — Бъди добро момиче, добра сестра. Позволи на малкия да победи“.

Този стар навик бе вкоренен у Барбара и тя съзнателно реши следващият ѝ удар да бъде погрешен. Ако брат ѝ спечелеше играта, следобедът щеше да премине много по-приятно. Защо да предизвиква кавги заради една игра на тенис?

И така, потискайки състезателния си дух, Барбара се остави да бъде победена.

Изражението на Евън моментално се промени.

— Добра игра, Евън. Не мога да се меря с теб.

Усмихна му се снизходително, докато заемаха позиции за следващия сет. „Момчетата мразят да губят от момичета“, помисли си

тя. Това бе още едно от твърденията на майка ѝ. А какво бяха мъжете, ако не големи момчета?

Когато играта свърши и Евън спечели, настроението му се подобри. Беше спокоен и весел и се държеше като любящ брат. Прегърна сестра си през раменете и я целуна по бузата.

— Все още трябва да поработиш върху бекхенда.

Барбара почувства, че в гърлото ѝ се надига леко раздразнение, но го преглътна.

— Твоят е жесток. — Взе сака си. — И тъй като ме унижи, ти трябва да платиш обяда. Ще се срещнем след половин час на терасата на клуба.

Съзнателно закъсня и го накара да почака. Не пропускаше случай малко да го подразни. Но той бе доволен, че сестра му е привлекателна и поддържа безупречна външност. Мразеше да види небрежно облечена жена, с разрешена коса, а Барбара никога не го разочароваше. Беше с четири години по-голяма от него, но можеше да мине за тридесет и пет годишна. Кожата ѝ бе съвсем гладка, косите — здрави и лъскави, а фигурата — удивително стегната.

Седна до него под сянката на чадъра. Ухаеше леко на любимия си парфюм „Бели диаманти“.

— Ще се утеша с коктейл с шампанско. — Кръстоса крака, обути в копринени чорапи. — А това, че седя с най-хубавия мъж в клуба, моментално ще подобри настроението ми.

— Току-що си помислих каква красива сестра имам.

Лицето ѝ засия:

— Умееш да ласкаеш. — „Истина е — помисли си Барбара. — Наистина е голям кавалер, когато победи.“ Това я накара да се почувства още по-доволна, че му отстъпи мача. — Хайде да изчакаме Дийк — каза тя, все още сияеща. — Един господ знае кога ще свърши играта си. — Поръча си коктейл и салата и превзето сви устни, когато Евън избра скариди. — О, завиждам на метаболизма ти! Никога не напълняваш. Ще си взема малко от твоите, а после ще те проклинам, когато утре личната ми треньорка ме подложи на изтезание.

— Малко повече дисциплина, Барбара, и би могла да поддържааш фигурата си, без да плащаш на някого да те кара да се изпотяваш.

— Повярвай ми, заслужава всяко пени, което ѝ плащам. Истинска садистка е. — С въздишка на задоволство тя се облегна

назад, внимавайки да запази лицето си от слънцето. — Кажи ми, скъпи, за какво искаше да говориш с мен?

— Искам да организирам парти в тъщата в Монтерей. Време е да...

— Да. — Барбара отново се наведе напред и стисна ръката му. — Да, време е. Толкова се радвам, че отново изглеждаш добре, Евън, и че кроиш планове! Преживя такъв ужасен период. — Очите ѝ се напълниха със сълзи, но бе прекалено привързана към него и ги преглътна — не за да не се размаже гримът ѝ, а защото познаваше неговата чувствителност. Евън не обичаше проявите на сантименталност на обществени места. — През последните месеци започна да се изправяш на краката си. Това е здравословно, Хелън би се зарадвала.

— Права си, разбира се.

Освободи ръката си, защото им сервираха питиетата. Не обичаше да го докосват. Ако станеше случайно, то бе съвсем друго. В света на бизнеса прегръдките и целувките бяха просто още едно средство за постигане на целите. Но той ненавиждаше да бъде докосван със съчувствие.

— Не съм се забавлявал, откакто се случи. Работя, разбира се, но... С Хелън заедно планирахме всяка подробност за приемите. Тя се справяше с по-голямата част от работата: поканите, менюто — всичко с мое одобрение, разбира се. Надявам се, че мога да разчитам на помощта ти.

— Разбира се. Само ми кажи какъв прием планираш и кога. Миналата седмица бях на едно парти, беше много разточително и забавно. Ще открадна някои идеи. Беше у Памела и Доналд. Памела често е много досадна, но знае как да организира всичко. Като споменах за нея, чувствам, че би трябвало да ти кажа нещо и се надявам да не те разстрои. Боя се да не го чуеш от някого друг.

— Какво е то?

— Памела приказва едни неща, нали я знаеш каква е!

Евън едва си я спомняше.

— За какво става въпрос?

— Преди няколко седмици двамата с Доналд ходиха на почивка на изток. Първо на нос Код, но после тя го придумала да пътуват и да отседат в мотели като помади. Твърди, че докато разглеждали

забележителностите в някакво малко селце, видяла жена, която поразително приличала на Хелън.

Евън здраво стисна чашата си:

— Какво искаш да кажеш?

— Хвана ме за слушател на партито и го повтори безброй пъти. Отначало помислила, че вижда призрак. Всъщност убедена е, че онова... привидение е двойничка на горката Хелън и ме попита дали има сестра. Казах й, че няма, разбира се. Предполагам, че бегло е зърнала някоя стройна блондинка на възрастта на Хелън и в съзнанието й е изплувал образът й. Не ми се иска да чуеш слухове, които биха ти причинили болка.

— Тази жена с умопобъркана.

— Просто има развинуто въображение — каза Барбара. — Да сменим темата, кажи ми колко хора имаш намерение да поканиш.

— Сто-двеста — разсеяно отвърна Евън. — Точно къде твърди Памела, че е видяла призрака?

— О, на някакъв остров до източното крайбрежие. Дори не запомних името, защото не желяех да разговаряме за това. Беше нещо, свързано със сестри. Официално ли ще бъде или не?

— Кое?

— Партито, скъпи. Официално или приятелско?

— Официално — промърмори Евън и остави сестра си да говори, но не възприе нито дума от това, което тя му казваше.

Лулу живееше в двуетажна къща на две пресечки от главната улица, която се открояваше между съседните сгради с яркочервени капаци на прозорците и веранда. На нея имаше безмоторен самолет, изрисуван с причудливи шарки във всички цветове на дъгата, които биха могли да съперничат на картините на Джаксън Полак. Голям лилав балон сред тревната площ засенчваше шадраван във формата на приклекло джудже, което се плезеше на минувачите. На покрива имаше крилат дракон, изпълняващ ролята на ветропоказател. На късата алея гордо стоеше черна лимузина последен модел, паркирана до оранжевия „Фолксваген“ на Лулу, приблизително от 1971-ва година. На огледалото за обратно виждане бяха провесени дрънкулки от същото време.

Следвайки инструкциите, Нел паркира на улицата, пред една къща по-надолу, а после отнесе доставката си до задната врата. Лулу ѝ отвори още преди да почука.

— Ще ти помогна. — След тези думи я хвана за ръката, точно над лакътя, и рязко я дръпна вътре. — Изпратих гостите на разходка и мисля, че ще се върнат най-рано след двадесет минути. Ако имам късмет, може да се забавят и повече. Сил ми лази по нервите, откакто се е родила.

— Сестра ти?

— Родителите ми твърдяха, че е моя сестра, но се съмнявам. — Лулу надникна в кутията веднага щом Нел я сложи в коридора. — Мисълта, че във вените ми тече същата кръв като на тази надута, тесногръда и досадна простачка, ме вбесява. Аз съм година и половина по-голяма, така че почти заедно преживяхме шестдесетте години. Разликата е в това, че тя си спомня за тях, което обяснява всичко.

— Аха! — Нел се опита да си представи Лулу като безотговорно хипи, привърженичка на свободната любов, и откри, че не ѝ се струва толкова невъзможно. За семейната вечеря бе облякла памучен пуловер с надпис, че хормоните ѝ врят и че има пистолет.

„Добро предупреждение“, реши Нел.

— Все пак с чудесно, че понякога се събирате заедно, както сега.

— Тя просто идва веднъж в годината, за да се перчи пред мен. Според „Евангелието на Силвия“ жената не е жена, ако няма съпруг и деца, не ръководи някакъв скапан комитет и не знае как да приготви от нищо — нещо.

— Ние ще се справим много по-добре. — Нел сложи печеното във фурната да се затопли. — Направих го със сос, така че само го залей и го сервирай с лека гарнитура. Първо се предлага есенната салата. Кажете им да си оставят място за соления кейк.

— Това напълно ще я смае. — Лулу наля още една чаша от виното, от което си пийваше за кураж. — Аз имах съпруг.

Каза това така ожесточено и злобно, че Нел се обърна и втренчи поглед в нея.

— О!

— Не знам какво ме накара да се омъжа. Не бях бременна. Глупаво беше. Мисля, че го направих, за да докажа, че мога да се противопоставям. Той не изглеждаше зле, но беше пълен боклук.

Оказа се, че му е хрумнало да се ожени, за да има къде да се прибира след поредното си похождение.

— Съжалявам.

— Няма нужда да съжаляваш. Живей и се учи! Изритах го през осемдесет и пета. Ядосвам се за това единствено, когато Сил ме навестява, за да се хвали със съпруга си, който е най-обикновен вестникар, въпреки че кара хубава кола, с децата си — двама сополиви тийнейджъри, носещи спортни обувки за по двеста долара, и с радостите на живота си в предградията. По-скоро бих умряла, отколкото да живея в предградие.

Може би от виното, а може би заради гнева, който изпитваше към Сил, Лулу стана словоохотлива и Нел се възползва.

— Значи двете не сте израснали тук заедно?

— Не, по дяволите! Израснахме в Балтимор. Напуснах го, когато бях на седемнадесет, и заминах направо за Хейт-Ашбъри. Живях известно време в комуна в Колорадо, пътувах, трупях преживявания. Когато дойдох на острова, все още не бях навършила двадесет. Живее тук от тридесет и две години. Господи! — При тази мисъл Лу допи виното и си наля още. — Бабата на Миа ме нае на работа да върша това-онова. После, когато Миа се появи на бял свят, майка ѝ ме викаше да се занимавам с нея, ако се налагаше. Карли Девлин е чудесен човек, но не проявяваше особен интерес към възпитанието на детето.

— Значи ти си я отгледала. Не знаех. — „Нищо чудно — помисли си Нел, — че се държи така покровителствено с Миа.“ — Каквото и да си мисли сестра ти, за теб Миа е като дъщеря.

— Права си, по дяволите! — Лулу леко кимна, после остави чашата си. — Направи каквото трябва тук, аз се връщам веднага. — Запъти се навън и се обърна. — Ако онази кокошка Сил се върне преди мен, просто и кажи, че работиш в книжарницата и си се отбила да ме попиташ нещо за работата.

— Няма проблем.

Като следеше часовника, Нел се зае с приготвянето на яденето. Сложи салатата и гарнитурата в хладилника, прибави картофи в бял сос и зелен фасул към печеното. Надзърна в трапезарията, видя, че масата трябва да се подреди, и намери прибори и покривка.

— Първо, половината от хонорара ти — каза Лулу, когато се върна с издута пазарска чанта.

— Виж, не знаех какви чинии предпочиташ, но мисля, че тези ще свършат работа. Не са много претенциозни и ми се струват приятни.

— Добре, тъй като тези са единствените, които имам. — Лулу изчака, докато Нел бръкне в пазарската чанта, а после самодоволно се усмихна.

— О, Лулу! — Пуловерът бе семпъл, с поло — яка и можеше да се носи с всичко. Цветът бе наситено тъмносиньо, а преждата бе мека и пухкава. — Никога не съм очаквала подобно нещо. — Нел вече го държеше в ръце и го потъркваше в бузата и рамото си. — Чудесен е!

— Всичките ти дрехи са в пастелни цветове. — Доволна от себе си, Лулу се отдръпна назад, за да се полюбува на резултата. — Те правят лицето ти бледо. Този цвят ще го подчертае и ще ти отива. Започнах и втория. Чудесен е — тъмночервен блузон.

— Не знам как да ти благодаря. Нямам търпение да го пробвам и...

— Върнаха се — прошепна Лулу и побутна Нел към вратата. — Хайде тръгвай си!

— Трябва да разбъркаш салатата точно преди...

— Да, да. Тръгвай!

Нел сграбчи новия си пуловер тъкмо когато Лулу хлопна вратата под носа ѝ.

— ... сервирането — довърши тя и подсмиввайки се стигна до колата си.

Веднага щом се прибра у дома, свали памучната блуза и нахлузи великолепия пуловер. Нямахше възможност да се огледа в цял ръст, но придърпа един стол пред огледалото и стъпи на него.

Преди време бе имала множество пуловери — кашмирени, копринени, от най-мек памук и най-фина вълна. Нито един от тях не и бе донесъл такава истинска радост, както този, изплетен на ръка от приятелка. Или почти приятелка. Освен това бе възнаграждение за добре свършена работа.

Съблече пуловера, сгъна го грижливо и го сложи в едно чекмедже. Щеше да отиде с него на работа в понеделник. Памучната блуза бе по-подходящо облекло за готвене.

Трите тикви чакаха на кухненската маса, поставени върху вестник. Нел вече бе използвала една част от най-голямата за десерта на Лулу и само оставаше да издълбае кората по подходящ начин.

Когато се зае с втората, хрумна ѝ да направи тиквеник. Или пай и сладки. Издълбаните кори можеше да закачи като украса на предната веранда. Големи, страховити тиквени фенери, които да забавляват съседите и девата.

Беше изцапана до лакти с разкашкана тиква, когато влезе Зак.

— Аз ще издълбая третата. — Приблужи се към нея и я притисна в прегръдката си. — Майстор съм в правенето на фенери.

— Човек непрекъснато научава нови неща за околните.

— Искаш ли да изхвърля вътрешността?

— Да я изхвърлиш? С какво ще направя пай?

— С консерва. — Сбърчи вежди, когато видя как Нел слага парчета тиква в голяма купа. — Наистина ли имаш намерение да използваш това нещо?

— Разбира се. Откъде смяташ, че вземат материала за консервите?

— Никога не съм се замислял. От фабрика за тикви.

Зак взе ножа, за да се заеме с третата тиква, докато Нел миеше ръцете си.

— Явно си водил безгрижен живот, шериф Тод.

— Щом мислиш така, няма да ти позволя да го нарушаваш. Какво ще кажеш, когато свършим с това, да отидем с колата до ветровитата част на брега, да седнем в моята моторница и да нарушим няколко закона?

— С удоволствие. — Нел се върна с маркер в ръка и започна да рисува страховито лице върху първата тиква. — Всичко спокойно ли е в селото?

— Обикновено в неделите по това време на годината няма проблеми. Пригответе ли нещата за Лулу?

— Да. Не знаех, че някога с била омъжена.

— Много отдавна. Някакъв скитник, който работел на пристанището. Чувал съм, че бракът им продължил по-малко от шест месеца. Предполагам, че това я е огорчило, защото оттогава не съм я виждала да проявява интерес към мъж.

— Работила е за бабата на Миа, а после за майка ѝ.

— Да, така е. Доколкото си спомням, Лу здраво държеше поводите на Миа. Всъщност, като си помисля, тя е единственият човек, на когото Миа е позволявала да я контролира. Преди време имаше

връзка със Сам Лоугън. Хотелът беше собственост на семейството му. Отношенията им не потръгнаха и той напусна острова. Господи! Оттогава има десет години, а може би и повече.

— О, разбирам. — „Сам Лоугън — помисли си Нел. — Мъжът, в когото Миа е била влюбена“.

— Като младежи със Сам бяхме приятели — продължи Зак, докато издълбаваше тиквата. — После загубихме връзка. Но си спомням, че когато той се срещаше с Миа, Лулу го гледаше като ястреб. — При спомена за това Зак се засмя, а после измъкна ножа от сърцевината на тиквата.

Нел го видя как проблясва на светлината над главата му. В съзнанието ѝ мълниеносно премина видение как от него капе кръв, която напоява ризата и ръцете му и се стича по пода като червена река. Без да издаде звук тя се свлече в несвяст от стола.

— Хей, хей! Хайде. Нел, ела на себе си!

Гласът му беше глух, сякаш двамата се намираха под вода. Нещо хладно се плъзна по лицето ѝ. Като че ли се издигна от морските дълбини към повърхността. Когато отвори очи, видя бяла прозрачна мъгла, която постепенно се разсея — пласт след пласт, докато най-сетне зърна лицето му.

— Зак! — С ужас се вкопчи в него и разкопча ризата му, за да провери дали няма рани.

— Почакай. — Навярно би се засмял на настървението, с което дърпаше копчетата му, ако лицето ѝ не бе смъртнобледо. — Легни и си поеми дъх.

— Кръв, толкова много кръв!

— Шшт! — Отначало, когато Нел загуби съзнание, Зак изпадна в паника, но бързо я преодоля и постъпи, както е необходимо при подобни обстоятелства. Вдигна я и я отнесе на дивана, свести я. Сега долови силната уплаха, изписана на лицето ѝ, и стомахът му се сви.

— Обзалагам се, че днес не си хапнала нищо, нали? Щом готвиш толкова много, трябва да се научиш и да се храниш редовно. Ще ти донеса чаша вода и нещо за хапване. Ако и тогава не се почувстваш добре, ще повикам лекар.

— Не съм болна. Нищо не ме боли. Видях те целия в кръв. — Прокара треперещи ръце по тялото му. — Навсякъде имаше кръв: по

ризата и ръцете ти, по пода. Ножът! Видях...

— Не ми тече кръв, скъпа. Нямам дори драскотина. — Вдигна ръцете си и ги завъртя, за да я увери. — Просто оптическа измама.

— Не беше това. — Нел обви ръце около него и силно го притисна. — Видях кръв. Не докосвай повече този нож!

— Добре. — Погали я и целуна косите ѝ. — Няма да го докосвам. Всичко е наред, Нел.

Тя стисна в ръка медальона си и мислено изрече магически думи за закрила.

— Искам да носиш това. — Вече успокоена, се отпусна назад и свали верижката от врата си. — Непрекъснато. Никога не го сваляй.

Зак погледна гравираното сърчице и реагира, както всеки нормален мъж:

— Наистина ти благодаря, Нел, но това е женско украшение.

— Носи го под ризата си! — натърти думите си тя. — Никой не трябва да го вижда. Искам да го носиш денем и нощем. — Прокара верижката през главата му, въпреки че той направи гримаса. — Обещай ми, че няма да го сваляш. — Очаквайки, че той ще продължи да упорства, Нел обхвана с ръце лицето му. — Беше на майка ми. Това е единственото нещо, което ми е останало от нея и което донесох със себе си. Моля те, направи го заради мен, Зак. Обещай ми, че по никаква причина няма да го сваляш.

— Добре. Ще ти обещаю това, ако ти ми обещаеш да хапнеш нещо.

— Ще хапнем супа от тиква, ще ти хареса.

Тази нощ в съня си Нел тичаше като обезумяла през гората и не можеше да намери път в мрака. Преследваше я мирис на кръв и смърт.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Нел прогони от съзнанието си всичко това или поне се опита да го прогони и отиде на работа. Сервираше кафе и кифлички, шегуваше се с редовните клиенти. Беше облякла новия син пуловер и разбъркваше супата от тиква, която вареше за обедната навалица. По предложение на Миа сложи купчина визитки до автоматичната маркировъчна каса. Всичко това бе толкова нормално и приятно, с изключение на факта, че няколко пъти посегна към медальона, който вече не бе на мястото си. Всеки път, когато го направеше, в съзнанието ѝ изплуваше образът на Зак, облян в кръв.

Тази сутрин му се налагаше да отиде до континента и мисълта, че ще бъде далеч от острова, усилваше страховете ѝ. Можеше да бъде нападнат на улицата, ограбен и оставен да лежи, облян в кръв, докато издъхне.

До края на смяната си реши, че не е направила достатъчно и се нуждае от помощ.

Откри Миа, която помагаше на един клиент да избере детска книжка. Изчака, неспокойна и нетърпелива, докато той направи избора си и се отправи към касата.

— Знам, че си заета, но трябва да говоря с теб.

— Добре. Нека да си взема якето. Ще се поразходим. След няколко минути се върна с велурено яке, което бе наметнала върху късата си рокля. И якето, и роклята бяха в светлокафяв цвят, на фона, на който косата и блестеше като огнена грива. Махна на Лулу, преди да излезе през входната врата.

— Вземам си обедната почивка. Чудесен пуловер — добави, когато бяха вече навън. — Лулу ти го е изплела, нали?

— Да.

— Преодоляла си преградата. Не би сторила нещо толкова мило за теб, ако не се решила да те приеме. Поздравления!

— Благодаря. Аз... Не искаше ли да обядваш?

— Не. — Миа отметна косата си назад и дълбоко си пое дъх. Рядко се случваше да се чувства като заключена в книжарницата и отчаяно да изпитва нужда от пространство. — Искам да повървя.

Рипли бе права за циганското лято. След краткото застудяване бяха настъпили меки топли дни и плажният бриз донасяше мирис ма море и гора. Небето бе облачно и на фона на тази сивота дърветата се издигаха като запалени маяци. Небето се отразяваше в морската вода, чиито големи вълни предвещаваха буря.

— След около час ще запали — предсказа Миа. — Виж! — Посочи към морето. Само след секунда, сякаш по нейна заповед, стоманеното огледало на небето бе раздрано от светкавица. — Бурята идва. Обичам бурите. Въздухът се наелектризира и като че ли тази енергия преминава в кръвта. Но ме кара да се чувствам неспокойна. Харесва ми да стоя на скалите по време ни буря. — Свали елегантните си обувки, закачи ги на пръстите си и закрачи боса по пясъка. — Плажът е почти пуст — отбеляза. — Мястото е подходящо за разходка и да ми разкажеш какво те тревожи.

— Имах... не знам дали бе видение. Не знам какво точно беше, но ме плаши.

Миа погали ръката на Нел и продължи да крачи спокойно:

— Разкажи ми.

Когато Мел свърши, Миа продължи да върви:

— Защо му даде медальона си?

— Беше единственото, което ми хрумна. Действах импулсивно. Този медальон с най-ценното, което имам.

— Носила си го, когато си „умряла“, и си го взела със себе си в новия си живот. Символизира откъде произхождаш и те свързва с майка ти. Той е твойт талисман. Силна магия. Зак ще го носи, защото си го помолила — и това го прави още по-силен.

— Но е най-обикновен медальон, Миа. Нещо, което баща ми купи на майка ми за една Коледа. Не е особено скъп.

— Знаеш, че силата му е в това, което означава за теб. Дала си на Зак любовта, която си изпитвала към родителите си.

— Достатъчно ли е? Не мисля. Знам какво означава видението, Миа. — Ужасът се промъкна в нея като звяр. — Лицето му бе бледо и имаше толкова много кръв. Видях го мъртъв. — Сама се застави да го

произнесе още веднъж. — Беше мъртъв. Не би ли могла да направиш нещо?

Тя вече бе сторила всичко, което ѝ бе дошло наум и бе по силите ѝ.

— Какво мислиш, че мога да направя, което самата ти не можеш?

— Не знам, но със сигурност много повече. Дали това беше предзнаменование?

— Вярваш ли?

— Да, да. — Само при мисълта за видението дъхът ѝ спря. — Беше толкова ясно. — Ще бъде убит, но не знам как.

— Това, което виждаме, са потенциалните възможности, Нел. Нищо не е абсолютно. Добро или лошо — нищо не е неизбежно. Явило ти се е видение и си действала, за да осигуриш закрила.

— Има ли начин да бъде спрян този, който ще се опита да го убие? Някаква магия?

— Магиите не са решение на всеки проблем — или не би трябвало да бъдат. И помни: това, което изпратиш, може да се върне при теб или при близките ти трикратно. Ако атакуваш нещо, може да отприщиш друго. — Миа не каза какво ѝ мина през ума. „Ако спреш ножа — мрачно си помисли тя, — може да заредиш пистолет.“ — Бурята идва — повтори. — И не само светкавици ще се появят на небето този следобед.

— Ти знаеш нещо.

— Чувствам го, но не мога да го видя ясно. Може би не е във възможностите ми. — Тази бариера я караше да изпитва чувство на безсилие. Опасяваше се, че тя, която толкова дълго е била единствена магьосница, не би могла да се справи сама. — Ще ти помогна с всичко, което мога. Обещавам. — Точно когато се притесняваше, че няма да е достатъчно, съзря Рипли, застанала на края на пясъчната ивица. — Повикай я! Заради теб ще дойде. Кажи ѝ това, което каза на мен.

Не се наложи Нел да я вика. Достатъчно бе да се обърне и да я погледне. Облечена както обикновено — с памучните си дрехи и с подходящи обувки, Рипли тръгна към тях.

— Ще се намокрите, ако останете тук много дълго.

— Ще се появи светкавица — каза Миа и в този миг тя проблесна на запад като огнена стена. — Ще последва гръмотевица. —

Над морето се разнесе глух тътен. — Но дъжд ще завали след около половин час.

— Сега пък с предсказване на времето ли се занимаваш? — шеговито подхвърли Рипли. — Трябва да си потърсиш работа в телевизията.

— Недей, не и сега. — Нел очакваше всеки момент небето да се продъни, но това не я интересуваше. — Загрижена съм за Зак.

— Така ли? Аз — също. Имам повод за тревога, щом брат ми започна да носи женско бижу. Но трябва да ти благодаря, че ми даде възможност да го вземам на подбив.

— Каза ли ти защо го носи?

— Не. Не бих повторила думите, които изрече, в такава изтънчена компания. Но дадох добро начало на почивния ни ден.

— Имах видение — започна Нел.

— О, чудесно! — Рипли ядосано понечи да си тръгне, но се спря, когато Нел я хвана за ръката. — Харесвам те, Нел, но ще ме накараш да се ядосам.

— Остави я да си върви, Нел! Страхува се да чуе.

— Не се страхувам. — Но раздразнението ѝ бе очевидно, защото Миа улучи слабото ѝ място. — Хайде разказвай какво видя в кристалната топка!

— Не съм гледала в кристална топка. Гледах Зак — отвърна Нел.

Въпреки че категорично отричаше магиите и си даваше вид, че приема думите им с безразличие, Рипли бе силно разтърсена.

— Зак може да се грижи за себе си. — Рипли се обърна, за да си тръгне, но отново се върна. — Виж, в случай че не си забелязала, брат ми е способен, отлично обучен полицаи, пазител на закона. Носи оръжие и знае как да го използва, когато се наложи. Ако прави така, че работата му да изглежда лесна, то е, защото умее да се справя с всякакви ситуации. Без колебание бих му поверила живота си.

— Мисля, че Нел пита дали може да разчита на теб да пазиш неговия.

— Имам шерифска значка, оръжие и право да го използвам. Така се справям с нещата — гневно отвърна Рипли. — Ако някой преследва Зак, можеш да бъдеш сигурна, че ще си има работа с мен.

— Необходима е енергията на трите, Рипли. — Миа нарочно я хвана за ръка. — Трябва да обединим силите си.

— Без мен.

Миа кимна. Бяха застанали в кръг под яростното небе.

— Вече си с нас.

Рипли инстинктивно отстъпи назад и наруши връзката.

— Не разчитай на мен — каза тя. — Не и по този начин. — Обърна им гръб и подритвайки пясъка, се запъти към селото.

— Ще си помисли върху това и ще се пребори с него. Дебелоглава е и ще бъде нужно повече време, отколкото бих искала. Но за първи път от години проявява колебание. — Миа утешително потупа Нел по рамото. — Няма да рискува живота на Зак.

Тръгнаха обратно към книжарницата и едва успяха да влязат вътре, когато се изсипа пороен дъжд.

Нел запали свещите в тиквените фенери — не само за декорация, а и за да изпълнят истинското си предназначение. Закачи ги на верандата — да прогонват злото.

Съчетавайки знанията, получени от книгите, които Миа й бе заела, и собствените си инстинкти, тя се зае да направи къщата си възможно най-защитена.

Изчисти отрицателната енергия и запали свещи за успокоение и закрила. Постави червен яспис и малки саксии с градински чай на первазите на прозорците, лунни камъни и розмарин — под възглавниците на леглото си.

Пригответи пилешка супа. Докато тя къкреше, навън все още валеше и малката й къща се превърна в уютен пашкул.

Но не можеше да бъде спокойна. Крачеше от прозорец до прозорец, от врата до врата. Потърси си занимание, което да я отклони от тревожните мисли, но не намери подходящо. Направи усилие да седне в офиса си и да оформи няколко договора за поръчки. След десет минути отново стана, защото не можа да се съсредоточи.

Отказа се от работата по документите и позвъни в полицейския участък. Сигурно Зак вече се бе върнал. Би могла да разговаря с него, да чуе гласа му. Тогава щеше да се почувства по-добре. Но се обади Рипли и с хладен глас й каза, че Зак не се е върнал. Посъветва я търпеливо да го изчака.

Сега тревогата й се удвои. Бурята вилнееше в унисон с вътрешното й напрежение. Воят на вятъра вече не звучеше като музика, а по-скоро заплашително. Дъждът приличаше на плътна

завеса, а гръмотевиците отекваха като изстрели. Мракът притискаше прозорците, сякаш искаше да счупи стъклата и да нахлуе вътре. Енергията, която се бе научила да приема, дори да използва, затрептя като пламък на свещ от топъл полъх.

Хиляди сценарии минаваха през главата ѝ, един от друг поужасни. Накрая, неспособна да издържи, грабна якето си. Реши да слезе долу до пристанището и да чака ферибота. Да отправи молитва за завръщането му.

Внезапно отвори вратата — в мига, когато проблесна светкавица. В непрогледния мрак, настъпил след това, съзря силует, който се приближаваше към нея. Отвори уста да извика и тогава през мириса на дъжда, мократа земя и озона долови уханието на любимия си.

— Зак! — Нел се хвърли към него и едва не го събори, така че и двамата да се прекатурят през верандата, но той я хвана и запази равновесие. — Бях толкова притеснена.

— А сега си мокра. — Внесе я на ръце в къщата. — Избрах ужасен ден да тръгна от острова. Проклетият ферибот подскочаше върху вълните. — Остави я да стъпи на крака, а после свали мокрото си яке. — Щях да се обадя, но обхватът на мобилния ми телефон се губеше. Този ферибот беше последният, който пристига тази вечер в това време. — Прокара ръка през косата си и изтръска капките вода.

— Мокър си до кости. — Понеже ризата му бе вир-вода, тя с облекчение забеляза слабото очертание на медальона точно над сърцето му. — И си премръзнал.

— Трябва да призная, че през последния половин час мечтаех за горещ душ.

Досега щеше да е взел душ, ако Рипли не беше го пресрещнала на входната врата и не бе му казала, че Нел е звъннала, обхваната от паника.

— Иди сега да вземеш душ, а после може да хапнеш топла супа.

— Това определено е най-доброто предложение за целия ден. — Зак обхвана с длани лицето ѝ. — Съжалявам, че си се тревожила. Нямахме за какво.

— Вече се успокоих. Отивай, преди да си хванал настинка.

— Хората, живеещи на острови, са издръжливи. — Целуна я по челото и се запъти към банята. Остави мокрите си дрехи на купчина на

пода, пусна гореща вода и когато влезе под душа, въздъхна с благодарност.

Малкото помещение и ваната в него не бяха проектирани за мъж, висок над метър и осемдесет. Струята бе насочена точно към гърлото му и ако не внимаваше, щеше да удря лакътя си в стената при всяко движение на ръцете си. Но откакто беше с Нел, Зак си бе изработил навик. Подпря ръце на предната стена и се наведе, така че струята да се стича по главата и гърба му. Нел използваше сапуни и шампоани с нежен аромат, и той бе сложил някои от своите на полицата над ваната.

Никой от двамата не споменаваха за тези допълнения или за дрехите за преобличане, които бе оставил на полицата в нейния шкаф. Не изтъкваха и факта, че рядко прекарват някоя нощ разделени. Зак знаеше, че другите жители на селото често говорят за тях. Забелязваше намигванията и беше свикнал неговото и нейното име да се изплъзват от устата на хората заедно, сякаш са една дума. Но не бяха обсъждали това помежду си. Може би някакво суеверие ги възпираше да разговарят за нещата, които най-много се страхуват да не загубят. Или просто проявяваха нерешителност.

Не бе сигурен дали има значение, но знаеше, че е крайно време да предприемат нова стъпка. Самият той я бе направил днес следобед на континента, след като бе взел най-важното решение в живота си. Не можеше да скрие задоволството си от това. Отначало бе малко неспокоен, но чувството му бързо бе отминало. Дори неприятното пътуване през бурното море обратно към острова не се бе отразило на настроението му.

Звуците, които достигнаха до него от другата страна на завесата, го стреснаха и го накараха да действа бързо. Разсея се за миг и удари лакътя си в стената, след което прозвуча порой от ругатни.

— Добре ли си? — Разкъсвана между насмешка и съчувствие, Нел прехапа устни и притисна купчината мокри дрехи към гърдите си.

Зак рязко остави подвижния душ и дръпна завесата.

— Тази баня е опасна. Някой ден ще поръчам нова батерия и... какво ще правиш с тях?

— Мислех да... — Нел замълча, когато той изскочи гол от ваната и грабна дрехите си от ръцете ѝ. — Щях само да ги пусна в центрофугата.

— Сам ще се погрижа за това по-късно. Имам резервни за преобличане.

Отново ги хвърли на пода и не обърна внимание на недоволната ѝ гримаса, когато мократа купчина се стовари на пода зад него.

— Поне ги простри, ако стоят на топка, ще мухлясат.

— Добре, добре. — Взе кърпа и започна енергично да подсушава косите си. — Само заради тях ли влезе в банята?

— Всъщност да. — Погледът ѝ се плъзна надолу по влажните му гърди, където блестеше медальонът ѝ, по стегнатия му корем и по бедрата, чиито мускули изпъкваха под кърпата, увита около кръста му. — Но точно в момента не мисля за разтребване.

— Така ли? — Погледът и така загря кръвта му, както дори океан от гореща вода не би могъл. — А за какво мислиш?

— Че най-доброто лекарство за мъж, който току-що се с прибрал след буря, са малко ласки в уютното ми легло. Ела с мен.

Пое ръката ѝ и тръгна след нея към спалнята.

— На чичо доктор ли ще си играем? Бих се радвал да се разболея, щом ще бъда лекуван по този начин.

Тя се засмя и рязко повдигна юргана:

— Влизай!

— Да, госпожо.

Преди да свали кърпата от кръста си, Нел я дръпна. Но когато протегна ръце към нея, тя се изплъзна и го побутна към леглото.

— Както навярно знаеш, в легендите се споменава, че много магьосници са и лечителки.

Взе кибрит, обиколи стаята и запали всички свещи. Светлината им затрептя и по стените пробягаха сенки.

— Вече съм почти здрав.

— Аз ще преценя това.

— Нямам търпение.

— Знаеш ли какво не съм правила никога за никого?

— Не, но изгарям от любопитство.

Бавно повдигна ластика на пуловера си. Спомни си деня, в който плахо бе застанала на слънчевата задна веранда на къщата му.

— Искам да ме гледаш. — Съвсем бавно плъзна пуловера нагоре по тялото си. — И да ме желаеш.

Дори слепец би доловил нежното сияние, което излъчваше кожата ѝ.

Свали обувките си като в бавен танц. Семплият ѝ бял сутиен бе изрязан под изящната извивка на гърдите ѝ. Повдигна ръката си към предната закопчалка и забеляза как очите му проследиха движението ѝ в очакване, но я остави закопчана и плъзна пръсти към колана на панталона си.

Сърцето му се разтуптя, когато тънката материя се плъзна по ханша и бедрата ѝ, свлече се на пода и тя грациозно освободи краката си от нея.

— Защо не оставиш на мен да се заема с останалото? Нел присви устни и се приближи, но не достатъчно.

Никога досега не бе съблазнявала мъж и бе готова да използва силата си докрай. Представи си допира му, когато плъзна длани по собственото си тяло и го накара да затаи дъх. С едва забележима дяволита усмивка разкопча сутиена си и го остави да падне. Гърдите ѝ бяха заоблени и нежни. Спусна бикините надолу по ханша си и се освободи от тях. Вече бе възбудена.

— Искам да се слеем бавно — прошепна тя. — Бавно. — Разтвори бедра над тялото му. Беше почти като в транс. — Сякаш няма да има край.

Устните ѝ бяха топли, нежни и търсеци. Ароматът му достигна до всяка нейна клетка като наркотик. Когато той се извърна, завладян от неутолимо желание, Нел го последва, плавно прокара пръсти по гърба му и се наслади на изпъкналите му мускули, които затрептяха от възбуда. Отдаде се на сладостните усещания, които взаимно си даряваха, и се понесе с тях бавно, както бе пожелала. Светлината на свещите се усили, пламъците им се издължиха и изпълниха стаята с опияняващ аромат.

Двамата се надигнаха и се раздвижиха в танц сред ухания въздух. Застанаха на колене върху леглото с притиснати тела и устни.

Ако това бе магия, Зак бе готов да остане в нейния плен завинаги. Жена, магьосница или съчетание от двете — тя бе несравнима. Загледа се в ръката си, докосваща ослепително бялата ѝ нежна кожа. Обхвана с длани гърдите ѝ и зърната им се втвърдиха при на пръстите му. Ненаситно се докосваха и целуваха. Завладени един от друг, жадно поглъщаха всяка ласка. Когато най-сетне проникна в

тялото ѝ, плавното издигане и снишаване бе като вълни от коприна. Магията струеше от очите им и в този миг никой друг на света не съществуваше за тях. Сърцата им биеха едновременно и ги свързваше близост, далеч по-силна от страстните желания на плътта.

Сърцето ѝ преливаше от обич, която караше цялото ѝ същество да сияе. Отново присви устни, когато той се наведе да я целуне. Пръстите им се преплетоха и хванати здраво за ръце, сякаш полетяха извън пределите на земния свят.

Докато лежеше, сгушена до него, и усещаше с дланта си ударите на сърцето му, струваше ѝ се, че нищо не може да ги достигне. Убежището ѝ бе сигурно и двамата бяха в пълна безопасност в него. Сега всичките ѝ тревоги и прокрадващият се в мислите ѝ ужас ѝ се струваха глупави. Те бяха просто влюбена двойка, лежаха прегърнати и слушаха отшумяващата навън буря.

— Чудя се дали някога ще се науча да въздействам върху предметите.

— Скъпа, вече се справяш доста добре — засмя се Зак.

— Не. — Закачливо го побутна. — Имам предвид преместване на предмети от едно място на друго. Ако владеех това умение, щях да съчиня подходящо заклинание и пилешката супа да дойде тук сама.

— Нима правите и такива неща? — попита той.

— Сигурна съм, че Миа може, стига да го пожелае силно. Но начинаеща ученичка като мен трябва да стане, да отиде до кухнята и да свърши всичко по старомодния начин. — Извърна глава, целуна го по рамото и се изправи.

— Какво ще кажеш ти да останеш тук, а аз да донеса супата?

Нел му хвърли укорителен поглед през рамо, докато вървеше към гардероба, за да облече халата, който най-сетне се бе решила да купи.

— Много хитро от твоя страна — да предложиш това, след като вече станах.

— И аз си помислих същото. Е, за да не се сърдиш, ще стана да ти помогна с нещо.

— Чудесно! Тогава извади от банята онази купчина мокри парцали.

— Мокри парцали?

Едва след минута осъзна, че Нел има предвид дрехите му. Вече бе излязла от стаята, когато той скочи от леглото и грабна мокрите си панталони от пода. Бръкна в джоба и си отдъхна, щом напипа малка кутийка.

Влезе при нея в кухнята. Беше сложила погача на дъската за рязане и пълнеше купичките със супа. „Толкова е неустоима с този халат! — помисли си той. — И изглежда толкова щастлива тук!“ Краката ѝ бяха боси, а косата — леко разрошена.

— Нел, защо не я оставим за малко да изстине?

— Не би било зле. Искаш ли вино?

— След минута. — „Странно“, помисли си Зак. Би трябвало да бъде нервен, поне малко, а се чувстваше напълно спокоен. Сложи ръце на раменете ѝ, завъртя я към себе си и плъзна длани надолу до лактите ѝ. — Обичам те, Нел.

— Аз...

Думите ѝ бяха прекъснати с целувка.

— Хрумнаха ми различни начини да направя това. Да излезем с колата някоя вечер, да се разходим по плажа при следващото пълнолуние или да отидем на официална вечеря в хотела. Но сега сме на най-подходящото място, в най-подходящия момент.

Усети, че нещо я пронизва в стомаха. Прие го като предупреждение, но не можа да стори нищо. Беше като вцепенена.

— Дълго умувах как да ти предложа, опитвах се да реша кои са най-подходящите думи и как да ги кажа, но единствените, които ми идват наум в момента, са: Обичам те, Нел. Омъжи се за мен.

Тя леко въздъхна, докато радостта и скръбта се бореха в съзнанието ѝ.

— Зак, съвсем отскоро сме заедно.

— Можем да почакаме известно време, ако желаш, въпреки че не виждам смисъл.

— Защо просто не оставим нещата такива, каквито са?

Беше си представял най-различни реакции от нейна страна, но не и това, че ще долови страх в гласа ѝ.

— Защото имаме нужда от свой собствен дом, където да живеем заедно.

— Бракът е само узаконяване на една връзка. — Нел се обърна и слепешком потърси в шкафа чаши.

— За някои — тихо каза Зак, — но не и за нас двамата. Ние сме сериозни хора, Нел. И когато такива хора се влюбят и означават толкова много един за друг, те се женят, създават семейство. Искам да споделя живота си с теб, да имаме деца, да остареем заедно.

В очите ѝ напиха сълзи. С цялото си сърце и душа желаше това, за което той говореше.

— Прекалено бързаш.

— Не мисля. — Зак извади кутийката от джоба си. — Купих го днес, защото вече започнахме съвместен живот, Нел. Време е да разберем докъде ще ни доведе това.

Нел сведе поглед към свитите си шепи. Беше ѝ купил пръстен със сапфир — семпла златна халка, в която бе инкрустиран топъл, ярък камък. Беше разбрал, че тя се нуждае от топлота и искреност.

Евън бе избрал бляскав диамант с квадратна форма, вграден в платина, който стоеше на пръста и като парче лед.

— Съжалявам, Зак. Толкова съжалявам. Не мога да се омъжа за теб.

Сякаш нож прободеше сърцето му, но той не се отдръпна, а я погледна в очите.

— Обичаш ли ме, Нел?

— Да.

— Тогава заслужавам да знам защо не можеш да ми дадеш обещание и да приемеш моето?

— Прав си. — Нел се опита да се успокои. — Не мога да се омъжа за теб, Зак, защото вече съм омъжена.

Едва ли нещо друго би могло да го смае повече.

— Омъжена? Ти си омъжена? За бога, Нел, ние сме заедно от месеци.

— Знам. — В очите му Нел видя не само силна изненада и гняв. Гледаше я така, сякаш бе непозната. — Напуснах го преди повече от година.

Зак би могъл да се примири с факта, че е била омъжена и не му е казала. Но мисълта, че все още е обвързана с друг мъж и е крила това от него, бе непоносима.

— Напуснала си го, но не си се развела.

— Не, не можах...

— Позволяваше ми да те докосвам, спеше с мен, допусна да се влюбя в теб, а си знаела, че не си свободна.

— Да. — В малката кухня изведнъж нахлу хлад, които проникна до мозъка на костите ѝ. — Нямам оправдание.

— Няма да те питам кога си имала намерение да ми го кажеш. Очевидно е, че нямаше да го направиш. — Зак затвори кутийката със замах и я пусна обратно в джоба си. — Аз не спя със съпругите на други мъже, Нел. Ако беше казала поне една дума, нямаше да стигнем до това положение.

— Знам. Вината е моя. — Когато гневът му се засили още повече, а лицето му доби суров израз, тя усети, че силите я напускат и лицето ѝ пребледня.

— Мислиш, че това е достатъчно? — изкрещя тя в прилив на гняв и негодувание. — Мислиш, че като признаеш вината си, ще заслужиш прошка?

— Не.

— По дяволите! — Извърна се, така че препречи пътя ѝ. — Не мога да не се развикам. Подлудяваш ме, като стоиш и очакваш да стоваря юмрук върху теб. Нямам намерение да те наранявам. Нито сега, нито когато и да било. За мен е оскърбително да стоиш тук, питайки се дали ще го направя.

— Не знаеш какво с да се чувстваш по този начин.

— Не, не знам, защото не си ми казала. — Зак се овладя, колкото бе възможно, въпреки че все още кипеше от гняв. — Или ми казваш само толкова, за да загладим положението до следващия път.

— Може би е така. Но те предупредих, че не мога да споделя всичко. Затова не се впусках в подробности.

— Не са подробности, по дяволите! Все още си омъжена за човека, който ти с причинил това.

— Да.

— Имаш ли намерение да прекратиш брака си?

— Не.

— Е, тогава всичко е ясно. — Зак грабна обувките и якето си.

— Не искам да открие къде съм. Не мога да допусна да ме намери.

Той понечи да дръпне вратата, но за миг задържа ръката си върху дръжката.

— Замисляла ли си се някога, поне веднъж поглеждала ли си ме в очите, за да се убедиш, че можеш да разчиташ на мен? Готов съм да сторя всичко, за да защита дори непознат. Това ми е работата. Как е възможно да ти хрумне, че не бих го направил за теб?

„Знам“, помисли си Нел, докато гледаше как той се отдалечава от нея. Това бе само едно от нещата, които я плашеха. Не бе в състояние да извика. Остана сама с мъката си в къщата, която бе превърнала в защитен дом. Сега тя й се струваше пуста.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Загубих го. Разруших всичко.

Нел седеше в разкошната всекидневна на Миа, пред буйния огън в камината, и отпиваше лековит чай от канела. Изис бе изтегнала топлото си грациозно тяло в скута ѝ като меко одеяло. Но нищо не можеше да подобри настроението ѝ.

— Може би просто си го наранила. Не се е случило нищо фатално.

— Не мога да поправа това, Миа. Всичко, което ми каза, беше вярно. Не искам да мисля така, но е самата истина. Нямах право да позволя нещата да станат толкова сериозни.

— Нямам подръка власеница, но съм убедена, че можем да изгладим нещата. — Пред смаяния поглед на Нел Миа кокетно повдигна едното си рамо. — Съчувствам и на двама ви. Факт е, че сте влюбени и че всеки от вас е постъпил така, както смята, че е правилно. Помежду ви има нещо, което не на всички е отредено да изпитат. Няма за какво да съжаляваш.

— Не съжалявам, че го обичам и че споделя чувствата ми. Съжалявам за много други неща, но не и за това.

— Тогава всичко е наред. Трябва да предприемеш следващата стъпка.

— Няма следваща стъпка, защото по закон съм свързана с друг. Дори ако Евън реши да се разведе с мен, без да се срещаме лице в лице, пак не мога да се омъжа за Зак. Самоличността ми е фалшива.

— Подробности.

— Не и за него.

— Да, права си. — Миа почука с добре поддържаните си нокти по чашата, докато обмисляше нещо. — Зак си е такъв, вижда някои неща само в черно и бяло. Съжалявам, че не помислих за това по-рано и не те предупредих. Познавам го добре — продължи тя, след като се изправи и се протегна. — Не предвидих, че толкова скоро ще поиска да

узаконите връзката си. Не съм много веща по интимните въпроси. — Наля си още чай, замислено се разходи из стаята и отпи глътка.

Имаше два дивана, тапицирани в зелен цвят, които биха примамили всеки да се отпусне върху тях. Бяха отрупани с меки лъскави възглавнички. Материята бе особено важна, защото когато ставаше въпрос за отдых, Миа държеше на лукса.

В стаята имаше много антики, тъй като тя предпочиташе старите пред новите неща, освен ако не ставаше въпрос за техническо оборудване. Килимите, постлани върху кестеновия паркет на пода, бяха поизбелели. Навсякъде имаше цветя в скъпи кристални вази или в пъстро изрисувани бутилки без особена стойност. Някои от свещите, с които се бе обградила във всяка стая, бяха запалени. Белите — за успокоение.

— Наранила си го двойно, Нел. Веднъж, защото не си се хвърлила в обятията му от радост, когато ти е предложил. — Миа замълча и повдигна вежди. — Казах ти, че не съм веща в тази област, но е напълно естествено един мъж да бъде сърдит, когато предлага на любимата си брак, а тя отговаря: „Не, благодаря.“

— Не съм пълна идиотка, Миа.

— Разбира се, скъпа. Съжалявам. — Макар и леко развеселена от хапливия ѝ тон, Миа застана зад дивана и погали косите ѝ със съчувствие. — Бих казала, че си го наранила дори тройно. Засегнала си чувството му за чест. Изведнъж е разбрал, че е навлязъл в чужда територия.

— О, нима? Аз не съм преследван дивеч.

— Зак е човек с принципи. Всъщност убедена съм, че би ги нарушил, дори ако знаеше. Ако ти му бе разкрила истината. Щеше да приеме обстоятелствата, защото те обича и желае да изпита облекчение, че си се измъкнала от ужасяващата ситуация. Но трудно ще преглътне факта, че си го държала в неведение и си допуснала сяпо да се влюби в теб.

— Защо не може да проумее, че бракът ми с Евън не означава нищо за мен? Аз вече не съм Хелън Ремингтън.

— Утеха ли искаш или истината? — рязко попита Миа.

— Не мога да получа и двете. Нека бъде истината.

— Ти си го накарала да се почувства измамен. Освен това си му казала, че нямаш намерение да прекратиш брака.

— Не мога...

— Изслушай ме. Без да го прекратиш, не може да има ново начало. Изборът е твой, Нел. Никой не е взел това решение вместо теб. Не даваш възможност на Зак да се застъпи за теб, да се изправите срещу проблемите ти заедно или както навярно би предпочел — да застане пред теб, лице в лице с твоя демон, Нел. — Седна до нея и хвана ръцете ѝ. — Нима мислиш, че Зак носи полицейска значка за развлечение, заради жалката заплата или заради властта?

— Не. Но той не може да разбере на какво е способен Евън. Миа, у този човек се таи лудост. Хладна лудост, необяснима и за мен, която не би се спряла пред нищо.

— Повечето хора смятат думата зло за много драматична — каза Миа, — а всъщност е съвсем проста.

— Да. — Развързаха се няколко възела. Досега би трябвало да е проумяла, че не е нужно да обяснява това на Миа. — Той не може да разбере и че потръпвам само при мисълта отново да видя Евън, да чуя гласа му. Мисля, че този път бих рухнала.

— Не си толкова слаба.

Нел поклати глава.

— Той... пред него сякаш се смаявам. Не знам дали разбираш какво искам да кажа.

— Разбирам. Искаш ли магия, талисман, който да те предпазва от единия мъж и да ти помогне да имаш другия?

Миа протегна ръка и погали лъскавия гръб на Изис. Котката повдигна глава и погледна стопанката си в очите — сякаш с разбиране, а после се сви на кълбо.

— Има неща, които могат да се направят — разпалено заговори тя, — за закрила, концентриране и усиляване на енергията. Но най-важна е силата, която е в самата теб, Нел. Засега... — Свали сребърния медальон от врата си. — Дала си талисмана си на Зак, а аз ще ти дам един от своите. Бил е на прабаба ми.

— Не мога да ти го отнема.

— Назаем — каза Миа и закачи медальона на врата на Нел. — Прабаба ми е била много хитра вещица. Намерила си богат съпруг, натрупала състояние на борсата и успяла да го задържи, за което съм ѝ безкрайно благодарна. Не бих понесла да живея в бедност. Била е и лечителка, преди на острова да пристигне дипломиран медик.

Лекувала брадавици, израждала бебета, зашивала рани и помогнала на половината жители на селото, когато избухнала опасна грипна епидемия.

— Забележително. Какво означава издълбаният надпис?

— Знаци от древен език, подобни на онези върху свещените камъни в Ирландия. Означават смелост. Сега, след като ти дадох смелостта си, приеми моя съвет: поспи! Остави го да се бори с чувствата си, докато и ти изясниш своите. Когато отидеш при него — колкото и да те обича, той няма да дойде при теб, — трябва да бъдеш наясно какво желаеш и какво си готова да сториш, за да го получиш.

— Държиш се като идиот, Зак.

— Добре. Ще млъкнеш ли най-сетне?

Рипли смяташе, че като негова сестра има правото да не изпълни тази негова молба.

— Слушай, знам, че е постъпила ужасно. Но нима не желаеш да узнаеш защо? — Удари с длани по бюрото му и се наведе, за да го накара да срещне погледа ѝ. — Не ти ли се иска да я притиснеш и да ѝ зададеш безброй въпроси, докато не получиш обяснение защо не е прекратила брака си?

— Имаше предостатъчно време да ми каже, ако бе пожелала.

Той се съсредоточи върху екрана на компютъра си. Не бе пътувал отвъд морето само за да купи годежния пръстен. Беше свидетелствал по съдебно дело и сега, след като бе приключило, можеше да актуализира информацията си.

Рипли издаде звук, среден между ръмжене и вик.

— Подлудяваш ме. Не знам как самият ти все още не си полудял. Влюбен си в омъжена жена.

Спести ѝ убийствения поглед.

— Този факт е съвършено ясен в съзнанието ми в момента. Върви да патрулираш!

— Очевидно е, че тя не иска да има нищо общо с другия мъж. Напуснала го е. Очевидно е и че е луда по теб, както и ти по нея. Откога е тук, от пет месеца? По всичко личи, че има намерение да се установи на острова. Каквото и да е преживяла по-рано, то вече е минало.

— Тя е законно омъжена. Не мога да си го обясня.

— Да, да. Мистър Почтеност. — Възхищаваше се на моралните му принципи, но понякога я ядосвах. — Остави нещата за известно време такива, каквито са. Защо трябва да се жениш за нея за бога? О, почакай, забравих с кого разговарям. Но ако искаш съвета ми...

— Не, благодаря.

— Добре. Пържи се в собствения си сос тогава. — Грабна якето си, но след миг отново го остави. — Съжалявам. Не мога да гледам как страдаш.

Зак знаеше това и престана да се преструва, че е съсредоточен върху файловете. Нервно потърка чело.

— Не мога да изградя съвместен живот с жена, чиято връзка с друг мъж все още не е приключила. Не мога да спя с нея, щом е законно омъжена. Толкова обичам Нел, че не бих могъл да продължа да се срещам с нея, без да очаквам брак, семеен уют и деца. Не съм способен на това.

— Знам. — Тя се приближи, сложи ръце на раменете му и зарови брадичка в косите му. — Може би аз бих го приела. — Въпреки че не можеше да си представи да обича някого толкова силно, че да бъде изправена пред подобен избор. — Но разбирам, че ти не можеш. Единственото, което ми се струва трудно за разбиране, е защо, щом я обичаш и желаеш, не искаш да получиш обяснение. Заслужаваш да знаеш цялата истина.

— Няма да я разпитвам — не само защото не действам по този начин, а и защото имам чувството, че човекът, за когото е омъжена, все още има силно влияние върху нея.

— Зак. — Рипли извърна глава и потърка буза в косите му. — Хрумвало ли ти е, че може би се страхува да се разведе?

— Да. — Стомахът му внезапно се сви. — Стигнах до този извод около три сутринта. Истина е, че се боря с много различни чувства. Но това не променя положението. Тя е омъжена и не ми го каза. Явно не вярва, че може да разчита на мен, каквото и да се случи. — Посегна и стисна ръката ѝ в своята.

Така ги завари Нел, когато отвори вратата. Рипли я стрелна с укорителен поглед, а Зак дори не вдигна очи.

— Трябва да поговоря с теб насаме. Моля те.

Рипли инстинктивно стисна ръката му, но Зак раздвижи своята.

— Сестра ми тъкмо тръгваше да патрулира.

— О, да, отпращаш ме точно когато става най-интересно.

Докато обличаше якето си, й хрумна, че именно в моменти като този се казва, че напрежението се долавя във въздуха. Разсея го Бетси, която подаде глава през врата.

— Шериф Тод... Здравейте Нел, Рипли. Шерифе, Бил и Ед Сътър се сбиха пред хотела. Изглеждат доста настървени.

— Ще ги разтърва.

След тези думи на Рипли Зак стана:

— Не. Дватама ще ги разтървем.

Братята Сътър или налитаха на бой, за да бранят семейната чест, или се вкопчваха един в друг с неистова омраза. И двамата имаха телосложения на бикове и той реши, че е най-добре да не оставя Рипли да застава сама между тях. Само за миг погледна към Нел, преди да излезе:

— Трябва да почакаш.

Побиха я хладни тръпки и тя потърка ръце. Трудно бе да понесе леден поглед от мъж, способен на такава топлина. Нямаше да й бъде лесно с него. Странно защо, предишната вечер бе убедена, че ще прояви разбиране към нея. Очакваше търпеливо да я изслуша, да изпита съчувствие и да я прегърне.

Щом остана сама в участъка, Нел осъзна, че това е било заблуда, която сега напълно изчезна. Беше дошла тук, преглъщайки гордостта си, рискувайки да загуби душевния си мир и равновесие, а в отговор бе получила един-единствен леден поглед. Е, тогава може би трябваше да се откаже.

Отвори вратата и преди да измине няколко крачки, видя и чу суматохата на улицата. Застинала на място, със скръстени ръце, проследи грозната сцена.

Двама едри мъже с късо подстригани коси блъскаха кореми един в друг и сипеха ругатни. На безопасно разстояние се бе събрала тълпа зяпачи, някои от които, изглежда, бяха избрали страна в двубоя и крещяха имената им. Зак и Рипли вече си бяха проправили път сред хората и казаха нещо, което не достигна до слуха й, но укроти тълпата поне за миг. Думите им нямаха особено въздействие върху братята Сътър, които размахваха юмруци един срещу друг.

Нел потръпна, когато видя първия удар с юмрук. Чуха се по-силни викове, които отекнаха в ушите и като грохота на морските

вълни. Погледът ѝ се премрежи.

Зак изви назад ръцете на единия мъж, а Рипли — на другия. И двамата бяха извадили белезниците. Последва блъскане, ругатни и закани.

Изведнъж единият от братята рязко се изви към другия, но не успя да го улучи и юмрукът му се стовари върху лицето на Зак.

Нел видя как Зак разтърси глава и цялата тълпа затаи дъх. Всички застинаха като на стопкадър.

Вече тичаше натам, когато отново настъпи раздвижване и глъчка.

— По дяволите, Ед! Арестуван си — Зак и Рипли едновременно закопчаха белезниците. — Ти също, Бил. За назидание. И двамата сте луди за връзване. Всички да се разотиват и да си гледат работата! — нареди Зак, докато водеше Ед между хората.

Изведнъж съзря Нел, която стоеше на тротоара като подплашена сърна. Отново изрече проклятие.

— Хайде, шерифе, знаеш, че не исках да ударя теб.

— Все едно кого си искал да удариш. — Но Зак промени мнението си, когато усети вкус на кръв в устата си. — Току-що нападна полицаи.

— Той започна всичко това.

— Не е вярно — отвърна Бил, докато Рипли бързо го водеше напред. — Но със сигурност аз ще го довърша, когато ми се удаде удобен случай.

— И кого ще повикаш на помощ?

— Млъкни! — заповяда му Рипли. — Вие сте двама четиридесетгодишни хулигани.

— Ед го удари с юмрук, защо замъквате и мен?

— И двамата сте нарушители на обществения ред. Ако искате да трошите главите си, правете го у дома, а не на улицата.

— Няма да ни отведете в ареста, нали? — Поуспокоен, щом видя какво го очаква, Ед го удари на молба: — Хайде, Зак, знаеш, че жена ми ще ми одере кожата, ако ме затвориш. В края на краищата това е семейна работа.

— Не и когато става на моята улица и когато лицето ми е пострадало. — Долната му челюст гневно трепереше. Въведе Ед право в участъка и го заключи в една от малките арестантски килии. — Ще имаш малко време да се поохладиш, докато дойде време да се обадя на

жена ти. Дали ще бъде толкова загрижена, че да дойде и да те освободи под гаранция — това си с нейна работа.

— Същото се отнася и за теб — весело каза Рипли на Бил, докато сваляше белезниците му и го буташе към килията.

Щом вратите на килията бяха затворени и заключени, тя изтупа ръцете си от праха.

— Ще напиша подробен доклад. Печатам по-бавно от теб. Ще се обадя и на съпругите, въпреки че подозирам, че ще научат за това още преди да се заема с доклада.

— Да. — Зак гневно изтри устата си с ръка и я изцапа с кръв.

— Ще трябва да сложиш лед на челюстта си, а също и на устната. Ед Сътър има огромен юмрук. Хей, Нел, защо не отведеш нашия герой у вас и не му дадеш малко лед?

Зак не бе забелязал, че Нел е влязла. Бавно се обърна и втренчено се загледа в нея, докато тя стоеше на прага на отворената врата.

— Да, разбира се — съгласи се Нел.

— Оттатък има лед, мога и сам да се погрижа.

— По-добре е да стоиш на разстояние от Ед — посъветва го Рипли. — Иначе ще се изкушиш да отключиш килията и да му върнеш удара с юмрук.

— Може би.

Нел забеляза, че погледът му вече не е толкова хладен. Гледаше я с топлите си зелени очи. Тя навлажни устни.

— Ледът ще помогне да спадне отокът, а малко чай от розмарин може да облекчи болката.

— Чудесно! — Главата му вече бучеше. Крайно време бе да приключи с този случай. — Двеста и петдесет долара глоба за двамата! — Обърна се рязко към Рипли. — Или двадесет дни затвор. Ако това не им хареса, допълни официалната заповед за арест и могат да се обърнат към съда.

— Да, шефе. — Рипли засия, когато Зак излезе навън. „Прекрасно!“ помисли си. Случката разведри настроението й.

Двамата мълчаливо вървяха към къщата. Нел не знаеше какво да каже и как да го каже. Този гневен Зак й се струваше не по-малко странен от студения Зак по-рано. Явно в момента нямаше особено

желание да се занимава с нея. Знаеше колко време ще му бъде необходимо, за да се успокои след удара по лицето.

Все пак ударът бе нанесен отблизо, а освен че бе разтърсил глава и изведнъж бе станал избухлив, не бе реагирал по никакъв друг начин.

Хората често казваха за някого, че е по-издръжлив, отколкото изглежда. Това несъмнено важеше за Закари Тод.

Нел отвори вратата на къщата и все още мълчалива, влезе в кухнята и започна да приготвя компрес от лед в найлонова торбичка, увита в тънка кърпа.

— Благодаря. Ще ти върна кърпата.

Тъкмо бе взела чайника, за да направи чай, когато го погледна и примигна.

— Къде отиваш?

— Да разсея този гняв, доколкото мога.

Нел разбра, че няма друг избор и остави чайника.

— Ще дойда с теб.

— Не искаш да бъдеш с мен точно сега, аз — също.

Беше изненадана да открие, че понякога една плесница е за предпочитане пред думите.

— Това няма да помогне. Имаме да си кажем някои неща и колкото по-дълго отлагаме, толкова по-трудно ще бъде. — Отвори вратата на кухнята и зачака. — Нека да опитаме в гората. Да обсъдим нещата на неутрална територия.

Не бе взел якето си, а след дъжда, който бе валил предната вечер, температурите се бяха понижили. Но, изглежда, нямаше нищо против. Нел му хвърли бегъл поглед, докато се отправяха към малката ѝ горичка:

— Този леден компрес няма да ти помогне, ако не го използваш.

Зак го притисна към наранената си челюст и се почувства малко неловко.

— Когато дойдох тук през лятото, се чудех как би ми се отразила една разходка през есента — с всичките багри и първите признаци на застудяване. Когато живеех в Калифорния, ми липсваха студът и смяната на сезоните. — Нел леко въздъхна, а после продължи: — Живях в Калифорния три години. Предимно в Лос Анджелис, въпреки че прекарвахме доста време в къщата в Монтерей. Предпочитах я, но се научих да крия това от него, защото щеше да намери претекст да

прекрати пътуванията на север. Обичаше да намира хитри начини да ме наказва.

— Все пак си се омъжила за него.

— Да, омъжих се. Беше красив, романтичен, умен и богат. Помислих си, че е дошъл моят принц и ще заживеем щастливо. Бях заслепена, поласкана и влюбена. Доста се постара, за да ме накара да се влюбя в него. Няма смисъл да се впускам в подробности. Навярно се досещаш за някои от тях. Беше жесток — както за дребни неща, така и в истинския смисъл на думата. Караше ме да се чувствам толкова нищожна, че накрая сякаш почти изчезнах. Когато ме удари... първия път, за мен бе шок. Никой преди не ме бе удрял. В този момент трябваше да си тръгна — или поне да опитам. Макар че никога нямаше да ми позволи, трябваше да опитам. Но бяхме женени само от няколко месеца и някак си ме бе накарал да повярвам, че съм го заслужила. Защото съм глупава, непохватна или разсеяна. За най-различни неща. Беше ме дресирал като куче. Не се гордея с това.

— Потърси ли помощ?

В горичката бе толкова тихо, че се чуваха стъпките им по вече застланата с окапала шума земя.

— Не веднага. Знаех, че съществува такъв вид насилие. Бях чела статии, истории. Но това не се отнасяше за мен. Не бях част от този цикъл. Произхождах от добро, стабилно семейство, бях омъжена за интелигентен, преуспяващ мъж. Живеех в голяма красива къща, имах прислуга. — Пъхна ръка в джоба си. Беше си направила магическа торбичка за кураж и внимателно я бе завързала със седем възела. Започна да я мачка с пръсти и това ѝ помогна да успокои нервите си. — Причината за тези наказания бе, че правя грешки. Мислех си, че щом веднъж се науча, всичко ще бъде наред. Но ставаше все по-лошо и не можех да продължавам да се самозалъгвам. Една нощ ме повлече за косата нагоре по стълбите. Тогава имах дълга коса — поясни тя. — Помислих си, че ще ме пребие, ще ме изнасили и после ще ме убие. Не направи нито едно от тези неща. Но осъзнах, че би могъл да ги направи, а аз нямаше да бъда в състояние да го спра. Отидох в полицията, но той е влиятелен човек с големи връзки. Имах няколко синини — нищо сериозно. Те не предприеха нищо.

При тези думи Зак пламна:

— Трябвало е да те отведат в приют за жертви на домашно насилие.

— Според тях бях богата, разглезена жена — кукла, която създава неприятности. Няма значение — отегчено продължи Нел. — Където и да ме отведяха, щеше да ме намери. Веднъж избягах и той ме откри. Платих си за това. Накара ме да разбера нещо съществено: че му принадлежа и никога не бих могла да го напусна. Където и да отидех, щеше да ме намери, защото ме обичаше. — При тези думи я побиха хладни тръпки. Спря и се обърна с лице към Зак. — Неговата представа за любовта бе такава. Извън всякакви правила и граници. Егоистична, студена, маниакална, силна. Би предпочел да ме види мъртва, отколкото да ми позволи да го напусна. Не преувеличавам.

— Вярвам ти. Но си избягала.

— Защото мисли, че съм мъртва.

Без да влага емоции, Нел му разказа какво бе сторила, за да се отърве от веригите.

— Господи, Нел! — Зак хвърли торбичката с леда на земята. — Цяло чудо е, че не си се самоубила.

— И да оцелеех, и да загинех, щях да бъда свободна. Още в мига, когато колата прелетя над скалите, започнах пътуването си към този остров и към теб.

Зак изпита силно желание да я докосне, но не бе напълно сигурен дали това ще бъде ласка или буйно разтърсване и пъхна ръце в джобовете си.

— Имах право да знам, когато нещата между нас започнаха да се задълбочават.

— Не очаквах, че ще стане така.

— Но стана. Ако не си разбрала накъде вървят, значи си глупачка.

— Не съм глупачка. — Гласът ѝ издаде гняв. — Може би съм сгрешила, но не съм глупава. Не очаквах, че ще се влюбя в теб. Не го желаех, дори не мислех, че изобщо ще се обвържа с теб. Ти ме преследваше.

— Няма значение как, но е факт, че се случи. Ти знаеше как стоят нещата между нас, но не ми каза.

— Лъжкиня съм — спокойно каза Нел. — Измамих те, държах се ужасно. Но никога повече не ме наричай глупачка.

— Мили боже!

Объркан, Зак се отдръпна и вдигна поглед към небето.

— Никога повече няма да позволя на някого да ме унижава и подценява. И няма да допусна да бъда пренебрегвана, докато благоволиш отново да ми обърнеш внимание.

Обзет от любопитство, той се обърна и я изгледа втренчено:

— Така ли мислиш, че стоят нещата?

— Да, точно това се опитвам да ти кажа. Много мислих, откакто ти си тръгна вчера. Няма да хленча и да се свивам в ъгъла, защото си ми сърдит. Това е оскърбително и за двама ни.

— Три пъти ура!

— О, върви по дяволите!

Зак се завъртя и пристъпи към нея. Стомахът ѝ се сви от ужас, дланите ѝ се изпотиха, но остана на мястото си.

— Моментът не е подходящ да започваш спор с мен, особено когато не си права.

— Не съм права само от твоя гледна точка. Съжалявам, че те нараних, но не мога да върна времето назад и да променя фактите.

— Не, не можеш. Затова да продължим напред. Има ли още нещо, което би трябвало да знам?

— Жената, която се хвърли с колата от онази скала се казваше Хелън Ремингтън. Мисис Евън Ремингтън. Повече не отговарям на това име. То не изразява моята същност.

— Ремингтън — тихо каза Зак. Очевидно бе, че напруга ума си, за да си спомни къде е чувал това име. — Важна клечка от Холивуд.

— Точно така.

— Успяла си да избягаш възможно най-далеч.

— Така е. Никога няма да се върна. Открих, че тук мога да водя живота, който искам.

— С мен или без мен?

За първи път, откакто бе започнала да разказва историята си, стомахът ѝ се сви.

— От теб зависи.

— Не, не зависи от мен. Знаеш какво е моето желание. Сега е твой ред да кажеш какво искаш.

— Искам теб и ти го знаеш.

— Тогава трябва да довършиш това, което си започнала. Да подадеш молба за развод.

— Не мога. Нима не си чул нищо от разказа ми?

— Всяка дума, дори нещата, които не каза. — Част от него изпитваше желание да я утеши, да я приласкае, да я защити. Да ѝ каже, че вече нищо от миналото ѝ няма значение. Но всъщност имаше. — Не можеш да изживееш живота си в непрекъснато озъртане. Аз — също. Първо, защото е мъчително, и второ, светът не е толкова голям. Не можеш да бъдеш сигурна, че няма да те открие. Ако това се случи и се изплашиш, отново ли ще избягаш?

— Мина повече от година, откакто си тръгнах. Няма да ме открие, ако мисли, че съм мъртва.

— Никога не можеш да бъдеш сигурна. Трябва да приключиш с това, но няма да го направиш сама. Няма да му позволя да те докосне. Тук не е негова територия — каза Зак и повдигна с пръст брадичката ѝ. — Моя е.

— Подценяваш го.

— Не мисля така. Смятам, че нито аз, нито Рипли, нито Миа сме за подценяване. И много други жители на острова, които биха се застъпили за теб.

— Не знам дали съм в състояние да сторя това, за което ме молиш. Вече повече от година правя всичко възможно да не открие, че съм жива и къде се намирам. Не знам дали ще намеря сили отново да се изправя срещу него. Имам нужда от време да помисля.

— Добре. Когато решиш, кажи ми. — Зак се спря, за да свали от лицето си торбичката с леда, който вече бе почти разтопен. Болката в челюстта не го интересуваше особено и той отвори торбичката и изсипа съдържанието ѝ. — Щом не искаш да се омъжиш за мен, Нел, приемам го. Но след като помислиш върху всичко това, бих искал да узная решението ти.

— Обичам те. Нямам нужда да го обмислям.

Зак дълго стоя, загледан в нея, в тихата гора, където листата на дърветата бяха запазили ярките си багри, а във въздуха все още се долавяше ароматът на вчерашния дъжд.

Хвана я за ръцете.

— Ще те изпратя до дома.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Рипли отправи към Зак най-умоляващия поглед, на който бе способна, и започна да хленчи. Обикновено не го правеше често, а го използваше само за по-силно въздействие.

— Но аз не искам да ходя у Миа.

Зак живееше с нея почти от тридесет години и имаше имунитет към подобна тактика. Все пак трябваше да признае, че е убедителна.

— Когато беше малка, почти се бе пренесла да живееш у тях.

— Тогава — да, но не и сега. Не виждаш ли разликата? Защо не отидеш ти?

— Защото съм мъж. Ще се въздържа и няма да те попитам дали виждаш разликата. Бъди приятел, Рип.

Рипли се завъртя в кръг и тропна с пети по пода:

— Щом Нел ще прекара нощта у Миа, тя ще я пази. За бога, Зак, не се дръж като загрижена майка! Онзи негодник в Лос Анджелис дори не знае, че е жива.

— Ако съм прекалено предпазлив, всички трябва да го приемат. Не искам да шофира сама до скалите. — При мисълта как колата ѝ прелита над шест хиляди километра оттук кръвта му се смрази. — Докато всичко се уреди, искам да бъде наблюдавана непрекъснато.

— Тогава сам я дръж под око. Вие двамата решавате дали да бъдете злочести влюбени или новите Уорд и Джун Клийвър.

Зак не отвърна на оскърблението, защото се досети, че целта ѝ е да предизвика кавга и да се измъкне от това, за което я бе помолил.

— Никога няма да си обясня как е възможно аз да знам повече за жените от теб, след като ти си представителка на същия вид.

— Гледай ти!

Все пак не се бе сдържал да отвърне на обидата.

— Тя няма нужда постоянно да се навъртам около нея. Не се нуждае от мъж, дори забележителен представител на този пол като мен, който да я притеснява. Трябва да вземе трудни решения. Старая се

да стоя на известно разстояние, без да се натрапвам, докато достигне до тях.

— Господи! Явно доста си поразмишлявал.

Истината бе, че Зак я поставяше в трудно положение. Искаше от нея да държи под око Нел, докато самата тя смяташе, че трябва да пази него. От два дни, след като ѝ бе разказал историята на Нел, нямаше миг спокойствие.

„Кръв по Луната“, помисли си Рипли. Видението на Нел: Зак, облян в кръв, съпругът ѝ — психопат и потенциален убиец, а и собствените ѝ обезпокоителни сънища. Не ѝ бе приятно да навлиза в територията на предзнаменованията, но... по дяволите, те не вещаеха добро!

— Какви намерения имаш, докато аз се грижа за любовта на живота ти в Централата на вещиците?

През тези тридесет години съжителство бе научил и още нещо: винаги можеше да разчита на Рипли.

— Ще направя вечерната обиколка, която обикновено правим двамата, ще си купя храна за вкъщи, ще се прибера у дома и ще вечерям сам.

— Ако смяташ, че с това ще ме накараш да те съжалявам, грешиш. На драго сърце бих се съгласила да разменим местата си. — Рипли тръгна към вратата. — Ще отида у Нел да ѝ съобщя, че ще се мъкна подир нея тази нощ. Пази се.

— Моля?

— Не искам да говоря за това. Просто те предупреждавам.

— Ще се пазя.

— И купи бира. Изпил си и последната бутилка.

Рипли затръшна вратата, защото... ами просто така.

Миа замени амулетите с нови. С всеки изминал ден като че ли въздухът ставаше малко по-тежък. Сякаш нещо го притискаше надолу. Погледна навън. Вече бе почти тъмно. В края на октомври нощите бяха толкова дълги, имаше толкова много часове преди зазоряване!

За някои неща не бе разумно да се говори, дори да се мисли през нощта. Тя бе като отворен прозорец.

Запали сушен градински чай, за да отблъсне отрицателната енергия, сложи обиците си с аметисти — за усилване на интуицията.

Искушаваше се да пъхне малко розмарин под възглавницата си, за да пропъди неприятните сънища. Но трябваше да види и разбере какво да очаква. Добави на верижката около шията си яспис, който подсилваше енергията и отстраняваше стреса.

За първи път от години бе подложена на постоянен стрес.

„Тази вечер не е време да мисля за това“, напомни си. Щеше да посвети Нел в следващата стъпка, което бе радостно събитие.

Миа стисна магическата торбичка в джоба си, която бе напълнила с кристали и билки и бе завързала със седем възела, както бе научила и Нел. Мразеше да бъде толкова нервна, сякаш очаква да се случи нещастие. Струваше й се глупаво, защото цял живот се бе учила как да предвижда и отблъсква беди.

Чу шума от приближаващата се кола и видя светлини, които проблеснаха в предните прозорци. Докато вървеше към вратата, мислено си представи как излива стреса в малка сребърна кутийка и я заключва.

Когато отвори вратата, бе възвърнала спокойния си израз. Докато не съзря Рипли.

— На обиколка ли, заместник-шериф?

— Просто се чудех какво да правя. — Рипли беше изненадана да види Миа, облечена в дълга черна рокля, защото тя рядко носеше черно. Трябваше да признае, че тази жена невинаги е предсказуема. — Специален повод ли има?

— По случайност — да. Нямам възражения да присъстваш, стига Нел да желае. Но недей да се месиш.

— Не проявявам толкова голям интерес към теб, че да се намеся.

— Дълго ли ще продължи този спор? — закачливо попита Нел. — Надявах се да получа чаша вино.

— Мисля, че свършихме. Влизайте и добре дошли. Ще вземем виното с нас.

— С нас? Къде ще ходим?

— В кръга. Донесе ли каквото ти казах?

— Да. — Нел потупа голямата кожена торба, която носеше.

— Добре. Ще взема всичко необходимо и тръгваме.

Рипли свободно се разхождаше наоколо, докато Миа се приготвяше. Винаги бе харесвала къщата на скалите. Обичаше я.

Големите стаи, пълни с мебели, странните ъгли, масивните резбовани врати и излъсканите подове.

Тя би се задоволила с една стая и легло, но трябваше да признае, че къщата на Миа има стил и е от класа. Що се отнася до атмосферата, беше несравнима. Освен че имаше класа, стил и атмосфера, къщата бе и удобно място, където човек знаеше, че би могъл да се отпусне на някое кресло и да изпъне уморените си крака.

Рипли си спомни, че някога бе тичала свободно и винаги бе добре дошла тук — като домашен любимец. Изведнъж с тъга осъзна колко много ѝ липсва всичко това.

— Все още ли използваш стаята с фронтона? — попита неочаквано, докато Миа избираше червено вино от полицата.

Когато тя се обърна, погледите им се срещнаха и в съзнанието им изплуваха общи спомени.

— Да, някои от нещата ти още са там — отвърна Миа, докато увиваше три чаши в бяла ленена кърпа.

— Не ги искам.

— Все още са там — за всеки случай. Щом си тук, можеш да носиш тази чанта. — Миа посочи към нея и взе другата, в която бяха виното и чашите. Отвори задната врата и Изис се втурна навън. Това изненада Нел, тъй като обикновено котката не идваше с тях.

— Тази нощ е специална. — Миа вдигна качулката на пелерината, която бе наметнала на раменете си. Беше черна, с вишненочервена подплата. — Тя знае това. Наближава Самхайн. Нел трябва да се упражнява в запалването на ритуалния огън.

Рипли рязко вдигна глава:

— Не смяташ ли, че избързваш?

Докато вървяха, Миа внимателно разглеждаше Луната. Сърпът бе съвсем тънък и скоро щеше да настъпи новолуние. Около сребристобялата светлина се виждаше мъгла, по-гъста и по-черна от небето.

— Не.

Раздразнена, че Миа отново събуди тревогите ѝ, Рипли сви рамене.

— Хелюин. Смъртта се надига. Нощта е изпълнена със зли духове и само смелите и глупците се разхождат в мрака.

— Глупости! — безгрижно отвърна Миа. — Но няма смисъл да поемаме в тази посока и да плашим Нел.

— Краят на третия и последен лунен цикъл за годината. — Нел дълбоко вдиша от нотния въздух. — Време да си спомним за мъртвите, да празнуваме вечния кръговрат. Говори се също, че през тази нощ завесата между живота и смъртта е най-тънка. Не е нощ на злото, а време за радост. И, разбира се — рожденият ден на Миа.

— Този път голямата тройка и голямата нула — добави Рипли.

— Не бъди толкова самодоволна! — В гласа на Миа се долови хаплива нотка, която съвсем не бе безобидна. — Ти също ще навършиш тридесет след шест седмици.

— Да, но ти винаги ще си по-голяма от мен.

Изис вече бе на полянката и стоеше в средата, неподвижна като сфинкс.

— Имаме няколко свещи за светлина, докато работим. Можеш да ги закрепíš по камъните, Рипли, и да ги запалиш.

— Не. — Рипли демонстративно показва, че ръцете ѝ се пъхнати в джобовете на шушляковото яке. — Мога да нося чантата ти с джунджурии, но нямам намерение да участвам.

— О, за бога! Едва ли запалването на една или две свещи е нарушение на обета ти да не се занимаваш с магии. — Миа грабна чантата и наперено се отправи към камъните.

— Аз ще го направя — настоя Нел. — Няма смисъл и двете да се ядосвате, по-добре е всяка от вас да прави каквото иска.

— Защо си толкова разгневена? — Рипли сниши глас и се наведе, когато Миа се върна, за да избере от чантите това, което ѝ трябваше. — Обикновено се налага здравата да се потрудя, за да те извадя от кожата ти.

— Може би тези дни кожата ми е изтъняла.

— Изглеждаш уморена.

— Наистина съм уморена. Задава се нещо и го чувствам все по-близо. Не знам колко дълго ще мога да го задържа или дори дали е по силите ми. Ще бъде пролята кръв. — Сграбчи Рипли за ръката и я задържа. — И ще има болка, насилие и скръб. Страхувам се, че без кръга ще има и смърт.

— Ако си толкова сигурна в това и се боиш, защо не си повикала някого? Познаваш и други.

— Това не е работа за други и ти го знаеш. — Миа се обърна и погледна към Нел. — Може би тя е достатъчно силна. — Изправи се и свали качулката си. — Нел, ще запалим огнения кръг.

Рипли не бе очаквала, че ще изпита такъв копнеж, какъвто премина през тялото ѝ, докато гледаше изпълнението на основния ритуал и в съзнанието ѝ отекваха познатите думи. „Отказах се от това“, напомни си тя. Беше го отхвърлила. Гледаше как проблясват магическата пръчка и камата. Винаги бе предпочитала меч. Сви устни, докато наблюдаваше как Миа запали свещите с кибритена клечка. Когато отвори уста да попита защо, Миа ѝ хвърли предупредителен поглед. „Чудесно, винаги става така, както ти желаш“, помисли си Рипли, но запази коментарите за себе си.

— Земя, вятър, огън, вода — стихии четири, чуйте този зов на своите дъщери. Докато Луната горе свети, в магическия кръг се появете!

Миа очакваше с отметната назад глава и вдигнати нагоре ръце. Изви се вятър, почти засвистя, пламъците на свещите се удължиха право нагоре, въпреки вихрушката, която брулеше всичко наоколо. Земята под краката ѝ леко потрепери, а ароматната течност в казана започна да бълбука.

Когато отново свали ръцете си, всичко утихна.

Нел затаи дъх. През изминалите месеци бе видяла, бе чула и самата тя бе правила фантастични неща. Но до тази нощ не се бе наслаждавала на такава ярка демонстрация.

— Силата е в очакване — каза Миа и ѝ подаде ръка. Когато Нел я стисна, усети, че кожата и е топла, почти гореща. — Тя се крие в теб. Твоята връзка е въздухът и когато го призовеш, ти става по-лесно. Но стихии са четири. Тази вечер ще запалиш огън.

— Ритуален огън? Но не донесохме дърва.

Миа отстъпи назад с лека усмивка.

— Не са ни необходими. Съсредоточи се, проясни съзнанието си. Този огън не гори, никому той не вреди. Тъмнината озарява и с магия засиява. Златна кула ти създай, силата си осъзнай. Щом се заловиш с това, да не носи то вреда.

— Твърде рано е за нея — обади се Рипли извън кръга.

— Тихо, не се намесвай! Погледни ме, Нел! Вярвай в себе си и в мен. Гледай и се учи!

— Дръжте си шапките — промърмори Рипли и за всеки случай се отдръпна още назад.

Миа разтвори ръце с разперени пръсти, в после енергично ги протегна напред.

Появи се синкава електрическа искра, след нея още една и последваха много други. Засъскаха като огън във вода и въздухът в кръга доби сапфирен оттенък.

Върху голата земя се издигна ярък стълб от златисти пламъци.

Краката на Нел се подкосиха и тя коленичи на земята. Не бе в състояние да събере разпилените си мисли и да изрази това, което минаваше през съзнанието ѝ.

— Казах ти — въздъхна Рипли и поклати глава.

— Тихо! — Миа се отдръпна от огъня и подаде ръка на Нел, за да ѝ помогне да се изправи. — И преди си ме виждала да правя магии, малка сестричке. Ти също си правила.

— Не и като тази.

— Това е основно умение.

— Основно? Миа, така ли е? Ти запали огън от нищото.

— Тя иска да каже, че е същото, като да загубиш девствеността си. Един вид шок — услужливо се намеси Рипли. — Първия път може и да не е чак толкова приятно, колкото си очаквала, но след известно време ставаш все по-добра.

— Нещо подобно — съгласи се Миа. — Сега се съсредоточи, Нел! Ти знаеш как. Проясни съзнанието си. Визуализирай, събери силата. Запали своя огън!

— Не мога...

Миа вдигна ръка и я прекъсна:

— Откъде знаеш, без да си опитала? Съсредоточи се. — Застана зад нея и сложи ръце на раменете ѝ. — В теб има светлина, топлина и енергия. Знаеш това. Събери ги в едно. Почувствай го. Прилича на изтръпване в стомаха и се издига към сърцето. Разпростира се нагоре, изпълва те цялата. — Хвана нежно ръцете на Нел и ги повдигна. — Тече под кожата ти като река, струи надолу по ръцете, стига до върховете на пръстите. Нека излезе! Време е.

Докато двете работеха, Рипли наблюдаваше. В това имаше нещо прекрасно. Сякаш Миа учеше Нел да кара колело, окуражаваше я, вдъхваше ѝ увереност.

Първия път никога не беше лесно както за ученика, така и за учителя — тя знаеше това. От усилието лицето на Нел бе обляно в пот. Мускулите на ръцете ѝ трептяха.

Поляната, която и досега не бе напълно тиха, сякаш завибрира. Въздухът, който и досега не бе напълно неподвижен, сякаш започна да стене. Появи се слаба, колеблива искра. Когато Нел понечваше да отскочи назад, Миа бе до нея, задържах я на мястото ѝ. Непрекъснато и тихо я окуражаваше, което звучеше като монотонна песен.

Появи се още една искра, този път по-силна.

Рипли видя как Миа отстъпи назад, оставяйки своята малка сестричка да се клатушка сама на колелото. Испита гняв към себе си, щом усети, че очите ѝ се изпълниха със сълзи, и лек изблик на гордост, щом огънят на Нел заблещука.

За първи път, откакто бе започнала, Нел почувства ударите на сърцето си и учестеното си дишане. Сякаш в кръвта ѝ се вля сила, искряща като сребро.

— По-хубаво е, отколкото да загубиш девствеността си. Прекрасно е и носи радост — прошепна тя. — За мен вече нищо няма да бъде същото.

Обърна се, изпълнена с радост. Но Миа не гледаше към нея, а към Рипли.

— Трябва да бъдем трите.

Вбесена, Рипли преглътна напиралите сълзи:

— Няма да ме накарате да бъда третата.

Миа бе видяла сълзите и бе разбрала на какво се дължат. И сега разбираше държането на Рипли.

— Много добре — обърна се тя към Нел. — Навярно вече не умее да го прави.

— Не е твоя работа какво умея и какво не умея да правя — с раздразнение отвърна Рипли.

— Трудно ѝ е да приеме, че е загубила способностите си, след като ти се справи за толкова кратко време.

— Престани да говориш, сякаш не съм тук! Дразниш ме.

— А защо си тук? — гневно я попита Миа. — Двете с Нел можем да компенсираме това, че ти не участваш. — Такъв бе планът ѝ, преди да види Рипли на прага. — Със сигурност нямаме нужда от жалките ти опити. Никога не е била добра колкото мен — отново се

обърна Миа към Нел. — Винаги се ядосваше, че това, което бе лесно за мен, на нея й костваше много усилия.

— Бях добра колкото теб.

— Напротив.

— Дори по-добра.

„Аха“, помисли си Миа, Рипли никога не би отхвърлила предизвикателство.

— Докажи го.

Упоритостта на Рипли отстъпи пред неудържимия копнеж и тя прекрачи кръга.

„Не — помисли си Нел. — Само се перчи.“

Рипли не протегна ръцете си като Миа, а енергично ги тръсна и от пръстите й пламна огън, който достигна земята. Миг след това просъска като змия:

— Направи го, за да ме предизвикаш.

— Може би — и успях. Е, както виждаш, небето не се стовари върху нас. Ти направи избора си, Рипли. Нямахте да те подтикна, ако ти самата не го искаше.

— Това не променя нищо. Направих го само веднъж.

— Щом така казваш, но би могла да пийнеш малко вино, докато си тук.

Миа погледна към трите пламъка, докато вдигаше бутилката. Този на Рипли бе по-голям от нейния — заради гнева й. „Но не е толкова изящен“, помисли си тя със задоволство.

Докато наливаше виното, усети огън в себе си. Това бе обнадеждаващо.

Когато се върнаха в къщата на Миа, изпиха по още една чаша.

Рипли неспокойно се разхождаше от прозорец до прозорец, подрънквайки с дребните монети в джоба си. Миа не й обръщаше внимание. Откакто я познаваше, не помнеше Рипли да е била спокойна по душа. А в момента усещаше, че води вътрешна борба със себе си.

— Решила ли си как да оправиш отношенията си със Зак?

Нел й хвърли бегъл поглед. Седеше на пода, хипнотизирана от огъня.

— Не. Имам съвсем малка надежда, че Евън ще се разведе с мен и ще ми спести главоболието. Но знам, че не това е същността на

проблема.

— Ако не се противопоставиш на грубияните, те те стъпкват.

Нел се възхищаваше на Рипли. „Силна, издръжлива я винаги готова за действие“, помисли си.

— Да знаеш това и да го изпълниш са две различни неща. Евън никога не би могъл да разклати душевното равновесие на човек като теб.

Рипли повдигна рамене:

— Тогава възстанови своето.

— Ще го направи, когато е готова — намеси се Миа. — Ти най-добре от всички би трябвало да знаеш, че е невъзможно да наложиш принудително убежденията, идеите и начина си на поведение на друг човек. Или да прогониш нечий страх.

— Сърдита ми е, защото нараних Зак. Не мога да я обвинявам.

— Той е голямо момче. — Рипли сви рамене и седна на страничната облегалка на дивана. — Междувременно какво ще правиш по въпроса за отношенията си с него, имам предвид — със Зак?

— Трябва ли да правя нещо?

— Да. Нима ще го оставиш да потъне в меланхолия, след като премине фазата на гнева, а трябва да ти кажа, че тогава е много по-трудно да се живее с него. Мисля, че донякъде станахме приятелки, откакто си тук. Направи ми приятелска услуга и му помогни да се отърси от това, преди да го удуша, докато спи.

— Вече разговаряхме.

— Нямам предвид разговори, а действия. Наистина ли е такава сладурана? — обърна се Рипли към Миа.

— Очевидно. Нел, Рипли по свой деликатен начин те моли отново да примамиш Зак в леглото и да разрешите проблемите си с няколко сеанса див секс, което е нейното спасение от всички дразнещи неща.

— Престани да хапеш! Миа се е отказала от секса, което обяснява защо е такава кучка.

— Не съм се отказала. Просто съм по-придирчива от разгонена котка.

— Сексът няма да оправи нещата — бързо и решително заяви Нел, за да сложи край на тази препирня.

Рипли промърмори:

— Да, разбира се, права си.

Миа въздъхна:

— Колкото и да ми е мъчно, не мога да не се съглася с Рипли. Макар и отчасти. Разбира се, за разлика от връзките на Рипли, твоята със Зак не е основана само на секса. Но той е важна част от нея, израз на чувствата ви и вашата близост.

— Както и да го украсяваш, си е просто секс — отвърна Рипли, размахвайки чашата си. — Колкото и възвишен да е Зак, той все пак е мъж. Да бъде около теб и да не изпиташ желание да го съблазниш...

— Рипли, моля те.

— Не непременно да го вкараш в леглото си — с престорено целомъдрен тон поясни Рипли, след като Миа я бе упрекнала, — това би го изнервило. Щом ще си има работа с твой негодник от Лос Анджелис, трябва да бъде в отлична форма.

— Той се старае да ме държи на разстояние.

— Тогава съкрати разстоянието — без да се замисли, отвърна Рипли. — Ето какво ще направим: аз ще остана да спя в твоята къща тази нощ, а ти ще отидеш у дома и ще се погрижиш за това. От доста време сте заедно, сигурно знаеш как да подходиш.

— Това е подло и манипулативно.

Рипли наведе глава към Нел:

— Какво е твоето мнение?

Неочаквано за самата себе си, Нел се засмя.

— Може би ще намина. Да поговорим — каза тя.

— Наричай го както искаш. — Рипли допи виното си. — Можеш да отнесеш тези чаши и другите неща в кухнята и да си събереш багажа.

— Разбира се. — Нел стана и започна да събира чашите. — Връщам се след минута.

— Не бързай.

Миа почака, докато Нел излезе от стаята.

— Няма да се забави много, така че казвай това, което не искаш да чуе.

— Това, което направих тази нощ, не променя нищо.

— Излишно е да го повтаряш.

— Просто млъкни! — Рипли отново започна да крачи из стаята. Беше проявила слабост само за миг, но точно толкова бе нужно. Беше

усетила тежестта и напрежението във въздуха. — Е, добре, идва беда. Няма да се преструвам, че не я усещам и че не съм се опитала да намеря начин да се справя с нея. Вероятно бих могла, но няма да рискувам живота на Зак. Ще участвам в ритуала, Миа. — Погледна я. — Но само този път.

Миа не изпита злорадство.

— Ще запалим ритуалния огън в навечерието на Самхайн. Ще се срещнем в десет часа на Сабат. Зак вече носи талисмана на Нел, но на твоето място бих направила нещо за защита на къщата. Спомняш ли си как става?

— Знам какво да направя — сопнато отвърна Рипли. — Щом бедата отmine, нещата стават, каквито бяха. Това е...

— Да, знам — язвително каза Миа. — Само този път.

Зак се бе отказал от канцеларската работа, от телескопа си и от заблудата, че нещо ще му помогне да заспи. Опитваше се да убива времето, като четеше едно от списанията за оръжия на Рипли.

Люси се бе изтегнала до леглото и бе потънала в блажен сън, за който ѝ завидя. От време на време краката и трепваха, докато гонеше чайки или плуваше в съня си. Но изведнъж вдигна глава, заскимтя радостно и след секунди Зак чу вратата да се отваря.

— Спокойно, момиче! Рипли се прибира.

Щом чу името, Люси стана, втурна се към прага и енергично завъртя опашка.

— Забрави! Твърде късно е за игра.

Почукване на вратата на спалнята накара Люси да нададе радостен лай, а Зак да изругае.

— Какво?

Люси започна да обикаля нетърпеливо, а когато вратата се отвори, изведнъж се хвърли към Нел. Зак се надигна в леглото.

— Люси, долу! Извинявай. Помислих, че е Рип. — Понечи да отметне завивките, но си спомни, че е съвсем гол — Какво има?

— Нищо. — Нел се наведе да погали Люси и се запита кой от двамата е по-изненадан. Не може да реши. — Просто исках да се видим. Да поговорим.

Зак хвърли поглед към часовника и видя, че показва полунощ.

— Защо не слезеш долу? Идвам след малко.

— Не. — Нямах да му позволи да се държи с нея като с чужд човек. — Тук е добре. — Приблѝжи се, седна на ръба на леглото и забеляза, че той все още носи медальона ѝ, което бе добър знак. — Тази вечер запалих огън.

Зак я погледна озадачено:

— Добре.

— Не. — Леко се засмя и почеса Люси по главата. — Не с кибритена клечка, а с ръцете си. Чрез магия.

— О! — Той усети трѝпка на вълнение. — Не знам какво трябва да кажа в такъв случай. Поздравления? Или „охо“?

— Това ме накара да се почувствам силна, пълна с енергия и... пълноценна. Искан да го споделя с теб. Усетих нещо, както когато съм с теб. Когато ме докосваш. Не искаш да ме докосваш, защото по закон съм обвързана с друг.

— Това не означава, че не те желая, Нел.

Тя кимна. Думите му ѝ донесоха облекчение.

— Но сдържаш желанието си, защото съм законно омѝжена за друг. Зак, истината е, че единствения мъж, с когото се чувствам обвързана, си ти. Когато избягах, се зарекох никога вече да не се обвързвам, да не се излагам на риск. Но после срещнах теб. Разбрах, че имам магическа сила. — Повдигна ръка, свита в юмрук, към гърдите си. — Това е удивително, вълнуващо и опияняващо. И все пак то е нищо, нищо, Зак, в сравнение с чувствата ми към теб.

Всяка съпротива и всяка капка здрав разум сякаш го напуснаха.

— Нел.

— Липсваш ми. Искан просто да бъдем заедно. Не те моля да се любим. Намерението ми бе да те съблазня.

Зак прокара пръсти през косите си.

— Какво те накара да го промениш?

— Никога вече не искам да те лъжа, дори за нещо толкова незначително. И няма да се възползвам от чувствата ти в момента. Просто искам да бъда с теб, Зак. Не ме отпращай.

Притегли я до себе си в леглото я, когато тя отпусна глава на рамото му, долови дългата ѝ въздишка на щастие, което и той споделяше.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

За един влиятелен бизнесмен не бе лесно да си осигури няколко дни без ангажименти. Отменянето на уговорки с клиенти и партньори и даването на указания на персонала бе сложна и досадна процедура. Хората, които разчитаха на него, бяха безброй. Още по-досадно бе да уреди пътуването си сам, вместо да възложи това на някоя от секретарките си.

Но след внимателно обмисляне Евън реши, че няма друг избор. Никой не биваше да узнае къде отива и с каква цел. Нито подчинените му, нито клиентите, нито пресата. Естествено можеха да се свържат с него по мобилния му телефон, ако възникнеше сериозен проблем. Иначе, докато не изпълнеше намерението си, щеше да бъде неоткриваем.

Трябваше да провери. Сведението, което сестра му бе поднесла така нехайно, не излизаше от мислите му.

Двойница на Хелън. Или призракът ѝ. Хелън.

Нощем се будеше, плувнал в студена пот от сънища, в които Хелън — неговата Хелън — се разхождаше по живописен бряг жива, надсмивайки се над него. Беше готова да последва всеки мъж, който щракне с пръсти. Това бе непоносимо.

Мъчителната скръб, която бе изживял след смъртта ѝ, бавно и необратимо се превръщаше в хладен, убийствен гняв. Нима го бе измамила? Нима бе инсценирала собствената си смърт?

Не я бе смятал за достатъчно умна и смела, за да направи подобен опит, още по-малко — той да е успешен. Тя знаеше последствията. Беше се погрижил да ѝ бъде пределно ясно какво я очаква. „Докато смъртта ни раздели.“

Явно не го бе направила сама. Някой ѝ бе помогнал. Мъж, любовник. Някоя жена, особено ако бе като Хелън, не би могла да състави такъв план сама. Колко ли пъти се бе срещала зад гърба му с някой съблазнител на чужди съпруги и двамата бяха обмисляли измамата ѝ? Бяха го направили за смях със своя заговор.

О, щяха да си платят!

Би могъл да продължи живота и бизнеса си спокойно и да си внуши, че твърденията на Памела са безпочвени брътвежи. Все пак тя бе жена, а жените по природа бяха лекомислени и склонни да фантазират. Призраци не съществуваха. А на света имаше само една Хелън Ремингтън. Онази Хелън, която бе родена за него.

Но понякога в голямата разкошна къща на Бевърли Хилс му се струваше, че чува шепот на призраци или подигравателния смях на покойната си съпруга.

А ако не бе мъртва? Трябваше да узнае истината. Трябваше да бъде предпазлив и съобразителен.

— Фериботът потегля.

Очите му — светли, почти като стъклени — примигнаха:

— Моля?

Служителят престана да духа кафето си в пластмасова чашка и инстинктивно се отдръпна назад, щом срещна хладния му поглед. Сякаш се взираше в пуста морска шир.

— Фериботът потегля — повтори той. — Ще пътувате за Трий Систърс, нали?

— Да. — Усмивката, която се появи на красивото лице, бе посмразяваща и от погледа. — За там.

Според легендата една от сестрите, известна с името Въздух, напуснала острова и тръгнала с мъж, който обещавал да я обича и да се грижи за нея. Когато нарушил тези обещания и превърнал живота ѝ в мъчение, тя не предприела нищо. Родила децата си в мъка и ги отгледала в страх. Огънала се и била смазана. Последното, което сторила преди смъртта си, било да върне децата на острова, за да бъдат в безопасност. Но не направила нищо — дори каквото е било по силите ѝ, — за да защити или спаси себе си. Така се появила първата нишка на проклетие, което до ден-днешен застрашавало острова.

Нел отново обмисли тази история. За избора, за грешките и съдбата. Многократно я преповтори в съзнанието си, докато вървеше по улицата на селцето, което се бе превърнало в неин дом. Беше твърдо решена да остане в този дом завинаги.

Когато влезе, Зак изнасяше назидателна лекция на момче, което тя не познаваше. Понечи отново да напусне стаята, но Зак вдигна

пръст, без да прекъсне мисълта си.

— Не само ще отидеш при мисис Демира, за да почистиш тиквените вътрешности до капка и да се извиниш за идиотския си номер, а и ще платиш глоба за незаконно притежание на експлозив и съзнателно повреждане на чужда собственост. Петстотин долара.

— Пет стотачки! — Момчето, навярно около тринадесетгодишно, вдигна наведената си глава. — За бога, шериф Тод, нямам толкова пари. И без това мама ще ме убие.

Зак заплашително помръдна вежди.

— Чу ли ме да казвам, че съм свършил?

— Не, господине — промълви момчето и отново сведе поглед, така умърлушено, че Нел изпита желание да го погали по главата.

— Можеш да платиш глобата с общественополезен труд. Ще почистваш участъка два пъти седмично. Три долара на час.

— Три? Но ще трябва да работя... — Момчето размисли и явно реши, че е по-добре да замълчи. — Извинявайте. Знам, че все още не сте свършили.

Зак едва сдържа усмивката си и продължи да го гледа строго:

— Имам нужда и от малко помощ с някои досадни задължения у дома. В събота. — „Стига му толкова“, рече си. Нямахше по-сурово наказание от възлагането на досадна работа в събота. — Същото възнаграждение. Можеш да започнеш тази събота, а тук — от понеделник, след училище. Ако чуя, че имаш други подобни провинения, майка ти ще трябва да чака на опашка, за да смъкне кожата ти от бой. Ясно ли е?

— Да, чичо Зак... искам да кажа, шериф Тод.

— Бягай у дома!

Момчето наистина побягна навън и едва не блъсна Нел, когато минаваше покрай нея.

— Чичо Зак?

— Втори братовчеди сме. Нарича ме така от уважение.

— С какво е заслужил да бъде наказан с тежък труд? — Сложил пиратка в тиквата за фенер на учителката си по история. Била доста голяма и навсякъде се разхвърчали вътрешности.

— Говориш така, сякаш се гордееш с него.

Зак прие най-невинното си изражение:

— Греша. Онова нещо би могло да откъсне пръстите на малкия глупак, както едва не се случи с мен на неговата възраст, когато взривих фенера на учителката си по природознание. Ако сега не дам пример, утре ще бъдем затрупани с оплаквания за подобни номера.

— Мисля, че се справи като професионалист. — Нел се приближи и седна. — Имате ли време за нещо друго, шерифе?

— Ще намеря. — Беше изненадан, че тя не се наведе да го целуне, а зае сериозна поза. — Какво има?

— Нуждая се от малко помощ и от съвет. Мисля, че въпросът е от юридическо естество. Създадох си фалшива самоличност, попълвах фалшиви данни в официални формуляри и се подписвах с име, което по закон не е мое. Мисля, че и инсценирането на собствената ми смърт е престъпление, поне заради измама със застраховка „Живот“.

Зак не откъсваше поглед от очите ѝ.

— Мисля, че когато със случая ти се заеме адвокат и всички факти станат известни, няма да бъдат повдигнати обвинения. Какво се опитваш да ми кажеш, Нел?

— Искам да се омъжа за теб. Искам да прекарам живота си с теб и да имаме деца. За да се осъществи това, налага се да скъсам с миналото си. Трябва да знам срещу какво ще бъда изправена и дали ще лежа в затвора.

— Няма да отидеш в затвора. Нима мислиш, че бих го допуснал?

— Не зависи от тебе, Зак.

— Фалшивите ти документи няма да накарат ничие чувство за справедливост да заговори. Всъщност... — Многократно бе обмислил нещата от тази гледна точка. — Всъщност, Нел, когато разкажеш историята си, ти ще се превърнеш в героиня.

— Не, никой не би ме нарекъл героиня.

— Знаеш ли какво сочи статистиката за домашното насилие? — Отвори долното чекмедже, извади една папка и я сложи на бюрото си. — Събрах малко информация. Може би някога ще поискаш да я прегледаш.

— С мен беше различно.

— С всички е различно, всеки път. Фактът, че произхождаш от добро семейство и че си живяла в голяма, разкошна къща не променя нищо. Мнозина, които мислят, че с тях е различно или че не могат да променят положението си по никакъв начин, ще те гледат и слушат с

възхищение. Някои от тях ще направят крачка, на която без твоя пример не биха се решили. Това те прави героиня.

— Даян Маккой. Все още не можеш да се примириш, че не успя да ѝ помогнеш. Че тя не ти позволи.

— По света има безброй жени като нея.

Нел кимна:

— Добре. Но дори ако обществените симпатии са на моя страна, все пак съм нарушила закона.

— Ще се справим с всичко постепенно. Що се отнася до застрахователната компания, ще получат парите си обратно. Ако се наложи, ще им платим. Заедно ще сторим каквото е необходимо.

Щом чу тези думи, от плещите и падна огромна тежест.

— Не знам откъде да започна.

Зак стана, заобиколи я и клекна пред нея.

— Искам да направя това заради мен. Знам, че е егоистично, но нямам избор. Искам да го направя и за себе си. Повярвай ми.

— Ще стана Нел Тод. Ще нося име, което желая. — Забеляза как изражението му се промени и погледът му издаде тревога и осъзна, че никога досега не се е чувствала толкова уверена в нещо. — Боя се от него, не мога да се отърся от това чувство. Но няма да се спра пред нищо. Искам да живея с теб, да седим на верандата вечер и да гледаме звездите. Искам да нося прекрасния пръстен, който си ми купил. Искам да изживея с теб толкова неща, които иначе никога не бих имала. Страхувам се и искам да се избавя от страха.

— Познавам един адвокат в Бостън. Ще му се обадим и ще започнем.

— Добре — въздъхна тя. — Добре.

— Има нещо, за което държа да се погрижа още сега. — Зак се изправи, отново заобиколи стола ѝ и отвори едно чекмедже на бюрото. Сърцето ѝ подскочи от радост, когато видя кутийката в ръката му. — Непрекъснато го нося със себе си. Омръзна ми да го пъхам тук или да стои на тоалетката у дома. Да го сложим там, където му е мястото.

Нел стана и подаде ръката си:

— Благодаря.

Стомахът ѝ се бунтуваше, когато тръгна обратно към книжарницата. Беше притеснена, но и нетърпелива. Всеки път, когато

погледнеше тъмносиния скъпоценен камък на пръстена си, нетърпението надделяваше.

Влезе, махна с ръка на Лулу и с игрива походка се изкачи по стълбите към офиса на Миа.

— Трябва да поговоря с теб.

Миа се завъртя на стола си пред компютъра.

— Добре. Бих могла да те лиша от удоволствието да ми събщиш новината, като поднеса поздравленията си и кажа, че ще бъдете много щастливи заедно. Но няма да го направя.

— Видяла си пръстена ми.

— Видях лицето ти, малка сестричке. — Макар и да се смяташе за невежа по отношение на любовта, изражението на Нел бе стоплило сърцето ѝ. — Но искам да видя пръстена. — Скочи и хвана ръката ѝ. — Сапфир. — Не може да съдържа възхищението си. — Дар от обич. Пръстенът има лечебна сила и може да те предпазва от зло. Освен това е великолепен. — Целуна Нел и по двете бузи. — Радвам се за теб.

— Разговаряхме с адвокат, познат на Зак, от Бостън. Съгласи се да поеме случая ми. Ще ми помогне с всички усложнения и при развода. Ще подаде молба за постановление за въздържане от посещения срещу Евън. Знам, че това е само парче хартия.

— Но представлява символ. В него има известна сила.

— Да. След ден-два, когато оформи документите, адвокатът ще се свърже с Евън и ще го уведоми за всичко. Но с или без съдебно постановление, той ще дойде тук, Миа. Сигурна съм.

— Може би си права. — Дали затова Миа чувстваше напрежение и надигащ се ужас? Есенните листа бяха опадали и се очакваше първият сняг. — Но си подготвена и не си сама. След като му бъде съобщено, че си жива, Зак и Рипли ще наблюдават всеки пристигащ ферибот. Ако нямате планове веднага да заживеете заедно, можеш да ми погостуваш. Утре е Сабат. Рипли се съгласи да участва. Щом кръгът се затвори, той не ще може да го разкъса — уверявам те.

Беше решила час по-скоро да събщи и на Рипли, ако успееше да я открие. Но щом излезе извън, почувства гадене. Леко залитна и по кожата ѝ изби пот. Нямахше друг избор, освен да се подпре на стената и да изчака да отмине.

Когато усети облекчение, Нел успокои дишането си. „Просто съм нервна“, каза си. Очакваха я поредица драматични събития, които щяха да се случат много бързо. Нямаме връщане назад. Щеше да има журналистически въпроси, любопитни погледи и клюки зад гърба ѝ — дори от страна на хора, които вече добре познаваше. Нормално бе да се чувства напрегната. Погледна отново пръстена си и топлият блясък на камъка разсея неприятния пристъп.

Можеше да потърси Рипли по-късно. Първо щеше да купи бутилка шампанско и да приготви вкусно печено.

Евън слезе с колата си от ферибота на остров Трий Систърс, докато Нел стоеше, нехайно облежната, на стената на книжарницата. Той с безразличие разгледа пристанището. Не забеляза нищо интересно и на плажа. Следвайки напътствията, които му бяха дали, пое по главната улица и спря пред хотел „Омагьосаният хан“. Стори му се заведение с облик, типичен за град, обитаван от представители на средната класа. Слезе от колата и огледа улицата миг след като Нел сви зад ъгъла към пазара.

Евън влезе и резервира луксозен апартамент, но не бе впечатлен от резбованите тавани и отлично запазените антики. Ненавиждаше подобна натруфена обстановка, предпочиташе модерни, изчистени линии. Картините, които едва ли можеха да се нарекат произведения на изкуството, представляваха мрачни акварели и морски пейзажи. В минибара нямаше от любимата му марка минерална вода.

А изгледът? Не се виждаше нищо друго, освен пясъчна ивица и море, крякащи чайки и лодки — навярно на местни рибари.

С намръщено изражение влезе във всекидневната. Оттам видя извивката на брега и острите, издадени скали, върху които бе фарът. Забеляза каменната къща и се запита кой ли безумец би избрал да живее на такова уединено място.

Неволно примигна, сякаш заслепен от светлина, проникваща през дърветата. „Зрителна измама“, реши той, вече отегчен.

Във всеки случай причината за пристигането му тук не бе пейзажът, слава богу. Беше дошъл да търси Хелън — или да се убеди, че останките ѝ лежат на дъното на Тихия океан. Островът бе малък и със сигурност щеше да постигне целта си за един ден.

Разопакова багажа си и старателно подреди дрехите си в гардероба така, че между закачалките да има точно два сантиметра разстояние. Извади тоалетните си принадлежности, сред които бе и марковият му сапун. Никога не използваше евтините сапуни, предлагани в хотелите. Само при мисълта за това изпитваше отвращение.

Накрая постави на бюрото снимката в рамка на съпругата си. Наведе се и целуна през стъклото съвършените ѝ устни.

— Ако си тук, скъпа Хелън, ще те намеря.

На излизане резервира маса в ресторанта за вечеря. Единственото ястие, което бе склонил да хапне в хотелската си стая бе закуската.

Тръгна и зави надясно точно когато Нел изминаваше последните няколко крачки до дома си в обратната посока.

Нел бе сигурна, че това е най-щастливото утро в живота ѝ. Небето бе сребристосиво, с розови, златисти и тъмночервени отблясъци. Тревната площ бе отрупана с шума, която весело хрущеше под краката ѝ, а оголените стволове на дърветата приличаха на страховити чудовища. Атмосферата бе идеална за Хелоуин.

В леглото ѝ спеше мъж, който бе изразил по доста приятен начин насладата си от превъзходното ѝ печено.

Кифличките ѝ се печеха във фурната, навън духаше режеш вятър, а тя бе готова да се изправи срещу демоните си.

Скоро щеше да напусне малката си къщичка и тя щеше да ѝ липсва. Но при мисълта за съвместен живот със Зак в нов дом тъгата и се разсейваше.

Щяха да прекарат коледните празници заедно, може би дори като законни съпрузи, ако успеяха да преодолеят всички юридически пречки.

Мечтаеше за сватба на открито. Не бе разумно, но желаше именно това. Щеше да облече дълга рокля от синьо кадифе и да носи букет от ситни бели цветя. Всичките ѝ познати от селото щяха да присъстват на венчавката.

Докато бе унесена в блянове, котаракът жално замяука.

— Диего. — Нел се наведе и го погали. Вече не бе малко коте, а млад красавец с лъскава козина. — Забравих да те нахраня. Днес съм

ужасно разсеяна — заговори му тя. — Влюбена съм и ще се омъжвам. Ти ще дойдеш да живееш с нас край морето, ще се сприятелиш с Люси. — Извади котешката храна и докато пълнеше купичката му, той нетърпеливо се отърка в краката ѝ.

— Жена, която говори на котката си, би могла да се нарече странна.

Нел не подскочи уплашено и това зарадва и двамата. Изправи се и пристъпи към Зак, който бе застанал на прага.

— Бихме могли да общуваме чудесно, но ми казаха, че това зависи и от него. Добро утро, шериф Тод.

— Добро утро, мис Чанинг. Може ли чаша кафе и една кифличка?

— Първо платете.

Той се приближи и последва дълга, страстна целувка.

— Достатъчно ли е?

— О, да. Почакайте да ви върна рестото. — Притисна се към него и блажено сля устни с неговите. — Толкова съм щастлива!

Точно в осем и тридесет Евън седна да закусва омлет, две препечени филийки пълнозърнест хляб, кафе и портокалов сок. Вече бе посетил фитнес центъра на хотела. Само бе хвърлил поглед към плувния басейн. Мразеше да влиза в общи басейни, но преди да види, че вече е зает, му бе минало през ум да го ползва. Висока стройна брюнетка бързо изминаваше дължина след дължина. „Като че ли е на състезание“, помисли си той. Само няколко пъти бе зърнал лицето ѝ, докато тя ритмично въртеше глава в синхрон с движенията на ръцете си. Не ѝ обърна особено внимание и се отдалечи, без да забележи как тя изведнъж забави темпото, повдигна очилата си и трескаво се озърна, усетила присъствието на враждебна сила.

Беше взел душ в стаята си и бе облякъл светлосив пуловер и тъмни панталони. Погледна часовника си, готов да се ядоса, ако закуската му бъде донесена с минута закъснение.

Но сервитьорът пристигна тъкмо навреме. Не размени нито дума с него. Никога не проявяваше излишна любезност. Този човек получаваше заплата, за да доставя храна по стаите, а не да общува приятелски с гостите на хотела.

С наслада изяде закуската си, приятно изненадан, че не откри в нея никакъв недостатък, докато прочете сутрешния вестник и чу новините по телевизора в хола.

Замисли се как би било най-добре да свърши това, за което бе дошъл. Обиколките из селото и острова, които бе започнал вчера, можеха да се окажат недостатъчни. Не би имало полза и да разпитва хората дали познават жена, отговаряща на описанието на Хелън. Вместо всеки да гледа работата си, щяха да любопитстват, да станат подозрителни и предпазливи. Ако случайно Хелън бе жива и се намираше тук, колкото по-малко внимание привлечеше, толкова по-добре.

Какво би правила тя без него? Не притежаваше никакви умения. Как би изкарвала прехраната си сама? Можеше да използва единствено тялото си, за да съблазни друг мъж. По природа всички жени бяха склонни да се продават.

Трябваше да седне и да изчака, докато яростта му отmine. Трудно бе да разсъждава логично, когато в него се надигаше гняв, макар и оправдан.

„Ще я намеря!“, каза си решително. Ако бе жива, щеше да я открие. Никой не би го спрял. В съзнанието му се прокрадна въпросът какво да прави по-нататък.

Безспорно трябваше да я накаже. Заради скръбта, която му бе причинила, заради измамата ѝ и опита ѝ да се измъкне от обещанието, което му бе дала. Срамът, който му бе донесла с постъпката си, бе неизмерим.

Щеше да я върне обратно в Калифорния, но не веднага. Първо трябваше да прекарат известно време насаме, за да ѝ напомни за нейната брачна клетва, както и кой командва парада.

Щяха да кажат, че е излетяла от колата, че е ударила главата си или нещо подобно. Поради амнезия, когато напуснала местопроизшествието, не помнела самоличността си. „Пресата ще лапне тази история като топъл хляб“, помисли си Евън.

Веднага щом се оттеглях на някое усамотено място, щяха да съчинят подробностите. Ако не се получеше, ако тя откажеше да тръгне с него или отидеше в полицията, както бе направила преди време, не би имал друг избор, освен да я убие.

Взе това решение така спокойно, както бе решил какво да поръча за закуска. Нейният избор му се струваше съвсем прост: живот или смърт.

Чу почукване на вратата. Сгъна вестника и отиде да отвори.

— Добро утро, господине — приветливо каза младата камериерка. — Поискали сте смяна на спалното бельо между девет и десет часа.

— Точно така. — Погледна часовника си и забеляза, че е девет и половина. Беше прекарал твърде много време в размисъл.

— Надявам се, че престоят ви тук е приятен. От спалнята ли да започна?

— Да.

Наля си последната чаша кафе, докато по телевизията вървеше безинтересен репортаж от гореща точка в Източна Европа. Твърде рано бе да се обади по телефона в Калифорния, за да провери дали има нещо, което би трябвало да знае. Но можеше да позвъни в Ню Йорк, където очакваше важна сделка.

Влезе в спалнята, за да вземе бележника си и завари там камериерката, която се бе спряла с куп чисти чаршафи пред тоалетката и гледаше снимката на Хелън.

— Проблем ли има?

— Моля? — Момичето се изчерви. — Не, господине. Извинявайте. — Припряно се залови да постила чаршафите.

— Много съсредоточено гледахте тази снимка. Защо?

— Симпатична жена.

Гласът му я караше да трепери. Искаше час по-скоро да свърши работата си в тази стая и да излезе.

— Да, това е съпругата ми Хелън. Гледахте я така, сякаш лицето ѝ ви е познато.

— Не, господине. Не мисля. Просто ми напомня някого.

Евън едва се сдържа да не скръцне със зъби.

— Така ли?

— Много прилича на Нел... въпреки че тя няма такива красиви коси и не изглежда... толкова изтънчена.

— Наистина ли? — Кръвта му закипя, но продължи да говори със спокоен, почти приятелски тон: — Интересно. Жена ми би се зарадвала да узнае, че има двойница. — „Нел“. Майката на Хелън я бе

наричала така. Простовато име, което никога не му бе харесвало. — На острова ли живее тази Нел?

— Да, установи се тук през лятото. Живее в жълтата къщичка. Работи в кафенето над книжарницата и се занимава с доставка на храна. Готви божествено. Трябва да се отбиете там за обяд. Всеки ден предлага сандвичи и супи, специалитети на заведението и винаги са превъзходни.

— Благодаря за препоръката — каза той, преливайки от любезност.

Нел влезе през задната врата на кафенето, нехайно поздрави Лулу и продължи нагоре по стълбите. Щом се качи на горния етаж, започна да действа като стихия. След по-малко от две минути извика с престолено тревожен глас:

— Миа, извинявай, можеш ли да дойдеш за малко?

— Вече трябваше да се е научила да се справя сама — промърмори Лулу и работодателката ѝ я стрелна с поглед.

— А ти трябваше да си променила отношението си към нея — отвърна Миа на злобната ѝ забележка и се отправи към стълбите.

Нел стоеше до едната от масите, върху която бе поставена торта с красива глазура и запалени свещи. До нея имаше малка опакована кутийка и три вазички с мимози.

— Честит рожден ден!

Този трогателен жест успя да изненада Миа, което рядко се случваше. На лицето ѝ засия усмивка на искрено задоволство.

— Благодаря. Торта? — Повдигна вежди, докато разглеждаше едната вазичка. — Мимози и подарък. За това си заслужава човек да стане на тридесет.

— Тридесет. — Лулу се промъкна иззад нея и промърмори: — Все още си дете. Ще си поговорим, когато станеш на петдесет. — Подаде и друга опакована кутия, но по-голяма. — Честит рожден ден!

— Благодаря. Е, с кое да започна?

— Първо си пожелай нещо! — нареди Нел. — После духни свещите!

Отдавна не бе правила нещо толкова просто, като да си измисли желание, но го стори и угаси пламъците на един дъх.

— Ти трябва да отрежеш първото парче. — Нел ѝ подаде нож.

— Добре. После е ред на подаръците.

Миа разряза тортата, а след това взе голямата кутия и разкъса опаковката. Вътре имаше мека пелерина с цвят на нощно небе, осеяно със зодиакални знаци.

— О, Лу, прелестна е!

— Ще ти топли.

— Великолепна е! — Нел погали пелерината. — Опитвах се да си я представя, когато Лу я описваше, но в действителност е много по-красива.

— Благодаря.

Миа се обърна и потърка буза в лицето на Лулу, преди да я целуне. Въпреки че страните и поруменияха от задоволство, Лулу я побутна да се отдръпне, сякаш бе раздразнена от тази проява на сантименталност.

— Отвори подаръка на Нел, защото и тя изгаря от нетърпение.

— Щом го видях, веднага се сетих за теб — сподели Нел, когато Миа остави пелерината и отвори малката кутийка. В нея блестяха чифт обици с малки сфери от лунен камък, в които бяха гравирани множество сребърни звезди.

— Прекрасни са! — Миа ги разгледа на светлината и целуна Нел. — И съвършено подходящи за днешния ми тоалет — добави и разпери ръце. Отново бе облечена в черно, но по лъскавата материя на роклята ѝ блестяха безброй малки сребристи звезди и луни. — Не устоях на изкушението да си я купя за Хелоуин, а сега и тези... — Бързо свали обичите, които бе сложила, преди да излезе от къщи, и ги замени с подаръка на Нел. — Вече всичко е идеално.

— Добре тогава. — Лулу повдигна очилата си. — Върви да обереш точките!

— О, Лулу, не разваляй настроението ми. — Но Миа се засмя, докато вдигаха наздравица. — Искам торта. — Погледна миниатюрния часовник, който висеше на една от верижките на шията ѝ. — Днес ще отворим няколко минути по-късно.

Не бе трудно да намери жълтата къщичка. Евън забави, докато минаваше покрай нея, за да разгледа малката постройка, скътана сред дърветата. Според него бе почти мизерна колиба и това го накара да се

почувства дълбоко засегнат. Хелън предпочиташе да живее в този бордей, вместо в прекрасния дом, който той и бе осигурил.

Едва бе сдържал импулсивното си желание да нахълта в онова кафене и да я повлече навън за косите. „Публичният скандал — напомни си — не е препоръчителен начин човек да се справи с невярната си съпруга.“ — Подобни неща се решаваха насаме.

Върна се в селото, паркира и измина пътя обратно пеша. Кръвта му вече кипеше. Направи внимателен оглед и се убеди, че никоя от съседските къщи не е достатъчно близо, за да му даде повод за безпокойство. Все пак първо се поразходи сред дърветата и скрит в сенките им, дълго наблюдава къщата. Не долови никакво движение и най-сетне изтича до задната врата.

Почувства някаква вълна — силна и заплашителна, която сякаш го тласна обратно назад от вратата. За миг усети, че кожата му настръхва от страх и неволно се отдръпна от прага.

Напиращата ярост надделя над страха. Докато звездовидните камбанки, висящи от стрехите, силно звъняха от внезапен порив на вятъра, той се втурна през невидимата преграда и сграбчи дръжката на вратата.

„Дори не е заключила къщата“, помисли си с раздразнение, щом влезе. Как можеше да бъде толкова лекомислена?

ДВАДЕСЕТА СЛАВА

Този следобед Нел десет пъти се отправя към дома си, но селото бе пълно с развлечения. Повечето търговци бяха облекли карнавални костюми по случай празника. Демони продаваха железария, а феи рекламираха стоки.

Беше обядвала късно с Рипли, а след това случайно бе срещнала Доркас, която бе решила да организира коледно тържество и приятелският им разговор се бе превърнал в делови.

Всички я спираха на улицата, за да я поздравят за годежа ѝ.

Беше намерила своето място и човека, с когото да сподели живота си тук. Най-сетне бе намерила и призванието си и се бе върнала към истинската си същност.

Отби се в участъка, за да се уговори със Зак да разнесат пакетите с лакомства, които вече бе приготвила за призраците и таласъмите, канещи се да посетят всяка къща в селото, щом се стъмни.

— Може би ще се забавя — каза Зак. — Вече имах разправия с двама тийнейджъри, които се опитаха да ме убедят, че двадесетте рула тоалетна хартия, които искат да купят, са за майките им.

— А ти как се снабдяваш с хартия, за да опаковаш къщата като дете?

— Отмъквах я от един шкаф у дома, както всички нормални хлапета.

Трапчинките и станаха по-дълбоки:

— Избухна ли още някоя тиква?

— Не. Явно вече се е разчуло. — Зак наклони глава встрани. — Днес изглеждаш много весела.

— Защото имам повод. — Нел пристъпи напред и обви ръце около врата му.

Миг след като я притисна в прегръдката си, телефонът му иззвъня.

— След малко ще продължим — увери я той и вдигна слушалката. — Полицейски участък. Да, мисис Стъбънс. Мм? —

Отдръпна се от ръба на бюрото, където се бе облегнал, и застана изправен. — Пострадал ли е някой? Добре. Стойте там, идвам веднага. Нанси Стъбънс — каза на Нел и взе якето си от закачалката. — Учела сина си да шофира. Врязал се право в паркираната „Хонда Сивик“ на Байглоу.

— Добре ли е момчето?

— Да, ще се заема с въпроса за щетите. Може би ще отнеме време. Хондата беше съвсем нова.

— Знаеш къде да ме намериш.

Нел излезе заедно с него и бе обгърната от топло сияние, когато той се наведе, за да я целуне на раздяла. След това двамата тръгнаха в различни посоки.

Беше изминала едва няколко крачки, когато Гладис Мейси извика зад гърба ѝ:

— Нел! Почакай. — Леко задъхана от усилието да я настигне, Гладис сложи ръка на гърдите си. — Покажи ми пръстена, за който говорят всички.

Преди Нел да повдигне ръката си, Гладис я грабна и се наведе да разгледа пръстена отблизо и внимателно.

— Знаех си, че младият Тод ще направи чудесен избор! — Кимна в знак на одобрение и вдигна поглед към Нел. — Голяма късметлийка си — не само заради пръстена.

— Знам.

— Той израсна пред очите ми. Когато се превърна в млад мъж, започнах да се питам коя ли ще бъде щастливата му избраница. Радвам се, че си ти. Привързах се към теб.

— Мисис Мейси. — Нел импулсивно я прегърна. — Благодаря ви.

— Родени сте един за друг. — Гладис я потупа по гърба. — Знам, че си преживяла трудности — кимна тя, след като Нел се отдръпна. — Когато пристигна тук, долових нещо в очите ти. Но вече няма и следа от него.

— Всичко с минало. Сега съм щастлива.

— Личи си. Определихте ли датата?

— Все още не. — Нел се замисли за адвокатите и Евън. „Ще се справя — каза си. — С всичко!“ — Веднага щом стане възможно.

— Искam място на първия ред.

— Имаш го. Полага ти се и шампанско — колкото можеш да изпиеш — на тридесетата ни годишнина.

— Няма да забравя. Е, трябва да вървя. Скоро чудовищата ще почукат на вратата ми, а не искам да намажат прозорците със сапун. Предай моите благопожелания на бъдещия си съпруг.

— Обещавам.

„Бъдеш съпруг — помисли си Нел, когато отново пое към дома.
— Звучи чудесно!“

Ускори крачките си. Трябваше да побърза, за да се прибере преди здрач.

Когато стигна до входната врата на къщата, предпазливо се озърна. Щом се увери, че е сама в чезнещата светлина, протегна ръце към тиквените си фенери, пое си дълбоко лъх и се съсредоточи. Беше необходимо доста голямо усилие. С кибритена клечка би свършила тази работа доста по-бързо, но би се лишила от удоволствието да види как свещите в издълбаните тикви се запалват и фенерите грейват от огъня в съзнанието и. „Господи! — Шумно издиша и избухна в смях. — Господи, страхотно е“.

Не само магията ѝ се струваше удивителна. Най-голяма радост ѝ носеше това, че вече знае коя е и каква е. Беше открила силата, призванието и сърцето си. Отново можеше да управлява съдбата си я да я сподели с мъж, който вярва в нея.

Каквото и да се случеше утре или година по-късно, тя бе Нел — сега и завинаги. С танцова стъпка прекрачи прага.

— Диего! Прибрах се. Няма да повярваш какъв ден преживях. Най-щастливия в живота си. — С пирует влезе в кухнята и натисна ключа за осветлението. Сложи чайника на котлона, преди да се залови да пълни голяма плетена кошница с лакомства. — Дано Бог ни дари с много деца. Отдавна не съм подготвяла карнавален костюм и почерпка. Нямам търпение. — Отвори шкафа. — Оставих колата си до кафенето. Къде ми беше умът?

— Била си разсеяна.

Чашата, към която посегна, се изплъзна от ръката ѝ, удари се в плота и се разби на пода. Плахо се обърна и усети, че ушите ѝ бучат.

— Здравей, Хелън. — Евън бавно се приближи към нея. — Радвам се да те видя.

Не можа да произнесе името му или да издаде какъвто и да било звук. Мислено се помоли това да е поредното съновидение или халюцинация. Но той протегна ръка и тънките му пръсти докоснаха лицето ѝ. Кръвта ѝ се смрази.

— Липсваше ми. Нима мислеше, че няма да дойда? — Плъзна пръсти около тила ѝ и през тялото ѝ премина тръпка на отвращение. — Че няма да те намеря? Нали съм ти казвал безброй пъти, че нищо не ще ни раздели. — Нел затвори очи, когато той се наведе и докосна устните ѝ със своите. Стисна кичур коса в юмрук и рязко го дръпна. — Знаеш с каква прическа те харесвам. Да не би да си се подстригала, за да ме ядосаш?

Тя поклати глава и по бузата ѝ се търкулна сълза. Гласът и допирът му сякаш разрушиха всичко, което бе успяла да изгради, и я накараха да се почувства такава, каквато бе преди. Новата Нел напълно изчезна.

— Наистина успя да ме ядосаш, Хелън. Причини ми много неприятности. Ужасно много. Открадна цяла година от живота ми. — Сграбчи я още по-здраво за косите и наведе главата ѝ назад. — Погледни ме, глупава малка кучко! Гледай ме, когато ти говоря.

Нел отвори очи и срещна студения му празен поглед.

— Знаеш, че трябва да си платиш за това. Повече от година загубено време. И досега си живяла в тази мизерна колиба, надсмивала си ми се и си работила като сервитьорка, слугиня на чужди хора. Опитваш се да развиваш някакъв жалък готварски бизнес. Да ме унижаваш. — Ръката му се придвижи от лицето към шията ѝ и я притисна. — След време ще ти простя, Хелън. След известно време, защото знам, че схващаш бавно и си малко глуповата. Няма ли да ми кажеш защо, любов моя? Защо не ми говориш след толкова дълга раздяла?

Устните ѝ бяха студени като лед, който всеки миг ще се пропука.

— Как ме откри?

В отговор той се усмихна и я накара да потръпне.

— Казах ти, че ще те намеря, където и да отидеш, каквото и да направиш. — Блъсна я така силно, че гърба и се удари в ръба на плота. Болката достигна до съзнанието ѝ някак смътно, като далечен спомен. — Знаеш ли какво заварих тук, в малкото ти гнезденце, Хелън? Мъжки дрехи, кучко. С колко мъже си спала, мръснице? — Чайникът започна

да изпуска пара, но никой не му обърна внимание. — Намерила си някой недодялан местен рибар и си му позволила да докосва с грубите си ръце всичко, което принадлежи на мен?

„Зак!“ Това бе първата ѝ ясна мисъл. Толкова ясна, че насълзените ѝ очи издадоха ужас.

— Няма никакъв рибар — каза тя и извика, когато усети плесницата му.

— Лъжкиня! Знаеш, че ненавиждам лъжците, няма... — При следващия удар от очите ѝ бликнаха сълзи. Но той събуди новата ѝ същност. Тя бе Нел Чанинг, която не би се предала. — Не се приближавай до мен. — Посегна да грабне нож, но той я изпревари. Както винаги, бе по-бърз.

— Това ли искаш? — Извади дългото, назъбено острие и го завъртя на светлината, на сантиметри от носа ѝ. Нел настръхна. Помисли си: „Значи накрая все пак ще ме убие“.

Но вместо това, Евън рязко се обърна и я удари по лицето така силно, че Нел залитна и блъсна главата си в ръба на масата от масивно дърво. За миг сякаш видя ослепителна светлина, а след това ѝ причерня. Не усети как тялото ѝ се стовари на пода.

Миа даде торбичка с лакомства на момче, облечено като космонавт. Книжарницата бе едно от най-посещаваните места на Хелюин. Беше закачила на витрината танцуващи скелети, ухилени тиквени фенери, летящи призраци и, разбира се — сборище на вещици. Вместо обичайната музика, звучаха вой, писъци и дрънчене на вериги.

Този ден и се струваше най-забавният в годината.

Поднесе на един каубой чаша пунш и от ледените кубчета на дъното на купата се надигна пара. Момчето я изгледа с широко отворени очи.

— Ще яхнеш ли метлата си тази нощ?

— Разбира се. — Миа се наведе. — Каква вещица ще бъда иначе?

— Онази, която преследва Дороти, е лоша вещица.

— Много лоша — съгласи се тя. — А аз съм добра.

— Тя е грозна и има зелено лице. Ти си хубава — засмя се гостът и сръбна от пунша.

— Много благодаря. Ти пък си страхлив. — Подаде му торбичка с бонбони. — Дано не ме изиграеш.

— Ха-ха. Благодаря, госпожо. — Пусна торбичката в чувала си и се затича към къщи да намери майка си.

Развеселена, Миа понечи да се изправи, но я прониза внезапна остра болка, която нахлу в нея като лъч светлина в храм. Видя мъж със светли очи и руси коси и блясък на острие.

— Обади се на Зак! — Втурна се към вратата и гласът ѝ стресна Лулу. — Нел е в беда. Обади се на Зак!

Миа изтича на улицата, заобиколи група деца с карнавални костюми и едва не се блъсна в Рипли.

— Нел.

— Знам. — В съзнанието на Рипли все още отекваше звън. — Трябва да побързаме.

Бавно дойде в съзнание. Погледът ѝ бе премрежен, а в главата и звучеше писък. В стаята бе съвсем тихо. Тя се претърколи, стенейки от болка, и застана на четири крака. Внезапен световъртеж я накара отново да се свие на кълбо.

В кухнята цареше тъмнина, нарушавана само от слабия пламък на свещта в средата на масата. Той бе седнал на единия от столовете. Нел различи лачените му обувки и съвършено изгладените панталони. Испита желание да заплаче.

— Защо ме караш да те наказвам, Хелън? Единственото обяснение, което ми хрумва, е, че ти харесва. — Побутна я с върха на обувката си. — Така ли е?

Нел се опита да се отдръпне. „Само миг — помоли се тя, — дай ми само миг да си поема дъх и отново ще намеря сили.“

Той притисна гърба ѝ с подметката си.

— Ще отидем някъде, където можем да обсъдим насаме глупавите ти постъпки и всички неприятности, които ми създаде.

Беше леко намръщен. Как ли щеше да ѝ отмъсти? Може би като обезобрази тялото ѝ. Беше го подтикнала към това.

— Ще отидем до колата ми — реши Евън. — Ще ме изчакаш там, докато събера багажа и огледам района.

Тя поклати глава. Знаеше, че е безсмислено, но поклати глава и тихо заплака. Усети допира на Диего, който се отърка в краката и.

— Ще направиш точно каквото ти казвам. — Почука по масата с върха на ножа. — Ако не ме послушаш, не бих имал друг избор. Вече те смятат за мъртва, Хелън. Много лесно заблудата може да се превърне в реалност. — Изведнъж вдигна глава, когато чу шум отвън. — Може би идва твоят рибар — прошепна и завъртя ножа в ръката си.

Зак отвори вратата и изруга, когато звънна мобилният му телефон. Този миг забавяне спаси живота му.

Усети движение и видя блясъка на стоварващо се острие. Изви се встрани и с рязко движение извади револвера си. Ножът разцепи рамото му, вместо да се забие право в сърцето.

Нел изпищя и се изправи, но ѝ се зави свят и отново залитна. Видя двата силуета, вкопчени един в друг в мрака. „Оръжие“, помисли си тя и прехапа устни, за да не издаде нов вик. Нямаше да позволи на този негодник да ѝ отнеме всичко, посягайки на човека, когото обича. Придвижи се с мъка до шкафа, върху който стояха ножовете, но не бяха там. Обърна се, готова да скочи и да се бори със зъби и нокти. Евън бе наведен над тялото на Зак и от ножа в ръката му капеше кръв.

— Господи! Не!

— Това ли е твоят рицар в бляскави доспехи, Хелън? С този мъж ли си се чукала зад гърба ми? Все още не е мъртъв. Но имам право да го убия, защото се опитва да открадне съпругата ми.

— Недей! — Нел си пое глътка въздух, за да събере кураж, и напрегна сетните си сили. — Ще тръгна с теб, ще направя каквото искаш.

— Разбира се, че ще го направиш.

— Той не е от значение за теб. — Нел пристъпи покрай плота и за миг зърна Диего с настръхнала козина ѝ оголени зъби. — Искаш мен, нали? Заради мен си изминал целия път дотук.

Щеше да тръгне след нея. Ако успееше да се добере до вратата, щеше да я последва и да остави Зак. Трябваше да вложи цялата си воля, за да сдържи желанието си да се хвърли върху Зак и да го защити. Но само ако го погледнеше сега — и с двамата бе свършено.

— Знаех, че ще дойдеш — продължи тя и всеки мускул в тялото ѝ затрепери, когато видя Евън да придвижва ножа надолу. — Очаквах те.

Той пристъпи към нея и котаракът скочи на гърба му като тигър. Гневният му вик отекна в ушите ѝ, когато побягна навън.

Сви по улицата към селото, но се обърна назад за миг и видя Евън да излиза от къщата. Нямахте да успее.

Е, поне щяха да останат само двамата. Втурна се между дърветата, доверявайки се на съдбата.

Щом Евън прекрачи прага, Зак застана на колене. Болката разяждаше рамото му като впити горещи зъби. Когато се изправи, от пръстите му капеше кръв. Но мисълта за Нел го накара да забрави за болката. Побягна към вратата и излезе навън. След миг тя се скри от погледа му и мъжът я последва.

— Зак!

Спря се за секунда и видя ужаса, изписан върху лицата на сестра му и Миа.

— Той гони Нел. Има нож, а тя е замаяна.

Рипли прехапа устни, обзета от тревога. Ризата му бе напоена с кръв. Кимна и извади оръжието си.

— Каквото можеш да сториш — обърна се тя към Миа, — ще го приложим.

Навлече в гората след брат си.

Нощта бе непрогледна. Нел тичаше като диво животно, преминавайки през храсталаци и прескачайки паднали клонки. Ако успееше да се скрие от погледа му, щеше да направи кръг през гората и да се върне при Зак. Помоли се с цялото си същество да е жив.

Чуваше стъпките на Евън зад гърба си и усещаше, че я настига. Дишането ѝ бе учестено от умора и страх, а неговото ѝ се струваше напълно спокойно и равномерно.

Зави ѝ се свят и за миг изпита желание да се свлече на колене. Потисна го и продължи, препъвайки се. Този път нямаше да бъде победена.

Изведнъж тялото му се блъсна в нейното и я повали на земята. Тя се претърколи и го ритна, в отчаян опит да се освободи от него, но застина, когато той сграбчи косите ѝ и притисна върха на ножа към гърлото ѝ. Нел почувства тялото си празно и отпуснато като на кукла.

— Защо просто не го направиш? — едва промълви тя. — Хайде — сложи край на всичко!

— Ти избяга от мен. — Тонът му издаде по-скоро недоумение, отколкото гняв. — Избяга.

— И ще продължа да бягам, докато не ме убиеш. Предпочитам да умра, отколкото да живея с теб. Веднъж вече умрях, така че — направи го! Не се страхувам от теб.

Почувства как острието се плъзна по кожата ѝ. Щом чу стъпки, той я принуди да се изправи.

Дори с нож, опрян до гърлото, Нел изпита радост, когато видя Зак. Жив. Тъмното петно на ризата му се откри на слабата звездна светлина. Но беше жив и нищо друго нямаше значение за нея.

— Пусни я! — Зак зае позиция за стрелба и хвана пистолета с две ръце. — Пусни ножа и се отдръпни от нея!

— Ще прережа гърлото ѝ. Тя ми принадлежи, така че няма да се поколебая.

Евън отмести поглед от Зак към Рипли и Миа. Тримата бяха застанали в полукръг.

— Ако я нараниш, няма да си тръгнеш жив оттук.

— Нямате право да се бъркате в отношенията между съпрузи. — Думите му прозвучаха почти трезво, сякаш зад лудостта му се криеше зрънце здрав разум. — Хелън е моя съпруга. По закон, по морал, за вечни времена! — Побутна брадичката ѝ нагоре с острието. — Хвърлете оръжията и си вървете! Това е моя работа.

— Не мога да се прицеля добре — задъхано каза Рипли. — Светлината не е достатъчна, за да бъда сигурна.

— Не по този начин. Свали револвера, Рипли!

Миа протегна ръка:

— Без подобни щуротии.

Пръстът на спусъка я сърбеше. Виждаше ножа до шията на Нел и долавяше мириxa на кръвта на брат си.

— Рипли — заговори отново Миа със спокоен, но настойчив тон, в един глас със заповедите на Зак към непознатия да хвърли ножа и да се отдръпне.

— Права си, по дяволите!

Зак не ги чуваше. Сякаш бяха престанали да съществуват. Единствената реалност за него бе Нел.

— Няма просто да те убия. — Държеше оръжието с непоклатима увереност и гласът му бе свършено спокоен. — Ако ѝ направиш дори

драскотина, очаква те мъчителна смърт. Ще те прострелям в коленете, в топките и в стомаха. Ще стоя до теб и ще гледам как кръвта ти изтича.

Зачервеното от гняв лице на Евън изведнъж пребледня. Явно бе прозрял, че Зак не се шегува. Беше доловил болката и жаждата за отмъщение в тях и се бе изплашил. Ръцете му затрепериха, но не помръдна от мястото си.

— Тя ми принадлежи.

Рипли и Миа стиснаха ръце. Нел почувства силната енергия, която излъчваха двете, и вълните на обич и ужас, струящи от Зак, който бе дошъл да я защити, въпреки че бе ранен.

Както никога досега, мъжът, чиито ръце я бяха сграбчили, излъчваше страх.

Тя бе Нел Чанинг — сега и завинаги, а човекът зад нея бе нищожество. Стисна в шепата си медальона, които ѝ бе дала Миа. Талисманът завибрира.

— Принадлежа на себе си. — Почувства прилив на сили. — Само на себе си. И на теб — побърза да добави тя. Срещна погледа на Зак. — Вече не може да ме нарани. — Вдигна другата си ръка и докосна китката на Евън. — Пусни ме и ще отървеш кожата, Евън. Ще забравим за всичко това. Даваме ти шанс. Последен.

Дъхът му изсвистя зад ухото ѝ:

— Глупава кучко, как можеш да си въобразяваш, че ще те пусна?

— Сам направи избора си. — Тонът ѝ издаде съжаление. — За последен път. — Стиховете зазвучаха в главата ѝ, сякаш винаги са били там и са чакали да ги отприщи. Не можеше да повярва, че някога се е страхувала от него. — За всички сторени злини — неведнъж, три пъти плати! От теб, след този нощен час, свободна съм навеки аз.

Кожата ѝ засия като слънце, а в зениците ѝ проблеснаха звезди. Ножът трепна до шията ѝ и падна на земята. Последва сподавен вик, след който Евън се свлече зад нея.

Дори не се обърна да го погледне.

— Не го убивай — прошепна тя на Зак. — Не по този начин. Ще се чувстваш виновен. — Долови настървението му и се приближи към него, когато Евън простена. — И двамата ще се чувстваме виновни. Той вече не представлява заплаха. — Докосна гърдите на Зак и усети, че сърцето му бие неудържимо. — Толкова е жалък!

Евън се гърчеше на земята, сякаш го бяха пронизали безброй стрели. Лицето му бе мъртвешки бледо.

Зак отпусна револвера и обви здравата си ръка около раменете на Нел. Притисна я към себе си за миг, а тя преплете пръсти с тези на Миа и кръгът се затвори.

— Остани с тях — каза ѝ Зак. — Аз ще се справя с него. Няма да го убия. Ще страда повече, ако остане жив.

Рипли проследи с поглед брат си, когато пристъпи към свития на кълбо мъж и извади белезниците. Трябваше да му позволи сам да свърши това.

— За две минути ще закопчае жалкото нищожество и ще му прочете правата, а после ще отидем в болницата. Не знам колко сериозно е ранен.

— Аз ще го откарам. — Нел погледна кръвта на Зак по ръката си и сви юмрук. — Ще остана с него.

— Смелостта разваля магията. — Миа протегна ръка и докосна талисмана. — А любовта създава друга. — Притегни Нел в прегръдката си и силно я притисна. — Ти успя, малка сестричке. — Обърна се към Рипли: — А ти намери съдбата си.

Преди да се зазори след нощта на Все светии, дълго след като фенерите бяха угасени, Нел седеше в кухнята на жълтата си къща и държеше ръката на Зак в своята.

Беше побързала да се върне, за да заличи следите от случилото се и от това, което би могло да се случи. Беше отстранила задържалата се отрицателна енергия и бе запалила свещи и тамян.

— Трябваше да пренощуваш в клиниката.

Потърка ръката му и я стисна:

— Бих казала същото за теб.

— Отървах се само с няколко шева, а ти си получила мозъчно сътресение.

— Леко — напомни му Нел. — А двадесет и три шева не са никак малко.

„Двадесет и три шева — помисли си той. — Дълъг, грозен разрез.“ Лекарят бе нарекъл това, че няма засегнати мускули, истинско чудо.

Зак би го нарекъл магия. Магия, сътворена от Нел.

Тя докосна чистата бяла превръзка и прокара пръсти по златния медальон.

— Не си го свалил.

— Ти ме помоли да го нося. Нагорещи се — каза ѝ Зак и я накара да втренчи поглед в него. — Миг преди той да забие ножа в рамото ми. В съзнанието си видях острие, което се насочва към сърцето ми, а после някаква сила го отклонява. Сякаш се е ударило в щит. Помислих, че с халюцинация. А не е било.

— Бяхме по-силни от него. — Нел повдигна хванатите им ръце към лицето си. — Умирах от страх — още от мига, в който чух гласа му. Всичко постигнато дотук, всичко, което бях научила за себе си, изчезна. Той ме парализира, волята ми сякаш се изпари. Такова бе въздействието му върху мен. Но постепенно силата ми започна да се връща, а когато те рани, изведнъж нахлу обратно. Не можех да мисля трезво — навярно донякъде заради сътресението.

— Ти се втурна да ме спасяваш.

— А ти хукна след него заради мен. И двамата сме герои.

Нежно докосна лицето ѝ. По него имаше драскотини, които го накараха да почувства пулсираща болка в скулите.

— Никога вече няма да те нарани. На разсъмване ще отида да сменя Рипли и ще се обадя в прокуратурата на щата. Опитът за двойно убийство ще му коства доста години на топло, колкото и добри адвокати да си наеме.

— Вече не се боя от него. Накрая беше трогателна гледка, разяждан от собствената си жестокост. Най-сетне лудостта му излезе на показ — повече не ще може да я прикрива.

Сякаш все още виждаше стъклените очи на Евън Ремингтън, широко отворени от уплаха върху бледото му като платно лице.

— Ще прекара остатъка от живота си в килия.

Нел стана да налее още чай. Когато се върна до масата, Зак обви ръце около нея и притисна лице към гърдите ѝ.

— Ще ми бъде нужно време, за да залича от съзнанието си образа ти с нож до гърлото. — Погали косите ѝ.

— Имаме цял живот на разположение да изпълним мислите си с по-красиви образи. Искам да се омъжа за теб, шериф Тод. Да започнем час по-скоро нов живот заедно.

Седна в скута му и с въздишка отпусна глава на рамото му. Видя през прозореца първите лъчи на зората и розовия оттенък на небето. Щом сложи ръка на гърдите му, усети, че сърцето му бие в един ритъм с нейното. Знаеше, че това е най-истинската магия.

Издание:

Нора Робъртс. Танц във въздуха
ИК „Хермес“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.